FULLT STÄLL MED GUNS N' ROSES

DUFF MCKAGAN SKREV DÄRFÖR EN LAIDBACK SOLOSKIVA UNDER BANDETS VÄRLDSTURNÉ

79:-

Sweden Rock MAGAZINE

Hammerfall

DET ENDA SÄTTET ATT FÅ NYA SINGELN!

D-A-D

EN BISARR HÄNDELSE MED TOM PETTY

Possessed

SKJUTEN OCH FÖRLAMAD MEN TILLBAKA

Diamond Head

SÅ UPPTÄCKTE LARS ULRICH GRUPPEN

Exklusivt hemma hos

David Coverdale

Whitesnake

»Ritchie Blackmore var en mentor åt mig«

TIDSAM 4659-05
RETURVECKA 24

KISS-BOK STONE TEMPLE PILOTS DEATH ANGEL GLORYHAMMER
PER WIBERG CRAZY LIXX MYSTIK LYKANTROPI X-ROMANCE

2019
79 SEK
89 NOK/DKR
5

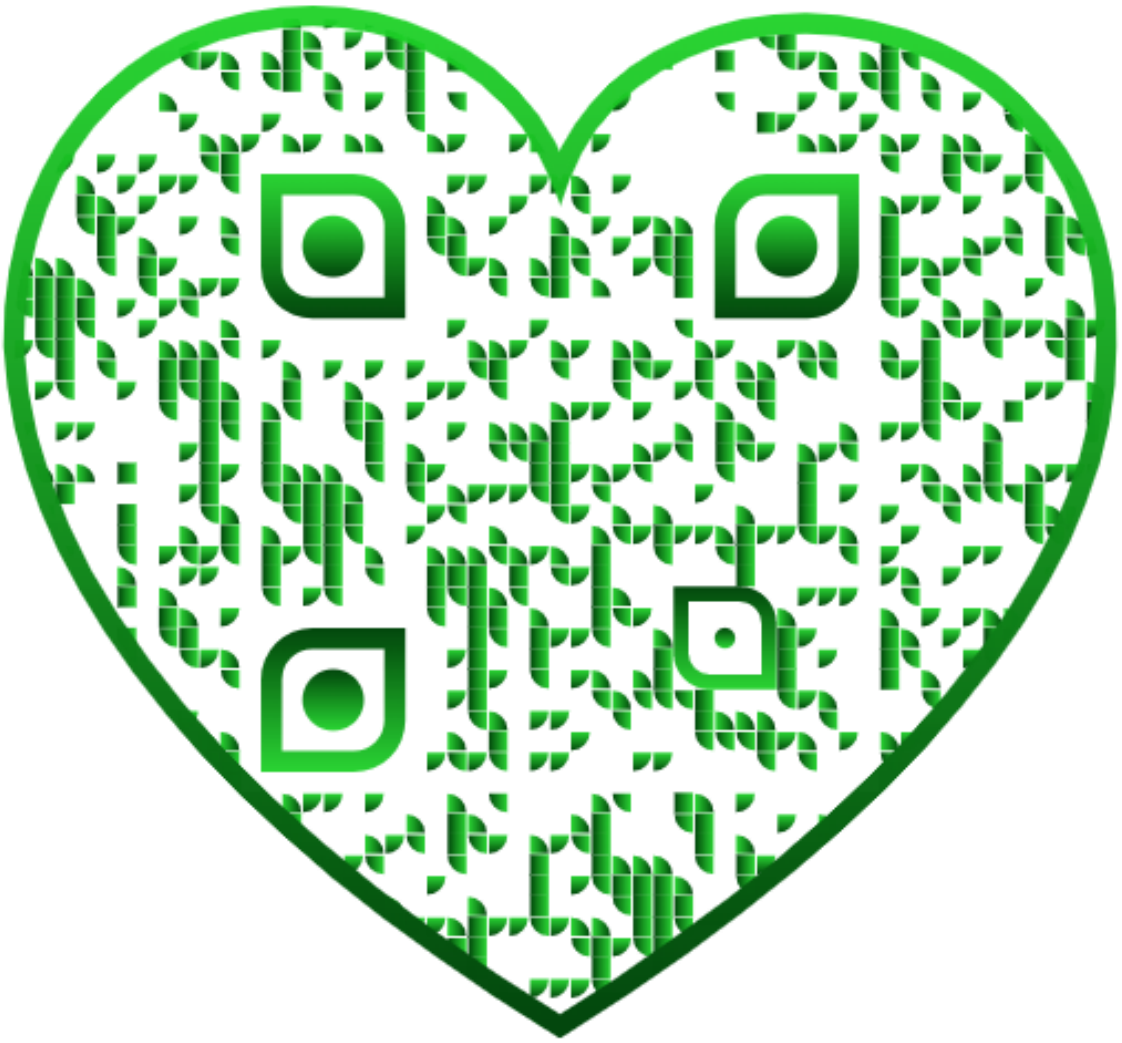

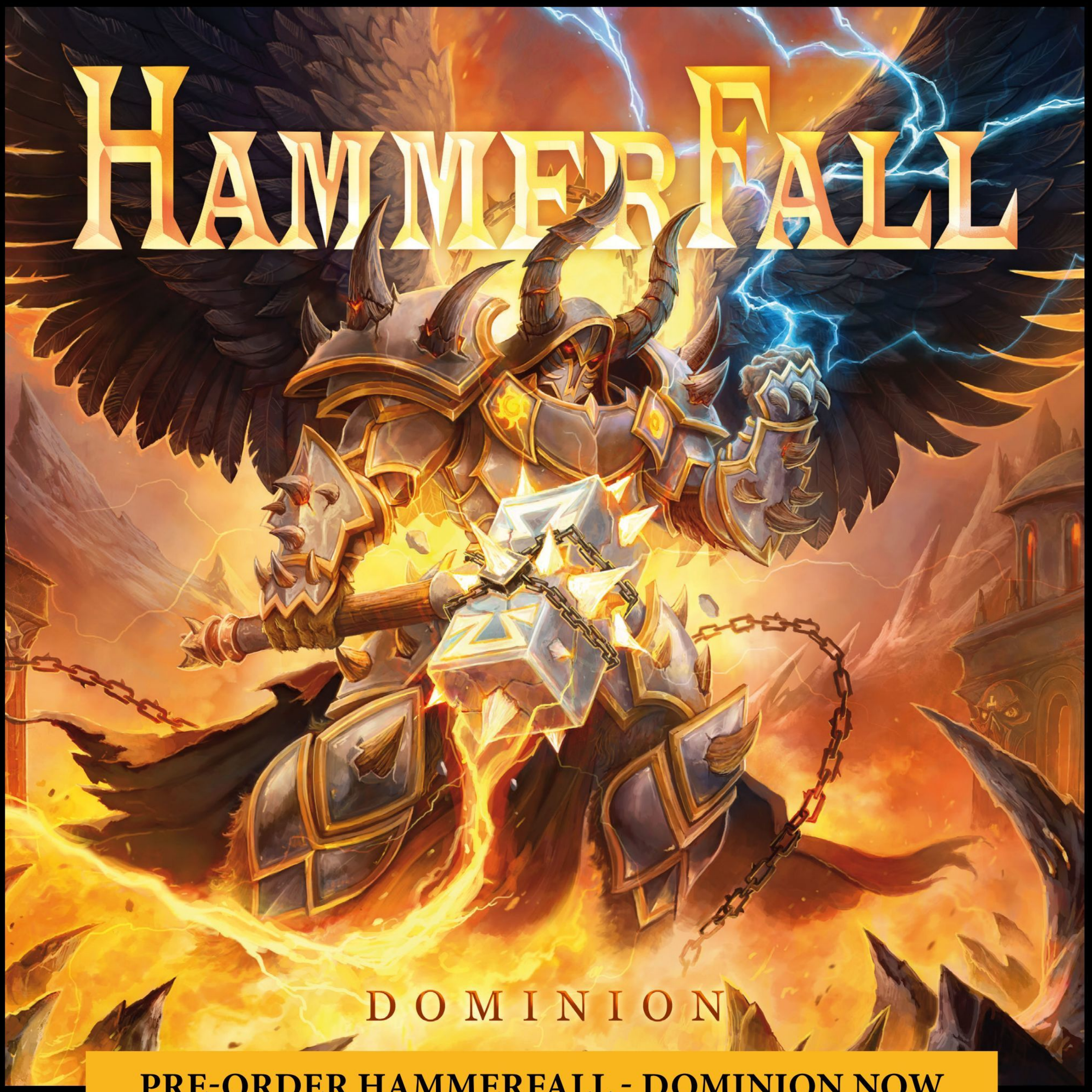

PRE-ORDER HAMMERFALL - DOMINION NOW

AND EXCLUSIVELY GET:

An Exclusive colored vinyl available ONLY from the Sweden Rock Shop

—

A **HAMMERFALL** guitar pick

—

Your chance to SING on stage with **HAMMERFALL**
at the SWEDEN ROCK FESTIVAL 2019.

AVAILABLE FOR PRE-ORDERS NOW AT:
WWW.SWEDENROCK.COM/BUTIK/HAMMERFALL/447

HAMMERFALL - DOMINION IN STORES AUGUST 16TH

NAPALM RECORDS

Sweden Rock

CRAZY LIXX

Swedish Hard Rockers Return With Another Album Harkening Back To The Glory Days of '80s Hard Rock. Play it LOUD!

crazylixx.com

Out May 17, 2019

Available on CD and Digital

FIRST SIGNAL

LINE OF FIRE

THIRD ALBUM FROM HAREM SCAREM VOCALIST HARRY HESS' MELODIC ROCK/AOR SIDE PROJECT.

FACEBOOK.COM/FIRSTSIGNALBAND

Out May 17, 2019
Available on CD and Digital

Out May 17, 2019
Available on CD and Digital

RESTLESS SPIRITS

Lords Of Black Guitarist Tony Hernando New Melodic Hard Rock Project. Guest Vocals From Members of Hardline, Revolution Saints, Perfect Plan, Animal Drive, & More!

facebook.com/RestlessSpiritsBand
tonyhernando.com

THE BRINK

NOWHERE TO RUN

Debut Album From Up-And-Coming UK Rock Band! Classic Hard Rock Mixed With Alternative Rock. A Must Hear!

facebook.com/thebrinkband

Out May 17, 2019
Available on CD and Digital

www.frontiers.it

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

GINZA HÅRDROCK!

ginza.se

Tel. 0512-299 50

Kiss: Partners in crime/
Vår livslånga jakt på sanningen

Berättelsen om två vänners vilda jakt på sanningen. Om att drabbas av ett sjukligt specialintresse. Om att leva med Kiss. Det är även en bok som ger svaret på hur gruppen lyckades snärja generationer av nyfikna hårdrockare. Författarna, båda födda 1977, har varit vänner sedan 1989. Med åren har de blivit två av Sveriges ledande Kiss-experter. Alex Bergdahl är SVT:s Kiss-orakel som sedan våren 2015 ligger bakom den hyllade podden Alex Room Service. Carl Linnaeus har sedan 2009 intervjuat medlemmarna upp emot trettio gånger och skrivit flera böcker om bandet. Med boken följer en affisch och ett signerat kort av författarna.

Bok 7010 ..... 299kr
(Säljstart 2019-05-31)

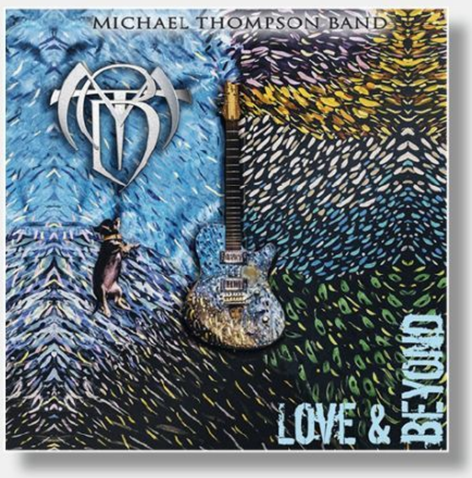

Michael Thompson Band:
Love & beyond 2019
CD 551032 ..... 149kr

Iron Maiden: Somewhere in time
(Digi/Ltd/Figurine)
CD 550897 ..... 399kr

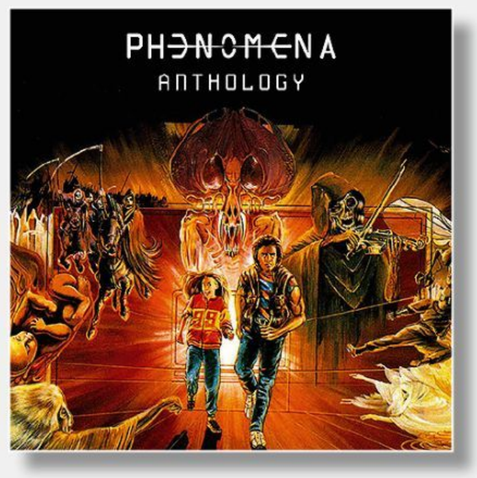

Phenomena:
Anthology
CD 554309 ..... 179kr

Within Temptation:
The silent force (Clear/Ltd)
LP 551750 ..... 199kr

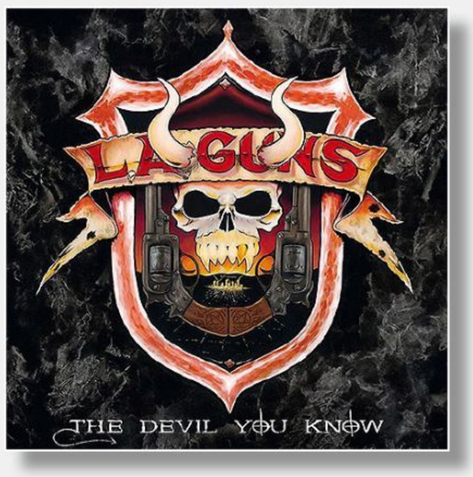

L A Guns:
The devil you know 2019
CD 548950 ..... 149kr

Fortune:
II 2019
CD 551033 ..... 149kr

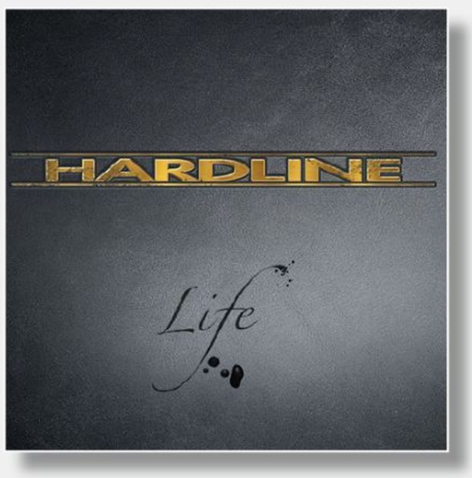

Hardline:
Life 2019
CD 553391 ..... 149kr
LP 553386 ..... 249kr

Yngwie Malmsteen:
Blue lightning 2019
CD 549761 ..... 149kr
CD 549762 (DeLuxe)..... **159kr**

Eluveitie:
Ategnatos 2019
CD 551803 (Digibook)..... **179kr**
2LP 551802 (Ltd)..... **259kr**

Grand Magus:
Wolf God 2019
CD 553619 ..... 159kr
LP 553620 ..... 239kr

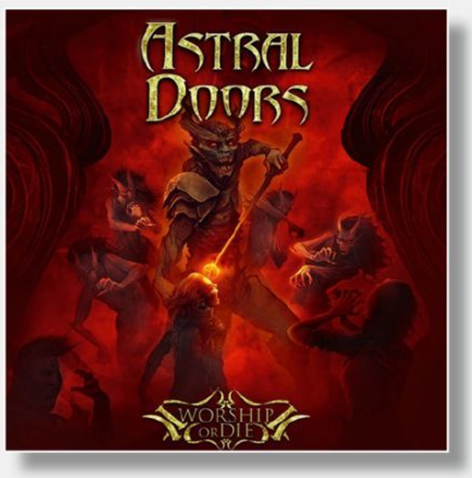

Astral Doors:
Worship or die 2019
CD 553357 ..... 159kr
CD 553358 (Digi/Ltd)..... **239kr**
LP 553352 (Red)..... **229kr**

Amon Amarth:
Berserker 2019
CD 553894 (Digi)..... **189kr**
CD 553896 (Digi/Fan box).. **899kr**
2LP 553895 ..... **269kr**

Whitesnake:
Flesh & blood 2019
CD 551252 ..... 149kr
CD+DVD 551255..... **189kr**
2LP 551246 ..... **279kr**
2LP+CD+DVD 551254 ..... **889kr**

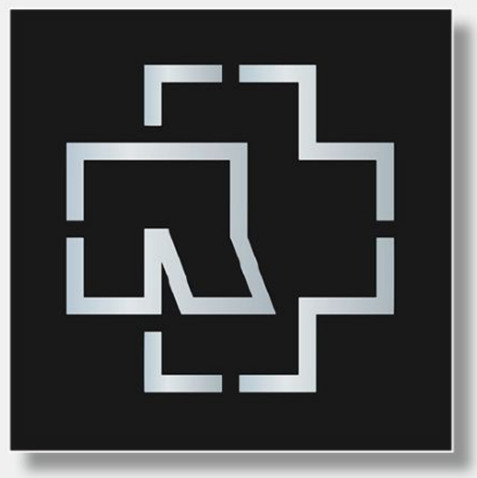

Rammstein:
Rammstein 2019
CD 554500 ..... 229kr
CD 554501 (Digi/S E)..... **299kr**
2LP 554502 ..... **349kr**
(Säljstart 2019-05-17)

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den gratis! • FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK - facebook.com/ginzahardrock - Tävlingar, erbjudanden, tips och diskussioner!
Vi har 1000-tals vinylskivor och massor av merchandise! • Ring oss gärna om du har frågor eller vill beställa • Du kan även beställa via vår hemsida.

Med reservation för ev tryckfel.

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

Lyssna på alla Bandit-stationer i Bandit Rock-appen eller i webbradio på

BANDIT.SE

VI SES PÅ SWEDEN ROCK FESTIVAL

STOLT FESTIVALPARTNER SEDAN 20 ÅR TILLBAKA

RadioPlay

ROCK KLASSIKER

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

EVERGREY "THE ATLANTIC"

På sitt elfte album gräver de mörkmelodiska mästarna ner sig djupare än tidigare. "The Atlantic" är bandets mest melankoliska och tyngsta album hittills i karriären.

DEVIL'S GUN "SING FOR THE CHAOS"

Med andra albumet visar Devil's Gun var heavy metal-skåpet ska stå. "Sing For The Chaos är en headbangande metalhymn som får dig att spela luftgitarr tills du blir Yngwie Malmsteen själv!

DANKO JONES "A ROCK SUPREME"

Danko Jones har ingen medelålders kris, inga åldersstecken, inget tvivel utan bara pumpar på, allt rockens tjänst. Detta är blodet i våra ådror och elden i våra hjärtan. För fans av Kiss, AC/DC, Thin Lizzy och The Hellacopters.

DARKTHRONE "OLD STAR"

I mer än 30 år har norrmännen dominerat den globala black metal-genren men en oändlig och total hängivenhet till sin konst, episka låtar, det bästa av den gamla skolans extrem metal plus en stor dos av doom riff. Enligt Fenris egen utsago: "more metal than ever!"

ELECTRIC BOYS "GHOST WARD DIARIES"

Med sitt senaste album "The Ghost Ward Diaries" visar Electric Boys att de fortfarande är ett av Sveriges absolut bästa rockband. Gitarrtonerna är fler och Connys röst får mer utrymme, likt ett modernare ZZ Top eller ett luftigare Rival Sons, utgör de en utsökt mix som gör Electric Boys till ett självklart val bland dagens alla starka 70-talsdyrkande rockband.

ENTOMBED "CLANDESTINE LIVE"

Med "Clandestine" överraskade Entombed hela hårdrocksvärlden med en kraft, tyngd och musikalisk talang på ett album som känns relevant och starkt än idag. "Clandestine" blev inte bara en milstolpe utan även ett rättesnöre för flera efterföljande band. Detta är musik som hör hemma hos alla klassiker i skivhyllan.

ROULETTE "NOW!"

Efter bildandet i Sundsvall 1985 blev Roulette bandet på allas läppar. Ödet ville dock annorlunda och bandet upplöstes innan debuten kom. 30 år senare bestämmer sig bandet för att ta vid där de en gång slutade och är nu tillbaka starkare än någonsin. För fans av Treat, Electric Boys, Lion's Share.

BLACKBERRY SMOKE "FIND A LIGHT"

Amerikas just nu hetaste southern rock-band. Innehåller 13 nya låtar inspelade av Tom Tapley (Mastodon, Springsteen, Pearl Jam). "Find A Light" följer den enormt framgångsrika plattan "Like An Arrow" som släpptes 2016 och som hamnade högt på försäljningslistorna.

CREA "DWARVES & PENGUINS"

Progressiv rock från Sverige.
Crea har aldrig varit intresserade av att låta som något annat.
Istället utforskar de och ifrågasätter vår multi-nyanserade verklighet med poetiska berättelser om mänskligt beteende och åter varje ton måla en levande bild som går in i lyssnarens sinne.
För fans av Marillion, Rush, Pink Floyd.

STRÄNGEN "ROCK PÅ SVENSKA"

"Rock På Svenska" är en salut till rocken. Ett svängigt, personligt och fartfyllt alster. Från rockhymnerna "Thriller" och "Rocken É Inte Död" till kärleksförklaringen "Din Hand" och avslutningsspåret tillägnat dottern "Ingrid". Som kronan på verket framförs dessutom 2016 års singel "Bangatan" nu i fullfjädrad rock-kostym.

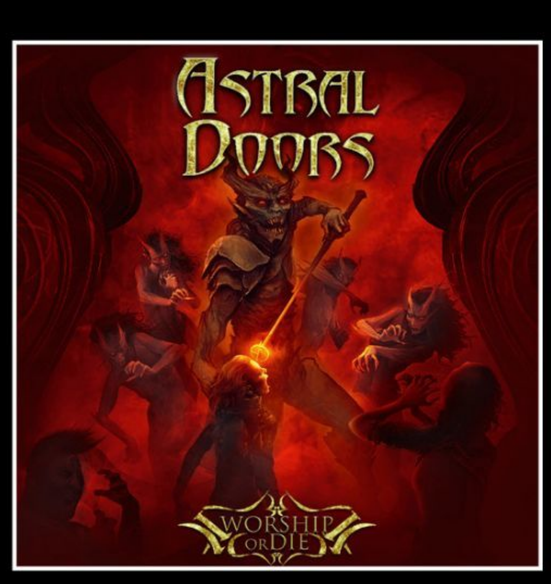

ASTRAL DOORS "WORHIP OR DIE"

Retro utan att vara nostalgidyrkande. Med en grund i legender som Rainbow, Dio och Black Sabbath har Borlängebandet succesivt kultiverat sin egen stil med en fot i det förflutna och en i nuet. "Worship Or Die" är bandets mest melodiska album hittills men riffen skvallrar också om en intensitet som inte funnits sedan debuten 2003.

www.soundpollution.se

THE HOLY SPIRIT ÅTERUPPSTÅR

Det står sällan stilla på Sweden Rock-kontoret i Sölvesborg. Parallellt med alla festivalförberedelser pågår även ett annat projekt: festivalens egen rom lanseras på nytt, den här gången onumrerad och i gitarrförpackning.

AV ANDREAS GRUBE

SWEDEN ROCK FESTIVAL är numera, utöver själva festivalen, även förknippat med ett antal egna drycker i form av whisky, rom, rödvin och öl som har lanserats de senaste åren. Den just nu kanske mest omtalade av dessa är den mörka romen The Holy Spirit of Sweden Rock Rhum Solera 15 Years, som släpptes i december 2017.

– Rom har ökat i popularitet över flera år nu och även vi som jobbar här på Sweden Rock Festival är förtjusta i rom, så det föll sig naturligt att släppa något som både vi och festivalens fans tycker om. När vi lanserade den första upplagan förstod vi direkt att det var en fullträff, så att göra en uppföljning föll sig naturligt, säger Sofia Lindqvist Lacinai, marknadschef och vice vd på Sweden Rock Festival.

Att lansera en egen rom är ett sätt att hålla både festivalens varumärke och relationen med besökarna levande under hela året, menar hon. Precis som med bandbokningarna är det festivalbesökarna som ligger till grund för vilka lanseringar man väljer att göra.

– För våra besökare är det viktigt med hög kvalitet, både när det gäller musik och dryck. Därför försöker vi alltid att leverera en hög standard i allt vi tar oss för, säger Sofia. Blandningen som Daniel Henriksson tagit fram består av rom producerad i Guyana, med olika åldrar, ursprung och destilleringsmetoder. Den bärande karaktären kommer från en femtonårig rom, och resterande är mellan fem och åtta år. Lagring har skett på tvåhundraliters ex-bourbonfat och själva buteljeringen sker i Götene.

– Många föredrar en riktigt fin rom som avec istället för till exempel calvados eller cognac nuförtiden. Holy Spirit är alltså inte en dryck man dricker litervis av under samma kväll direkt, utan den funkar bäst i måttlig mängd, säger Sofia Lindqvist Lacinai.

Sweden Rock Festival har tidigare haft både en single malt och en annan rom som fast listning, men Sofia Lindqvist Lacinai menar att det är ett helt annat tryck med Holy Spirit, och den första numrerade upplagan blev så populär att romen nu lanseras igen, den här gången onumrerad och med ny förpackning i gitarrdesign.

– Ja, den har varit en hit ända från start och vi ser att efterfrågan kommer att innebära en långsiktig listning på Systembolaget, säger hon.

The Holy Spirit of
Sweden Rock
Rhum Solera 15 Years

ARCH MATHEOS

DEAF FOREVER
ALBUM OF THE MONTH

RockHard
ALBUM OF THE MONTH

WINTER ETHEREAL

The most fabulous duo in Prog Metal is back with their breathtaking second album! Available May 10th as Digi-CD and 2-LP!

metalblade.com/archmatheos

VULTURE

GHASTLY WAVES & BATTERED GRAVES

Ripping riffs and mean songs! VULTURE are metal to the bone and ready to kill! Available June 7th as ltd. Digi-CD w/bonustrack & patch and LP!

metalblade.com/vulture

Tanith

IN ANOTHER TIME

Emotional 70s Hard Rock with folk influences in the vein of Blue Öyster Cult or Wishbone Ash! Available May 24th as CD and LP!

metalblade.com/tanith

VOMITORY

PRIMAL MASSACRE / TERRORIZE BRUTALIZE SODOMIZE

Vinyl Reissues 07/06/19

metalblade.com/vomitory

ABNORMALITY

SOCIOPATHIC CONSTRUCTS

Technical US Death metal par excellence, topped by the barbaric voice of Mallika Sundaramurthy! Available May 10th as CD and LP!

metalblade.com/abnormality

www.metalblade.de ♦ www.metalblade.tv

http://twitter.com/metalbladeurope ♦ www.facebook.com/metalbladeeurope

Metal Blade Records ONLINE STORE - The Loudest Shop On The Net http://shop.metalblade.de

http://stores.ebay.de/METAL-BLADE-RECORDS-EUROPE-Shop

© 2019 Metal Blade Records Inc.

SONY MUSIC

Innehåll #5

12 Crazy Lixx

14 Gloryhammer

16 Grief Collector

18 Alex Bergdahl

20 Stone Temple Pilots

22 Death Angel

26 Whitesnake

44 Per Wiberg

46 Hammerfall

58 Duff McKagan

62 Diamond Head

66 DAD

72 Possessed

76 Juryn

77 Recensioner

80 Abnormality

80 Eyes Wide Open

82 Lykantropi

84 Martyrdöd

86 Motankas

88 Mystik

90 Prins Svart

92 Qantice

94 Riot City

98 Savage Messiah

99 Tanith

100 X-Romance

Prenumeranter

107 Reptile Smile

108 Pete Way

Prenumerera bara 60 kr/mån

Som prenumerant får du alltid minst 8 extrasidor.
I detta nummer får du sju sidor om **Pete Way** samt
en Bortglömd Pärla med **Reptile Smile**.

»JAG BRUKADE VARA RÄTT GALEN«

AV GABRIEL LINNAEUS

Sedan han hoppade av UFO första gången 1982 har livet och karriären varit en bergochdalbana för **Pete Way**. Inför **Sweden Rock Festival** blickar basisten bakåt på de inledande åren med skötebarnet Waysted.

Han berättar om drogerna som förankrade en andra sorti ur UFO och om sjukdomen som försenat hans nya album »Walking on the edge«.

Nästa nummer

16 extrasidor till dig som är prenumerant

En lång intervju med Joe Elliott om framför allt **Def Leppards** tidiga karriär. Det blir även intervjuer med bland andra **Abbath, Turilli/Lione Rhapsody, Geoff Tate, Timo Tolkki, Bokassa** och **Vulture.** Samt hela **16 extrasidor** till dig som är prenumerant. I butik den 13 juni.

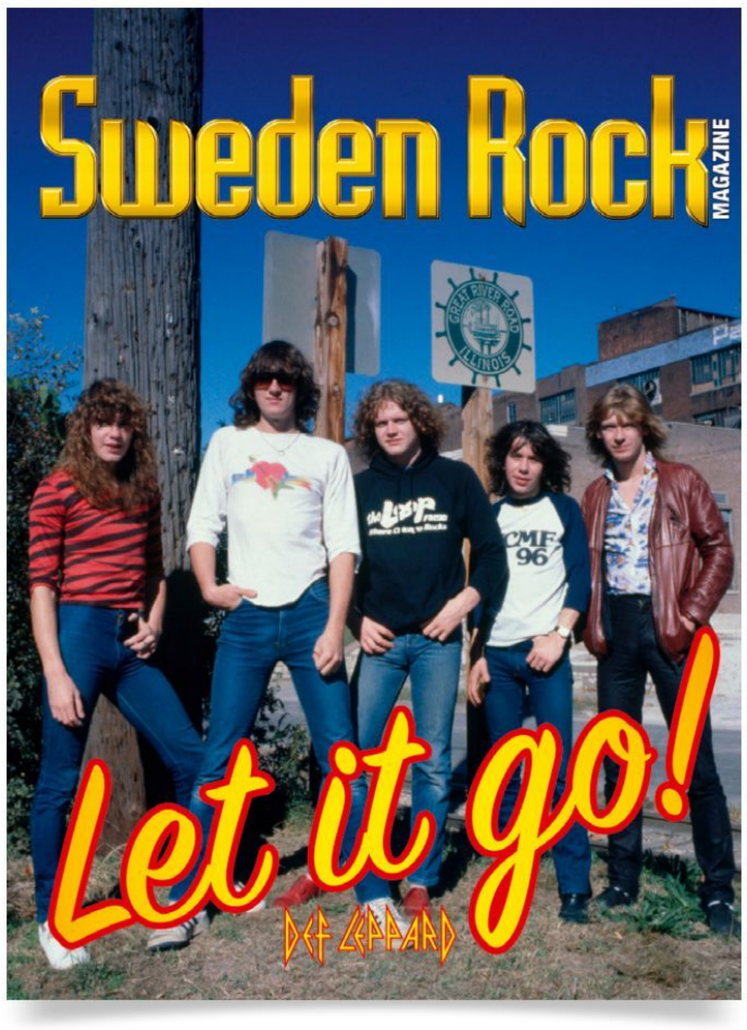

In league with Hammerfall

Joacim Cans är irriterad. Väldigt irriterad. Vi står samlade i fotografen Tallee Savages studio när Hammerfalls sångare borrar blicken i mig och fräser:

– Jag har gjort allt som jag skulle göra. Jag har tagit på mig en tajt svart t-shirt och har inga smycken på mig. Nu har en timme slösats bort. Är det *någon* som vet vad ni vill ha? Och han som bestämmer är inte ens här…

»Han som bestämmer« är Sweden Rock Magazines grafiske formgivare Emil Magnusson. Jag har mms:at en potentiell omslagsbild till honom under pågående fotografering. Som han helt dömt ut med en »neeeej, inte en stol igen!«-suck.

Denna omslagsplåtning har inte börjat bra, så det är lätt att förstå Cans irritation. I stället för att vara en inspirerande mysfigur har jag dels drivit med Oscar Dronjaks hammargitarr, som Cans försvarar och kallar en självklar del av Oscar och Hammerfall (»det är så coolt att Oscar till skillnad från många andra vågar gå sin egen väg«). Dels har jag under fotograferingen slagit rekord i att säga att jag är skeptisk. Och framför allt då skeptisk till Cans kroppshållning på bild. Den hälsosamma träningsfantasten sprang över en mil innan han plockade upp mig och skivbolagsrepresentanten Darren Edwards med bil. Men efter att i mer än 20 år ha poserat framför kameran får detta fullblodsproffs nu höra att hans armar är för långa och hans ben är för spinkiga och att han inte vet vad han ska göra med sina lemmar. Att han inte kan göra sitt jobb, helt enkelt.

Att Cans bara är irriterad är ett under av självbehärskning.

När fotograferingen sedan återupptas är det som att han bara släpper ut allt. Han beordrar fram rekvisita och när dödskallen åker fram åker också Cans inre Cronos fram. Som en hyllning till tidiga Venom och deras frontman Cronos, som 2005 sjöng på Hammerfall-låten »Knights of the 21st century«, vill han ta en »off the record-plojbild«. Plötsligt sitter *allt* och denna plojbild förvandlas till detta nummers prenumerantomslag. »Yes we Cans!« tänker jag men det finns inget »we« här utan bara en högpresterande Joacim Cans som fixar skivan på egen hand.

In league with Hammerfall – det är precis vad Sweden Rock Magazine är i detta nummer. För första gången i tidningens historia har vi tillsammans med ett band gjort en världsexklusiv vinylsingel.

– 111 exemplar måste vara rekord och den lägsta upplagan i Hammerfalls historia. Rolig knorr också med 666/6 = 111 exemplar, säger Cans. Musik har alltid låtit och kommer alltid att låta bättre på vinyl, så därför är det självklart för oss att vår musik ska finnas i det formatet. Det kommer dessutom garanterat att bli ett samlarobjekt som fans från andra världsdelar kommer att skrika efter. Är man smart skaffar man en prenumeration. Vill man inte ha singeln säljer man i väg den och får ett par års prenumerationer bekostade i samma veva, haha!

Läs mer om vinylsingeln »(We make) Sweden rock« på sidorna 52-53.

MARTIN CARLSSON, CHEFREDAKTÖR

Martin Carlsson, Joacim Cans och fotografen Tallee Savages dalahäst

Sweden Rock Magazine

Box 4190, 102 64 Stockholm
www.swedenrockmagazine.com

Redaktion

REDAKTIONELLA ÄRENDEN
info@swedenrockmagazine.com

CHEFREDAKTÖR
Martin Carlsson
martin@swedenrockmagazine.com

RECENSIONSREDAKTÖR/KORREKTUR
Jonas Granvik
granvik@swedenrockmagazine.com

ANNONSERING/REDAKTÖR
Janne Mattsson (0739 – 815 800)
janne@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONSASSISTENT
Erik Thompson
erik@swedenrockmagazine.com

GRAFISK FORMGIVARE
Emil Magnusson
emil@swedenrockmagazine.com

ANSVARIG UTGIVARE
Christian Lindell
christian@swedenrockmagazine.com

Skribenter

Tony Balogh, Daniel Berg, Alex Bergdahl, David Bergström, Christoffer Bertzell, Beatrice Bring, Jane Cedenberger, Daniel Ekeroth, Ola Gränshagen, Pelle Gunnarsson, Niklas Göransson, Jörgen Holmstedt, David Jannati, Dennis Karlsson, Richard Lagergren, Tomas Lagerlöf, Carl Linnaeus, Simon Lundh, Joel Malmén, Jonas Molund, Niclas Müller-Hansen, Johan Pettersson, Mattias Indy Pettersson, Daniela Pilic, Jakob Raderius, Andreas Rana, Daniel Reichberg, Jesper Robild, Mats Rydström, Emil Sandgren, Joachim Smith, Tobias Stark, Bella Stenberg, Jonathan Strandlund, Charles Thulin Assarmo, Neven Trosic, Thomas Väänänen, Cecilia Wemgård, Adam Westlund, Jonas Wettmark, Zendt

Prenumeration

Hantera prenumeration, adressändra, betalning:
www.swedenrock.com/magazine/hantera

Övriga ärenden

kundtjanst@swedenrockmagazine.com
0456 – 317 17 (vardagar 9-16)

Tryck

Uniprint

Distribution

Tidsam, Listo

ISSN 1650-805X

Med förra plattan »Ruff justice« får man anse att det stora genombrottet kom, hur kändes det?

– Det är ett speciellt läge nu, säger sångaren och originalmedlemmen Danny Rexon. För en gångs skull har vi ett momentum inför det nya skivsläppet. Alla andra gånger har det varit medlemsbyten och en känsla av nystart som hägrat. Den här gången har vi kunnat ta till vara på vad som fungerade och bygga vidare på det utan att kompromissa. Det är samma studio och samma musiker. Jag som har spelat in och Chris Laney (Pretty Maids) som har mixat.

Har inte det satt press på nya plattan »Forever wild«?

– Det finns alltid en risk att man spelar lite säkrare i en sådan här sits. Men i mina öron är det en väsentlig skillnad på förra plattan och den nya. »Ruff justice« föddes ur de två låtarna »Killer« och »XIII«. Två låtar vi fick en beställning på från de som gjorde tv-spelet »Friday the 13th: the game«. Den mörka tonen i de låtarna höll vi sedan fast vid under resten av skapandet. Inför »Forever wild« ville jag ha en liknande idé att jobba mot, utan att för den sakens skull göra en konceptplatta. Därför hittade jag på en hypotetisk 80-talsactionrulle att utgå från. Det var det som födde låten »Silent thunder« som sedan blev tongivande för resten av musiken. Kort sagt var förra plattan mycket natt och blå medan »Forever wild« är dag, gul och sommar. Just sommardelen är viktig. Mycket av musiken skrevs förra sommaren som var helt otrolig. Värmen gjorde att man fick en känsla av Kalifornien och nu är tanken att »Forever wild« ska vara den här sommarens soundtrack.

»Jag är nog en liten band-Hitler, men det har kommit av sig självt«

DANNY REXON
CRAZY LIXX

Är du skurken eller hjälten i filmen du fantiserat ihop?

– För att komma in i rätt humör har vi skämtat om att den här plattan spelades in 1988 men släpptes först 1989. Då tänker jag mig också en pågående konflikt mellan USA och Sovjetunionen. USA:s nya toppvapen är superflygplanet »Silent thunder« som ska lösa den pågående konflikten. Det är klart att jag är hjälten i det äventyret.

Vems idé var det att låta svenska Midnight Danger göra en retro synthwave-ommixning av den första videosingeln »Break out«?

– Det var min idé då jag själv är ett stort fan av hela den vågen. Jag har upptäckt att väldigt många andra hårdrockare också är det. Trots att det på 80-talet var helt otänkbart att lyssna på både hårdrock och synt. Jag tror att vågen väcker ungefär samma nostalgikänsla som 80-talshårdrocken gör. Sedan när jag tänkte lite till på det där funderade jag på om det skulle kunna fungera åt det andra hållet också. Att hårdrock som har den typen av 80-talssynt skulle kunna uppskattas av syntarna. Det kommer att komma en till ommixning och sedan får vi se om det ger oss någon ny publik eller inte.

När ämnet ändå är ommixade låtar, »Ruff justices« japanska bonusspår var »Walk the wire« i en »87 remix« som skrek hair metal. Finns det några planer på att löpa linan ut och omfamna det fluffigare 80-talet rakt av?

– Jag gillar sådan musik men frågan är hur långt man kan gå med ett bands sound innan man har gått för långt. Jag är själv inte så positiv till när band som jag gillar tar för stora steg bort från just anledningen till att jag gillar dem. Men generellt sett rör vi oss ändå mer och mer i just den riktningen. »Forever wild« har avsevärt mycket mer synt än vad vi har använt oss av tidigare och en dag kanske vi står där någonstans. Även om jag har svårt att se oss använda en trummaskin och omfamna musiken lika hårt som i just »Walk the wire«.

Det är du som ligger bakom det grafiska, era videor och kort sagt det mesta som rör Crazy Lixx. Rör det sig om ett kontrollbehov?

– Jag är nog en liten band-Hitler men det har kommit av sig självt ur olika situationer. Som exempelvis när jag blev producent på förra plattan. Det var inte för att jag ville bli det, utan för att det behövde bli så ur en ekonomisk synpunkt. När man sedan märker att någonting fungerar, då blir man motvillig till att bryta det. Som band vill man ju hålla fast vid någonting framgångsrikt.

JANNE MATTSSON

Melodiös 80-talshårdrock

FOTO BJÖRN OLSSON

20 ÅR I DIN TJÄNST.

I år firar vi att vi i 20 år har levererat ljud och kreativa programvaror till en ständigt växande skara av låtskrivare, musikskapare och producenter runt om i världen. Tack för att vi får vara en del av era produktioner och för att ni gör denna resa med oss.

För 20 år sedan åkte **Mattias Eklund** och **Fredrik Thordendal** till Uppsala tillsammans med Tomas Haake och Daniel Bergstrand för att förverkliga idén om **Drumkit From Hell** – ett ljudbibliotek med de mest detaljrika trummorna någonsin i datormiljö. Denna inspelning förändrade branschen i grunden och är en av hörnstenarna i bygget av Toontrack. Tack Fredrik och Mattias för att ni vågade göra vad många avskrev som bara en dröm. Det är sann innovation.

WWW.TOONTRACK.COM

20 TOONTRACK

OMSLAG

Varje nummer av Sweden Rock Magazine finns i två versioner. En version med ett butiksomslag och en version med ett stilrent omslag till prenumeranter, som dessutom alltid får minst 8 extrasidor.

Butik

Prenumerant

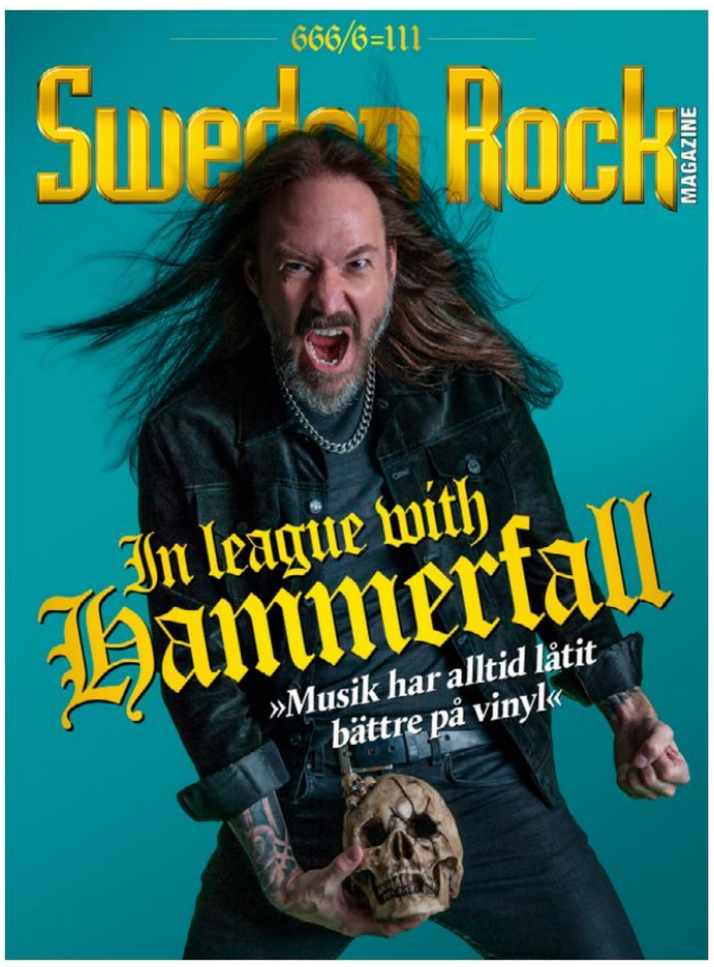

FOTO TALLEE SAVAGE

Med senaste albumet »Space 1992: rise of the chaos wizards« ökade också Gloryhammers konsertåtaganden. Någonting som fick grundaren Chris »Zargothrax« Bowes (Alestorm) att lämna över sin synt till kopian Michael Barber. Hur mottogs det av fansen?

– Det här är nyheter för mig, säger sångaren Thomas »Angus McFife XIII« Winkler. Chris är alltid med oss ut på turné. Att det rört sig om »fejk-Chris« är en annan femma. Den riktiga sitter hemma och skriver musik åt oss och Alestorm. För att hinna med att lira med Gloryhammer behövdes det fler av honom. Fansen reaktion uteblev eftersom det tog nästan två år innan någon förstod att det inte var Chris på scen. Jag klandrar dem inte, likheten är slående.

Har Michael varit delaktig i skapandet Gloryhammers tredje album »Legends from beyond the galactic terrorvortex«?

– Faktiskt har han det, han bidrar med gitarrsolon till och med. Han är egentligen gitarrist och det märks. Det låter till stor del som om vi står och faller med Chris och hans låtar, medan sanningen är att alla bandet kan bidra med musik och kommer att göra det ännu mer till album nummer fyra. Det har gått fyra år mellan det nya och förra albumet och i mina ögon är det för lång tid. Går jag till mig själv som sångare skulle jag till och med kalla det för alldeles för lång tid. Jag har hunnit ledsna på de gamla låtarna och att äntligen få framföra lite nytt känns befriande.

James Cartwrights alter ego »Hootsman« är fortfarande den enskilda karaktären med mest utrymme. Hur känns det att som frontman lämna över strålkastarljuset till en basist?

– Jag borde svara annorlunda men jag tycker att det är tacksamt. Han är precis den personen som han är på scen, på gott och ont. Därför är det befriande att inte alltid behöva vara den som står i centrum. Ibland har jag inte den där orken till att göra det, men med fler framträdande personer i samma band blir det inte lika märkbart.

Har han återhämtat sig efter äventyret som »The Hollywood Hootsman« på förra albumet ännu?

– Han är på väg att bli en gud nu. Det finns ingen hejd på hans storhetsvansinne och hans utveckling kanske har gått lite väl snabbt. Men vad annat än »kul för honom« kan jag säga?

Blir du som sångare nedvärderad för att det är just skojfriska Gloryhammer du sjunger i?

– Nej, det tycker jag inte. För det första är det power metal vi spelar och power metal är inte en speciellt cool genre. Man måste ha lite självdistans till vad det är vi sysslar med. Vi står ju på scen utklädda till idioter, i brist på andra ord. Tar man oss på allvar får man skylla sig själv.

Skapar det här en kontrast mellan privatpersonen Thomas och karaktären Angus när du möter fansen?

– Inte en kontrast på så vis, men efter en turné kan det vara skönt att komma hem till Schweiz och bara vara advokaten Thomas igen. Att slippa låtsas dräpa troll och i stället fokusera på annat.

»Vi är utklädda till idioter. Tar man oss på allvar får man skylla sig själv«

THOMAS »ANGUS MCFIFE XIII« WINKLER

GLORYHAMMER

Kan vilken barnsaga som helst berättas bara musiken är den rätta?

– Det är en svår fråga. Jag lyssnar aldrig på texten själv första gången jag hör en låt. Det jag lyssnar på är melodierna och om det helt enkelt är en bra låt. Det dröjer ett par lyssningar innan jag tänker på vad det är som sjungs. Gör det låten bättre eller sämre om texten inte håller akademisk nivå? Inte direkt. Igen, det måste få vara underhållande, för det är att underhållas lyssnaren vill. Samma sak med den historien som löper genom våra tre album. Blir den sämre för att jag inte kan berätta den? Nej!

Innan du erbjöds en plats i Gloryhammer hade du drömmar om att ersätta ZP Theart som sångare i Dragonforce. Hade Gloryhammer funnits utan dig?

– Men jag var för sent ute med den ansökan. Gloryhammer sa jag förresten först nej till. Jag ville till Dragonforce för att det var ett band med en historia. Jag ville inte börja om från noll igen, vilket var vad Chris erbjöd första gången han hörde av sig. Ett halvår senare hörde han av sig igen och då med låtar, skivkontrakt och ett koncept. Det lät mycket bättre så mitt exakta svar var: »Ja vad fan, vi kör!« Därför svarar jag nej på den frågan.

JANNE MATTSSON

Skojfrisk power metal

FOTO ROBERT ZEMBRZYCKI

Sweden Rock
EDITION

Kungarna.

Nu går vi in som samarbetspartner till Sweden Rock och denna allians har resulterat i tre svårslagna specialutgåvor av Caddy, Amarok och Transporter. Med Sweden Rock Edition har vi tagit dessa modeller till en helt ny nivå och mer fullutrustade än någonsin. Volkswagens Sweden Rock Edition är kungar med attityd. Men så är vi ju störst i Sverige på transportbilar.

Caddy Skåp 2,0 TDI DSG
Sweden Rock Edition
Pris från 249.900 kr eller
4.195 kr/mån* exkl moms

Amarok Avent 3.0 TDI 4-M Aut
Sweden Rock Edition
Pris från 399.900 kr eller
5.995 kr/mån* exkl moms

T6 Skåp lång 2,0 TDI DSG
Sweden Rock Edition
Pris från 359.900 kr eller
5.795 kr/mån* exkl moms

***Operationell leasing i 36 mån/6000 mil. Ingen insats och med garanterade restvärden. Service och underhållsavtal ingår.**
Kontakta en av våra säljare för mer information om produkten.

Utrustning Caddy: Dragkrok, Komfortpaket, Pluspaket, Parkeringssensorer bak, Farthållare, Parkeringsvärmare, Dimljus, App-Connect, Ljus och sikt-paket, Bi-xenonstrålkastare och LED-varselljus, Multifunktionsläderratt (3-ekrad), Radio "Composition Media", Lackerade stötfångare, skydds-lister, spegelhus och dörrhandtag, Dubbla bakdörrar inkl. fönster, Lättmetallfälg "Madrid" 17", Sidebar/sidorör i polerat rostfritt stål, Läderklädsel m.m. **Amarok:** Lättmetallfälgar 20", Multifunktionsläderratt (3-ekrad) med växelpaddlar, Parkeringsvärmare Bluetooth handsfree, Aventura sportsbar, Bi-xenonstrålkastare med LED-varselljus, App-Connect, Farthållare, Fyrhjulsdrift 4Motion, Backkamera "Rear View", Multifunktionsdisplay Premium, Skärmbreddare, Läderklädsel, Klimatanläggning "Climatronic", Tröskelrör i rostfritt stål med fotsteg m.m. **Transporter 6:** Komfortpaket med dubbel-säte, Pluspaket, Dragkrok, Parkeringsvärmare, Parkeringssensorer bak, Dimljus inkl. svängljus, App-Connect, Bluetooth handsfree, Ljus & sikt, Lackade stötfångare, backspegelhus och dörrhandtag i bilens färg, LED-huvudstrålkastare, Lättmetallfälgar "Palmerston" 18", Multifunktionsläderratt (3-ekrad) Navigationssystem, Läderklädsel, Tröskelrör i rostfritt stål, farthållare m.m.

Bränsleförbrukning vid blandad körning från 5,0-8,4 l/100 km, 132-220 CO2/km Rörlig ränta baserad på VWFS basränta (feb 2019). Uppläggnings- och administrationsavgift tillkommer.
Vi reserverar oss för eventuella ändringar och avvikelser. Bilarna på bilden kan vara är extrautrustade. Alla priser exkl moms. Kan ej kombineras med andra avtal eller rabatter.

TEAM TRANSPORTBILAR

Volkswagen Transportbilar

Stockholm | Göteborg | Syd

Transportbilar

Nyheter

Ozzy Osbourne har ställt in all turnéaktivitet fram till februari 2020 efter att ha ramlat och skadat sig under en släng av lunginflammation.

Paul Raymond, UFO:s mångårige och klassiske keyboardist och kompgitarrist, avled av en hjärtattack den 13 april. Han blev 73 år.

Tony Mills, tidigare sångare i Shy och TNT, meddelar att han har långt gången cancer och att utgivningsklara soloalbumet »Beyond the law« blir hans sista inspelning.

Den första delen i **Candlemass-trilogin**, en romansvit av Jörgen Krüsell inspirerad av doomlegendarernas tonkonst och lyrik, finns nu i handeln. Titeln är »Skapelseberättelser« och den primära inspirationskällan är, som man förstår, konceptalbumet »Tales of creation« (1989).

David Shankle, före detta gitarrist i Manowar, har opererats för en hjärntumör.

Winger börjar skriva på sitt sjunde album i augusti. **Testament, Anthrax, At The Gates, Lamb Of God, Blue Öyster Cult, Alcatrazz** och **Voivod** är redan i skrivartagen. **Nifelheim, Dragonforce, Steel Panther, 69 Eyes, Body Count, Edenbridge** och **Devildriver** är i studion.

20-årsjubilerande **Sabaton** släpper den 19 juli ett konceptalbum baserat på första världskriget och betitlat »The great war«. Bandets nionde studioalbum, som är deras första med gitarristen Tommy Johansson, är producerat av Jonas Kjellgren och har omslagskonst av Peter Sallai.

Accept har släppt sin första nyskrivna låt sedan basisten Peter Baltes avhopp, betitlad »Life's a bitch«. Ny fast basist i bandet är Martin Motnik (ex-Uli Jon Roth).

Queens trummis Roger Taylor har släppt solosingeln »Gangsters are running this world«.

Gitarristen Glenn Tipton, som på grund av Parkinsons inte längre turnerar med **Judas Priest**, har börjat skriva musik till bandets nästa album. Om Andy Sneap vill fortsätta som Glenns scenvikarie är upp till honom själv, enligt basisten Ian Hill.

Black Sabbaths originaltrummis Bill Ward har gått in i studion med sitt nuvarande band Day Of Errors.

Hollywood Vampires, med Alice Cooper på sång och Joe Perry och Johnny Depp på gitarr, släpper sitt andra album »Rise« den 21 juni.

Uriah Heeps keyboardist Phil Lanzon har utgett en barnbok betitlad »Curse of the mudchalk devil«. Handlingen kretsar kring en flicka med speciella, musikrelaterade krafter.

Rush är huvudpersoner i en kommande serieroman om tillkomsten av deras klassiska album »A farewell to kings« (1977).

Def Leppard välkomnades i Rock And Roll Hall Of Fame den 29 mars. Invigningstalet hölls av Queens gitarrist Brian May.

Efter ditt utträde ur Candlemass 2012 blev det under några år väldigt tyst kring dig. Vad hände under tiden som ledde fram till ditt nya band Grief Collector?

– Efter Candlemass dröjde det ett tag innan jag fick tillbaka lusten att göra musik på en mer seriös nivå igen, säger sångaren Robert Lowe. 2015 började jag i vilket fall åter sjunga live, med Disciple Of Doom som körde låtar från Solitude Aeturnus och min tid i Candlemass. Det var viktigt för mig att inte låta materialet från de banden ligga i träda. 2017 gick jag så med i Tyrant, där vi nu har det första albumet på 23 år på gång. Sedan började jag kring 2016 även att syssla med projektet Gathering Darkness, med medlemmar från bland annat Helstar, där ett album också snart verkar vara färdigt. Så förhoppningsvis kommer man i år att få höra tre nya plattor med mig på sång.

Hur kom du i kontakt med Grief Collector?

– Så sent som tidigt i år blev jag kontaktad av trummisen Brad Miller och gitarristen tillika basisten Matt Johnson som berättade att de älskar det jag har gjort med mina tidigare band och undrade om jag ville sjunga i Grief Collector. Egentligen var det efteråt inte mer komplicerat än att jag fick höra att de spelar min sorts musik, är grymma musiker, schysta personer och att jag därmed ville bli en del av detta.

»Jag är absolut inte bitter utan älskar allt som jag gjorde med Candlemass«

ROBERT LOWE
GRIEF COLLECTOR

Debutalbumet »From dissension to avowal« kretsar kring sorgens fem faser: förnekelse, ilska, förhandling, depression och acceptans. Det går nog knappt att finna ett mer omfattande koncept för ett doom metal-album.

– Sorg som tema går in på djupet hos varje människa och det finns nog inte en enda person som inte har gått igenom flera av dessa faser någon gång. Jag som sångare kan förstås inte låta bli att känna en koppling till egna, personliga erfarenheter, vilket har varit fallet ända sedan jag skrev texter för Solitude Aeturnus. Där är även en av huvudskillnaderna mellan denna musik och mycket annan metal. Det är inte magi, drakar och demoner, utan den här skiten händer faktiskt i det verkliga livet.

Under din tid i Candlemass 2006-2012 blev du kritiserad av såväl fans som dina bandkollegor för att inte kunna låttexterna ordentligt då ni körde live. Vad är din kommentar kring detta?

– Anledningen till att jag hade utskrivna texter uppe på scen var helt enkelt att jag inte ville riskera att sjabbla bort bandets gamla låtskatt. Ibland kunde vi dessutom plötsligt slänga med någon låt i setet som vi inte hade repat på länge och då blev det ett måste, för att vi alls skulle kunna köra den. Jag är förstås långt ifrån den ende som har använt dylikt stöd live, men av någon anledning verkar det ändå fokuseras extra på att just jag har gjort det. Sedan verkar vissa tro att jag stod och läste texterna låt för låt, när det mest handlade om att ibland kunna förvissa sig om vilken textrad som skulle komma härnäst.

Efter att du fick sparken ur Candlemass hävdade bandet att du hade ett alkoholproblem och att avskedet var för ditt eget bästa. Sant eller falskt?

– Falskt. Självklart har jag efter ett gig ofta en öl i näven, men det är inget som kommer i vägen för mitt jobb som musiker. Kort efter att »Psalms for the dead« var färdiginspelad fick jag ett brev från bandet, där det utan någon vidare förklaring stod att de ville fortsätta med Mats Levén som sångare. Möjligen ansågs det att han passade musiken bättre. Men jag är absolut inte bitter, utan älskar fortfarande allt det jag gjorde med Candlemass. Jag har ännu kontakt med flera ur bandet och älskar att Johan Längquist är tillbaka som sångare. I slutändan är jag en simpel snubbe från Texas – när jag faller ur sadeln kliver jag åter upp i den.

Är Solitude Aeturnus ett avslutat kapitel?

– Det är en dörr som jag aldrig någonsin kommer att stänga och jag anser inte att bandet bör ses som avslutat. Just nu sysslar vi alla med andra grejer, men blir det något seriöst snack om att dra igång något – ny musik eller spelningar – är jag den förste att sätta mig på ett plan och få det att hända.

NEVEN TROSIC

Doom metal med älskad genreröst

VI SES PÅ Sweden Rock

STOLT HUVUDPARTNER

FALCON
ALKOHOLFRI

Alex Bergdahl

Vi såg vår första Kiss-konsert med en dags mellanrum 1988. Berätta om första gången du såg Kiss, bandet som vi tillsammans skrivit boken »Partners in crime« om?

– Som elvaåring i Köpenhamn var jag inte särskilt stöddig. Jag tog till och med av mig nitarmbandet jag klätt ut mig i innan jag klev in i KB-hallen, eftersom alla andra i publiken var så hiskeligt stora och tuffa. En av de mest klara minnesbilderna jag har är när jag såg hur skynket drogs bort och jag förväntade mig en jättescen med massor av effekter. I stället möttes min syn bara av en vägg av högtalare. Inte ens den där Kiss-loggan som jag sett i Okej var på plats. Jag var besviken i några sekunder, men sedan stod de ju där, medlemmarna som jag redan 1988 älskat i många år. Euforin var total och jag var lycklig. Vad som är våra egna minnen i dag är otroligt svårt att särskilja från den kunskap vi sedermera insupit om de här konserterna.

Vilken är den mest udda Kiss-relaterade pryl man ser när man tittar in i din »mancave«?

– Dels en liten bit av folien som satt på Eric Carrs trumset på »Crazy nights«-turnén, vilket alltså var trumsetet han spelade på när jag såg dem 1988. Men det jag får absolut mest kommentarer kring är den avrivna affisch som en gång hängt i bandets första replokal på den magiska adressen 10 East 23rd Street.

Vilket är det roligaste Kiss-relaterade dokument som man kan se i boken?

– Hade jag fått bestämma hade vi släppt en bok helt bestående av en sjuhelsikes massa mötesprotokoll, fakturor och liknande. Men den hade nog ingen annan än vi orkat titta på. Därför berättar vi i stället om dessa dokument och försöker förklara vad de innehåller och varför det är speciellt. Förslaget på hur den kommande »Dynasty«-turnén 1979 skulle kunna se ut är något av det roligaste jag läst och vi har lagt ner ett stort jobb på att försöka få grepp om den cirkusen. Bäst i boken är nog utklippen om filmen »Kiss meets the phantom of the park«. Där finns massor av visuellt godis inklusive en trevlig tecknad bild på fantomen själv, den otäcke Abner Devereaux, saxat ur en gammal amerikansk dagstidning.

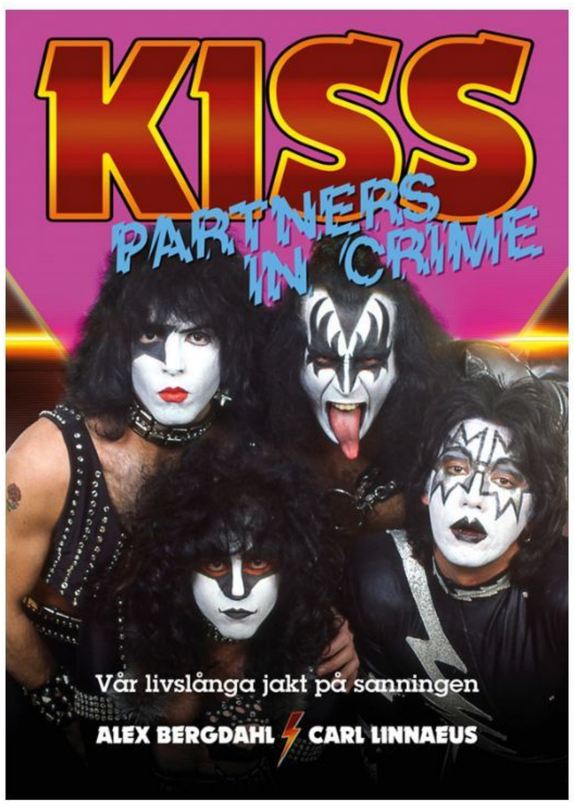

SRM-skribenterna Alex Bergdahl och Carl Linnaeus är aktuella med boken »Partners in crime«.

När såg du senast något Kiss-relaterat som fick dig att skratta?

– Det finns en bortglömd intervju med Peter Criss från någon lokal-tv 1984 där han och hans dåvarande bundsförvant Stan Penridge blir intervjuade om sitt nya band Desperate Men, som sedan skulle bli Alliance. De är påtända och fnissar och svarar ganska fumligt på frågorna som ställs, men har samtidigt väldigt roligt med programledaren. Klippet avslutas med att de ska påannonsera kanalens musiktävling. Peter skrattar så mycket att han trillar ur soffan bakom Stan. Jag såg om intervjun alldeles nyligen och skrattade högt åt klippet samtidigt som det så klart finns en inneboende sorglighet i att de är så otroligt nedknarkade vid denna tid. Det bästa vi skrivit i boken är ett kapitel om just Peter Criss 80-tal. Denna tid gör mig lika glad som bedrövad.

När såg du senast något Kiss-relaterat som fick dig att gråta?

– Jag satt vid köksbordet en novembereftermiddag 1991 och bläddrade lite förstrött i Kvällsposten och fick se en notis om att Eric Carr hade dött. Jag läste och läste och kände ögonen tåras. Med några få rader rycktes hela min värld undan. Samma dag, eller dagen efter att jag fick höra nyheten, gav jag mig ut i Helsingborg på jakt efter soprummens tidningscontainrar där jag jagade andra tidningars notiser. Jag antar att det där rotandet efter tidningar var ett sätt för mig att bearbeta sorgen.

Vi samlade på oss hundratals vhs-bootlegs med Kiss när vi växte upp under 80-talet. När såg du senast en nyupptäckt videobootleg som du fick en kick av?

– För ett tag sedan fick jag nys om en super 8-film från Olympen i Lund från 1976 som legat och samlat damm i en byrålåda i 43 år. Jag åkte hem till filmaren i Blekinge och fick låna rullarna, lämnade in dem för digital överföring varpå en vän i USA synkade ljud med bild. Att vaska fram sådant här och låta världen se det är bland det bästa jag vet och det jag tycker mest om att prata om. Bootlegs är mitt livselixir.

CARL LINNAEUS

»Jag antar att det där rotandet efter tidningar var ett sätt för mig att bearbeta sorgen«

SJÖGESTAD MOTELL

festival of the Midnight Sun

20 19

BJÖRN RALLARE AB · DXD EVENTTEKNIK · GAPHALS · IGORNET AB
ROCKMARKET · SENSUS · SJÖGESTAD MOTELL · ÖSTGÖTATIDNINGEN
SCANDIC FRIMURAREHOTELLET

LES BIG BYRD
MAIDA VALE
TEARS
HÄLLAS
KEBNEKAJSE
LA FLEUR FATALE
CHILDREN OF THE SÜN
SKOGEN BRINNER
MELODY FIELDS
AMONG LYNX
DALEN
OBLIVIOUS
FRANSKA TRION
SECOND ORACLE
THE CULT OF BOYDAH
HELLSINGLAND UNDERGROUND

LIVE PÅ EFTERFESTEN SLITE CEMENT

31/8 ÖSTERGÖTLAND

FESTIVALOFTHEMIDNIGHTSUN.SE

BILJETTER FINNS PÅ Tickster

Rockmarket®

Hos oss hittar du allt du behöver. Från fullt matutbud, camping- och frukostpaket till hygienartiklar, receptfria läkemedel, cigg och snus, plåster, alkotestare, öronproppar, kondomer och mycket mer!

Hela sortimentet hittar du på
WWW.ROCKMARKET.SE

Öppettider på Sweden Rock
Måndag: 12.00-24.00
Tisdag: 07.00-01.00
Onsdag - Lördag: 07.00-02.00
Söndag: 07.00-12.00

DIN KOMPLETTA FESTIVALBUTIK!

Stone Temple Pilots

Stone Temple Pilots uppträder med det senaste tillskottet, sångaren Jeff Gutt, på Gröna Lund i Stockholm den 19 juni. Såg du Jeff när han var med i tv-programmet »X-factor« 2012 och 2013?

– Nej, om jag hade sett det där hade jag nog inte ens funderat på att träffa honom, flinar gitarristen Dean DeLeo. Det började för några år sedan med att någon kontaktade min bror Robert, som spelar bas i bandet, och tyckte att vi skulle träffa Jeff. När vi gjorde det märkte vi att vi hade ganska trevligt i varandras sällskap. Sedan träffades vi igen hemma hos Robert och jammade ihop säkert fem låtar under en eftermiddag. De flesta av de här idéerna hamnade på vår senaste självbetitlade platta, som kom 2018. Det var låtar som då fått titlarna »Meadow«, »Thought she'd be mine«, »Roll me under«, »Six eight« och någon till. Det var väldigt tydligt att Jeff verkligen visste hur man satte ihop en låt. Han var fantastisk på att komma på melodier på plats och placera dem på ett naturligt sätt i musiken. Nu har vi redan börjat jobba på nästa album som inte kommer att låta som något annat vi gjort.

Vad har du sett när ni tidigare spelat på tivolin?

– Jag älskar att spela i nöjesparker och på marknader. Det bästa var när vi lirade på en marknad och man kunde betala för att se en gris som vägde 450 kilo. Det är sant. Jag var tvungen att se den. Jag älskar även att stoppa i mig »funnel cake«, en sorts friterad deg som säljs på alla tivolin här i USA.

Ni har inte spelat i Sverige sedan 1994. Vad såg du av Stockholm senast?

– Vi har haft tur som fått resa mycket och se mycket. Jag får alltid frågan om vilken min favoritplats på jorden är och mitt svar är alltid Stockholm. Jag skojar inte. Jag tror vi var där två gånger under 90-talet. En sen kväll tog jag och Robert en fin promenad genom Gamla Stan och det var otroligt vackert.

Vilken är den bästa konsert som du har sett?

– Vår mamma tog med oss för att se Carpenters på The Garden State Arts Center när vi växte upp i New Jersey. Det var sommaren 1972 och de hade precis fått en stor hit med »Goodbye to love«, en låt som anses vara den första powerballaden och som har ett härligt fuzzgitarrsolo. Karen och Richard var fantastiska och jag minns att de hade en stor orkester med sig. När konserten började kom Karen ut och spelade trummor och sjöng under första låten.

Gitarristen Dean DeLeo, född den 23 augusti 1961, var med och bildade Stone Temple Pilots 1989. Den 19 juni spelar gruppen på Gröna Lund i Stockholm.

Minns du första gången som din mamma såg dig på scen?

– Hon såg mig och Robert uppträda flera gånger när vi spelade i olika band under tonåren. Hon såg oss även många gånger med Stone Temple Pilots. Hon var ett fan. När vi var på turné lät vi ofta flyga in henne till olika städer som vi visste att hon ville besöka.

Vad är det mest oväntade som du har sett i en studio?

– Jag minns framför allt hur roligt vi har haft med vår vän och producent Brendan O'Brien. När vi spelade in vår första platta »Core« under början av 90-talet gjorde vi det i den välkända studion Rumbo i Hollywood. Studion ägdes av duon bakom det gamla popbandet Captain & Tennille – Toni Tennille och Daryl Dragon. Det mest oväntade som jag har sett var Toni komma ner med kakor som hon hade bakat och ville bjuda oss på. Det var en stor grej för mig, eftersom jag var stort fan av Captain & Tennille när jag växte upp. Jag älskade låtar som »Muskrat love« och deras version av Neil Sedakas »Love will keep us together«. Under 70-talet var jag helt inne på den sortens popmusik. Det var så gulligt och snällt av henne att komma ner med kakor till oss.

Vad ser du när du tittar dig själv i spegeln?

– Jag ser en kärleksfull make och en bra pappa.

Tror du att du kommer att se ett vitt ljus när du dör?

– Jag har ingen aning, men jag hoppas det. Ett vitt ljus signalerar Gud och vad vi kallar himmelriket, det som många spekulerar i. Jag vet inte. Jag vet bara att jag hellre ser ett vitt ljus än ett rött ljus. Om jag tror på ett liv efter detta? Tja, jag tror på många saker. »Tro« är ett ganska starkt ord. Jag har »funderingar«.

Vilket är det snyggaste skivomslag som du har sett?

– När jag var väldigt liten blev jag helt förtrollad av omslaget till Beatles »Revolver« som Klaus Voormann gjorde. Jag glodde på det och kunde inte tro mina ögon. Jag älskade hur han hade blandat fotografier med illustrationer. Men annars har Storm Thorgerson på Hipgnosis gjort flera av mina favoritomslag. Mitt absoluta favoritomslag, det snyggaste som någonsin har satts ihop, är »Presence« med Led Zeppelin. Jag älskar vibben i alla de bilder som finns i konvolutet där det här svarta objektet har placerats i olika miljöer. Jag gillar enkelheten i det.

CARL LINNAEUS

»Vi har redan börjat jobba på nästa album, som inte kommer att låta som något annat vi gjort«

TRIFFID DANGER CONCERTS PRESENTERAR

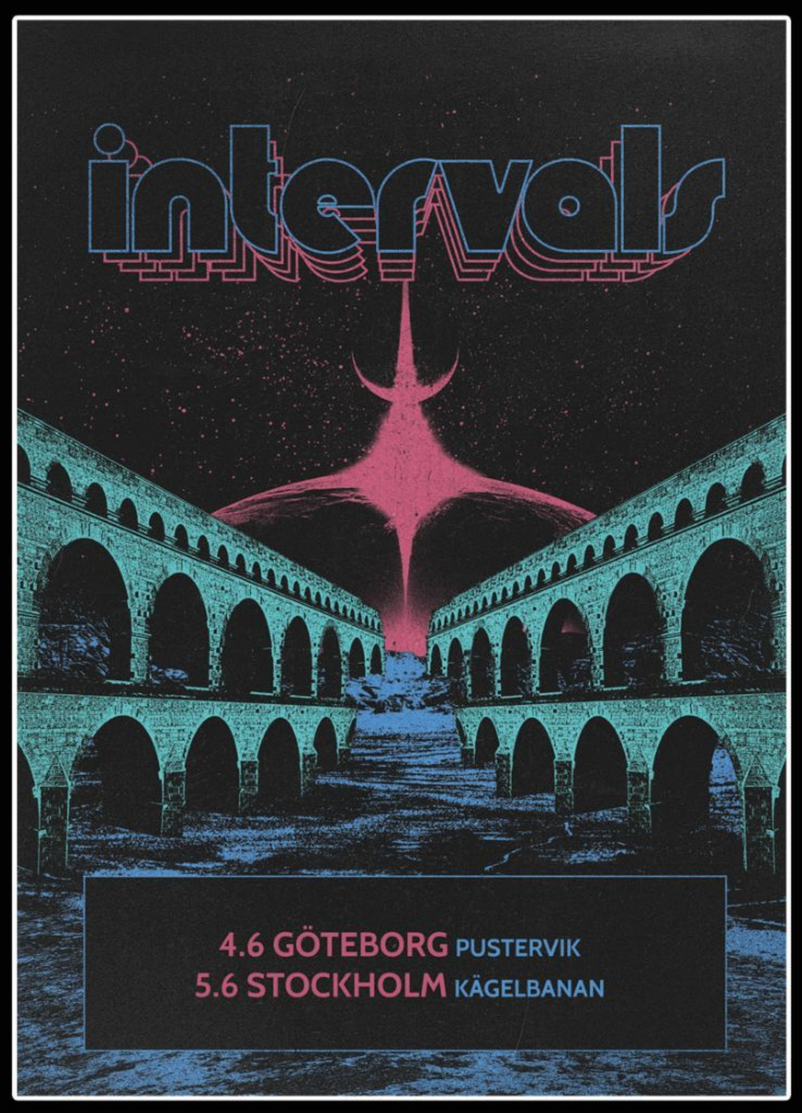

WWW.TRIFFIDANDDANGER.SE

Death Angel

FOTO STEPHANIE CABRAL

När ni spelade förband till Metallica på Kabuki Theater i San Francisco på »Ride the lightning«-turnén 1984 var du 16 år och er trummis Andy Galeon var bara tolv år. Hur var känslan att spela med band av den storleken i den åldern?

– Vi gjorde det vi gjorde och drömmen om att bli ett stort band var så stark att vi själva aldrig tänkte på att vi var unga, säger gitarristen Rob Cavestany. Vi var bara amatörer, ett nytt band som alla andra, så det hade inte haft någon betydelse för mig om jag var 16 eller 20 år, jag hade varit lika jävla nervös ändå. Vi sa inte till oss själva att »helvete vad coolt, jag är bara 16 år och får uppleva det här«. Vi undrade bara varför folk gjorde en så stor grej av att vi var unga. När jag i dag ser bilder från den tiden ser vi förstås väldigt unga ut, så nu förstår jag lite bättre. Vi missade förresten nästan den första av de två spelningarna. Min vän och roddare skulle skjutsa mig till San Francisco och hans bil pajade. Eftersom det här var före mobiltelefonernas tid fick vi promenera nedför motorvägen och hitta en telefon så att jag kunde ringa min pappa. Han hämtade mig och vi hann bara med två låtar den kvällen. Det var fruktansvärt. Jag trodde att jag skulle spy. Nästa dag fick vi dock spela hela setet.

I samband med släppet av Death Angels nionde album »Humanicide« har du sagt att du »njuter av den här sällsynta känslan av tillfredställelse« att få presentera plattan för omvärlden. Har du svårt för att bli nöjd?

– Absolut, jag är aldrig nöjd. Jag har så mycket på mitt bord att jag aldrig hinner vara nöjd. När vi håller på att färdigställa något är det oftast tre andra saker som måste påbörjas. Att släppa album är dock det mest episka jag kan göra, så jag såg till att njuta under det lilla fönster jag hade innan jag var tvungen att börja göra press. Men det är över nu.

Enligt de citat och presentationer jag har sett om »Humanicide« handlar det väldigt mycket om hur dåligt det är ställt med världen. För att ställa en väldigt bred fråga, vad är det som är fel med världen i dag?

– Det handlar väl främst om hur vi mer och mer avskärmar oss från varandra trots att vi har kommit så långt i utvecklingen. Att blint hat baserat på gamla ideal bara växer och det händer i olika former med olika sorters människor. Och ofta vidmakthålls det av de som styr, de som vi valde att leda oss till något bättre. Detta är givetvis inget nytt, men det är ledsamt när vi vid det här laget borde kunna förstå varandra bättre och lära av varandras kulturer, vilket är precis vad vi gör när vi reser världen runt. Världen är i ett ömtåligt tillstånd för tillfället. Även på välmående ställen är människor på sin vakt. Oakland, där jag bor, är en stad med väldigt stor mångfald och där finns mycket rädsla och förvirring. På min sons skola har man nu inte bara brandövningar, utan även terroristövningar. Man övar på vad man ska göra om någon börjar skjuta loss på skolan, hur man ska släcka ner klassrummet och vara tyst. Sedan har man en diskussion om varför någon gör något sådant. Rädslan som finns överallt i dag gör allt osäkert och ifrågasätter människans existens.

Du har sagt att du förstår att Slayer nu lägger av eftersom det är ansträngande att få ett »fyrvägsäktenskap« att fungera. I samma stund säger du att ni inte är i närheten av att ta samma beslut och om ni skulle göra det hade ni behövt leta jobb. Finns det en rädsla över att lägga ner Death Angel?

– Först och främst hade jag antagligen inte velat sluta spela även om vi skulle bada i pengar, men som det är nu hade vi definitivt fått kämpa för att överleva ekonomiskt. Så det hade inte varit ett särskilt strategiskt beslut. Att säga upp sig från ett stabilt jobb utan en alternativ plan är ett ganska bisarrt beslut för vem som helst. Vi älskar det vi gör: att spela in, skriva musik och turnera. Jag gillar till och med att repa. Det finns mycket energi och kreativ kraft i oss och vi är tacksamma för att vi fortfarande är i ett mentalt, emotionellt och fysiskt tillstånd att kunna göra det här. Det krävs att det fungerar på alla dessa plan för att saker och ting ska kunna hållas ihop.

SIMON LUNDH

»Världen är i ett ömtåligt tillstånd för tillfället. Även på välmående ställen är människor på sin vakt«

Välkommen till Sölvesborg, hårdrockens hemmascen!

Sölvesborg bjuder på mer än hårdrock. Här finns Europas längsta gång- och cykelbro, ett världsberömt tingshus, magiska sandstränder och massor av fantastiskt trevliga Sölvesborgare. Välkommen att besöka oss när du vill!

solvesborg.se

Sölvesborg
Av naturliga skäl

YOUR STYLE.
YOUR GEAR.

LIKE US.

harleybentonofficial

FOLLOW US.

harleybentonofficial

Harley Benton®

BE PART OF OUR COMMUNITY.

BURN

Coverdale då och nu

AV **MARTIN CARLSSON** FOTO **LINDA ÅKERBERG**

Som 22-åring albumdebuterade **David Coverdale** med Deep Purple. När vi i den andra och sista delen möter sångaren i ett av hans hem utanför Reno i Nevada berättar **Mr Whitesnake** eldiga historier från en karriär som snart spänner över ett halvt sekel.

Whitesnakes producent Michael McIntyre blev alldeles röd i ansiktet. Han hade precis mött mig och fotograf Linda Åkerberg på flygplatsen för att köra oss till David Coverdales hus utanför Reno, Nevada. I exakt samma ögonblick som han startade bilen hördes en välbekant röst:

»Here I go again on my own. Goin' down the only road I've ever known...«

– Gud, jag svär att jag inte har någonting med detta att göra, sa Michael generat när den lokala radiostationen pumpade ut Whitesnakes största brakhit.

När jag senare på dagen berättar vad som hände för David Coverdale skrattar sångaren först. Sedan dödar han alla spekulationer om att radion gullar extra mycket med honom bara för att han är en av traktens största kändisar.

– Det har ingenting med det att göra. Själv lyssnar jag sällan på radio, men jag har en superrelation med radiostationer överallt i USA. Jag stöttar vem som helst som vill ställa sig bakom hårdrocken och sådana människor finns det faktiskt fortfarande på radiostationerna där ute. Spotify och Pandora äger inte någonting. Om de betalade skivbolagen, och skivbolagen i sin tur betalade passande royalties för streaming till artisterna, skulle det inte vara något problem. Varje månad lyssnar miljontals människor på Whitesnake på Spotify men det är ändå en av de minsta inkomstkällorna. Radiostationerna betalar däremot jättebra och det blir stora pengar. Jag gör även många affärer med synkroniseringslicenser för filmer, tv-program och reklam. Men jag ser alltid till att tillämpa integritet. En kanadensisk flingtillverkare erbjöd mig en kvarts miljon dollar för att få använda »Here I go again« i en tv-reklamfilm för fiberflingor. »Varenda gång den spelas kommer folk att gå på toaletten?!« Jaha du...

Here I go again to the toilet!

– Åh nej, där var jag tvungen att dra gränsen, haha!

Skulle reklamfilmen utspela sig på toaletten?

– Jag har ingen aning om vad de planerade, men hela grejen blev ett stående skämt. Min förläggare fick förresten ett mejl från Steven Spielberg och jag gav honom omedelbart klartecken att använda »Here I go again« i filmen »Ready player one«. Det var inget kontrakt eller memo och jag tänkte inte: »Vad kommer jag att få betalt för det här?« Jag menar, det är jävla Spielberg så låt honom få den!

Så det vore okej om Steven Spielberg skulle använda »Here I go again« i en toalettscen?

– Nej, det vore det inte! (Spielberg valde i slutändan Van Halens »Jump« i stället för »Here I go again«.) Jag känner inte till företaget så noga, men Walmart hörde av sig till min förläggare med ett erbjudande om att licensera »Here I go again« för tv-reklam. Ett ytterst respektingivande antal hundratusentals dollar för en kort tidsperiod. De sålde in det med att det skulle vara en »tillbaka till skolan«-reklamfilm. Barn som sjunger »I don't know where I'm going« medan de drar på sig strumporna fel »but I sure know where I've been«. Och så helt plötsligt står de alla i led och ska till skolan och jag tar över själva soundtracket. Inte nog med att det var en väldigt bra affär, det introducerade även min musik för 10-15-åringar som skulle återvända till skolan. Och det fick deras föräldrar att tänka på Whitesnake igen. Det är ju så att när folk gifter sig och bildar familj tänker de att de inte längre kan gå på konsert eller att de helt plötsligt måste växa upp och bli vuxna. Reklamfilmen hade premiär under sommar-OS i Rio 2016 så »Here I go again« hördes i varenda reklampaus över hela USA. Det var hur stort som helst. Inför höstterminen 2017 gjorde Walmart en ny tv-reklam som hette »Own the school year like a hero«. Till tonerna av »Here I go again« förvand-

*»Jag tror att **Jimmy Page** kommer att **ta sig an det**. Han är en **ljudarkitekt utan motstycke**«*

SRM:s chefredaktör Martin Carlsson intervjuar David Coverdale i kontorsdelen av vardagsrummet i Hook City Studios-huset utanför Reno.

lades en unge till Superman och flög i väg. En unge var en Transformer och en annan Batman. När superhjältarna sedan gick till skolan förvandlades de till barn igen. Det var för jävla snyggt gjort och allt med det var positivt: budskapet och att det håller musiken vid liv och hjälper till att betala mina amorteringar på husen, haha!

Har du ens amorteringar?

– Nej, alla lån är betalda, vilket är riktigt coolt. Allt är klappat och klart.

Då behöver du ju inte pengar för att betala amorteringar.

– Tja... Min son Jasper är född 1996 och tillhör millenniegenerationen. Många i den generationen uttrycker sig genom mode och mycket inom hiphopmodet är riktigt dyrt, som till exempel skor. Jag avgudar min son och om det är ett dyrt par Balenciaga... Han stal mina och jag var tvungen att vänta i tre månader för att få dem tillbaka, men han är min son så jag tänker inte... du vet. »Tack för att du är den du är och hjälper mig uttrycka mig själv genom mode«, sa han och det är kanon. Min fru Cindy kom precis tillbaka från en kamerasafari i Afrika och varje dag säger hon och Jasper: »Åh Gud, tack för att vi kan göra sådana här resor!« Det är en välsignelse men det är inget som jag tar för givet. Däremot är jag evigt tacksam.

För er som missade den första delen av hemma hos-reportaget i förra numret: vi befinner oss i ett av David Coverdales tre hus i Nevada, som samtliga nås inom max en halvtimme med bil. Just detta hus är sedan 2014 hans arbetsbostad och navet i Whitesnakes verksamhet. Här finns även hans påkostade studio Hook City.

Medan Linda plåtar sätter Coverdale och jag oss i varsin skön fåtölj i hans öppna kontor, som sömlöst glider in i vardagsrummet. Vid 67 års ålder har han uppnått pensionsålder, men att dra sig tillbaka har han misslyckats med så många gånger att han har resignerat. Det nya albumet »Flesh & blood« ska inte bli det sista, låter det nu. Han bryr sig alldeles för mycket om musik och är alldeles för rastlös för att kunna leva ett lojt miljonärsliv.

– Jag är medveten om att jag inte längre är 30 år och måste hushålla med min energi. Jag är mycket lyckligt lottad som har Cindy. Hon tar med sig ett gäng tjejpolare och åker på semester för att få en paus. Om jag däremot åker på semester tänker jag fortfarande på musik och gör dealar. Att göra en deal är för mig detsamma som att skriva låtar för jag skapar något som inte existerade förut. Men jag har nu lovat Cindy att aldrig mer ta mig an fem projekt samtidigt.

Som för att visa hur mycket uppe i varv han är nickar han mot ett par stressbollar på skrivbordet.

– Det där är mina bröstbollar, om någon av er vill känna på dem.

Tack, men jag klarar mig bra ändå.

– Min garderobstjej skaffade dem åt mig i Bryssel.

I förra numret framstod Coverdale som en överenergisk spelevink som drog skämt kors och tvärs. Någon timme senare har han taggat ner rejält och sippar te ur en stor Ikea-kopp.

– Aaah, den här låten framförde jag tillsammans med Pagey! utbrister han när Led Zeppelins »Black dog« shufflas fram.

Pagey är gitarristen Jimmy Page och låten framfördes när deras kortlivade projekt Coverdale/Page i december 1993, i Japan, gjorde sina enda sju spelningar. Ett självbetitlat album blev deras enda.

– Titta där, säger han och pekar på en oansenlig bandspelare som står i den robusta bokhyllan bakom skrivbordet. Den kostade 50 dollar på Radioshack och vi spelade in alla demos till Coverdale/Page på den. En enda knapptryckning på »record«. Jag arbetar supersnabbt när det gäller det

Denna billiga bandspelare har fått en fin plats i bokhyllan, men så användes den ju av Coverdale/Page.

I sitt bibliotek har David Coverdale mest rockböcker, men även »Enclosure« av Andy Goldworthy. »En fantastisk, kreativ brittisk konstnär som bara arbetar i naturen. Han står där bland fiskmåsar och löv och använder inte lim eller någonting. Som ung studerade jag själv grafisk design och skulle bli konstlärare«, säger Coverdale.

kreativa. Jag är inte intresserad av att göra demos med många lager. Jag vet redan vad jag är ute efter. Jag vet hur jag vill att Whitesnakes trummis Tommy Aldridge ska spela och sedan får han lägga till sin själ.

Finns dessa Coverdale/Page-demos kvar?

– Ja. För en tid sedan åt jag lunch med vd:n för amerikanska Warner Bros och exakt samtidigt åt hans motsvarighet i London middag med Pagey. »Skulle du vara intresserad av att återbesöka Coverdale/Page?«, frågade London-chefen Pagey. »Åh ja, absolut! Jag ringer genast David!« sa Pagey. Och jag sa: »Jag ringer genast Jimmy och ser vad han säger!« Han och jag har fortsatt att ha ett bra förhållande, bättre än de flesta andra, och tanken är att allt detta ska mixas om. Både jag och Pagey spelar på demotejperna. Låten »Pride and joy« hette som demo »Barbados boogie«, haha! När jag skriver med någon utmynnar det i en musikalisk konversation, ungefär som nu när du och jag pratar med varandra. Jag nynnar något och om den som jag skriver med tänder till går vi vidare med det. Det är som ett meningsutbyte fast med instrument. Både jag och Pagey är supersnabba när det gäller att rata något: »Håller inte!« Eller: »För likt det och det.« För Pagey är Led Zeppelin vad Whitesnake är för mig. De är våra bebisar.

Ska Jimmy Page mixa Coverdale/Page-materialet?

– Tja, jag tror att han kommer att ta sig an det i London. Han är en ljudarkitekt utan motstycke och jag kommer inte att kunna gå igenom det. Jag ska dra ner på arbetstempot.

På »Flesh & blood« dyker låten »Gonna be alright« upp. Stämmer det att du påbörjade låten redan under Coverdale/Page-tiden men knöt ihop säcken först nu tillsammans med Whitesnakes gitarrist Joel Hoekstra?

– Ja, det stämmer. Om Coverdale/Page hade gjort ytterligare ett album skulle jag ha presenterat »Gonna be alright« för Pagey. När vi arbetade tillsammans hade han ett par människor i sitt liv som jag hade svårt att ta på allvar. Pagey och jag kom däremot jättebra överens och jag sa till honom: »Gud, jag känner mig så inspirerad och skulle gärna vilja presentera dessa låtidéer för dig. Vi har tillräckligt med material för att göra ett andra album.« Det var inte så att Pagey och jag inte hade råd att göra det, men hans dåvarande manager sa: »Nej, nej, nej! Vi har inget skivkontrakt.« Medan jag sa: »Vi snackar *konstnärskap* här! Vi har tillräckligt med material.« Några låtar fick inte plats på

»När jag **träffade Ringo Starr** hade han förvandlats till grottmänniska. Han **hoppade runt och lät 'hoo hoo hoo!'.** Det var när vi spelade in Come an' get it«

första albumet och vi spelade inte in dem. Sedan hade jag några låtar som jag skrev till ett eventuellt andra album, som grundidén till »Woman trouble blues« och »Take me back again«, som båda hamnade på Whitesnakes »Restless heart« (1997).

Snyggaste albumomslaget i Deep Purples karriär? Jag lägger min röst på »Burn« från 1974. Basisten Glenn Hughes, keyboardisten Jon Lord, gitarristen Ritchie Blackmore, sångaren David Coverdale och trummisen Ian Paice stöpta som vaxljus och magiskt fotograferade av Fin Costello. Inför 30-årsjubileet kontaktades den ursprungliga ljustillverkaren och 2005 fanns nytillverkade, dyra ljus till salu under en kort period. Två av dessa ljus föreställande David Coverdale har nu en central plats i huset, där kontoret möter köket och matplatsen.

– »Burn« var ju den första skiva som jag någonsin var med på, så det är klart att ljusen betyder mycket för mig, säger han. Fatta att vi så långt senare hittade de som faktiskt gjorde ljusen. Bandet fick aldrig sådana grejer när det begav sig. Vi fick inte ens våra individuella ljus, utan managern tog dem. Deep Purple har inget att göra med alla de olika släpp med 70-talsmaterial som kommer ut. Fatta att vi inte har ett skvatt att säga till om när det gäller alla dessa otroligt framgångsrika skivor. Ett band som var så musikaliskt kraftfullt fick ingenting affärsmässigt. Inget inflytande, inga påtryckningsmedel. Det är lustigt för Deep Purples management betraktade inte ens mig och Glenn Hughes som människor med särskilt stor potential att bli framgångsrika på egen hand. Whitesnakes sanslösa succé talar för sig själv.

Apropå levande ljus, har ditt hår någonsin fattat eld?

– O ja. I vårt stora hus vid Lake Tahoe har jag och min fru en gigantisk jacuzzi, med utsikt över bergen och sjön. Det tar andan ur en. En jävla arbetarunge från Yorkshire som har allt detta – det är otroligt (den 2 april la Coverdale ut huset till försäljning för drygt 91 miljoner kronor). Jag brukar tända ljus, böja mig framåt och resten kan du räkna ut själv. Någon twittrade mig nyligen: »Hur brinner ett stearinljus? Vad luktar det som när det brinner?« »Näshår!«

Han skrattar så att det nästan ekar i det väldiga takvalv som får kontoret att kännas aningen avskilt, trots att det är en förlängning av vardagsrummet.

– Jag kallar detta mitt bibliotek, säger han och tittar på den svarta bokhyllan bakom det svarta skrivbordet. Min fru säger att jag fått slut på utrymme i det stora huset, som är ett *mycket* stort hus, så nu laddar jag ned musik i stället för att köpa cd:s. Böcker köper jag dock fortfarande av alla slag. Jag älskar böcker.

Du har väldigt många rockbiografier här. Vilken är den bästa rockbiografi som du har läst?

– Oj... Peter Guralnick har skrivit en del riktigt bra böcker om Elvis. Om man gillar bra rockskrivande är Greil Marcus fantastisk, både »Mystery train: images of America in rock 'n' roll music« och »The history of rock 'n' roll in ten songs«. Kent Hartmans »The wrecking crew« är för jävla bra och handlar om alla dessa sessionmusiker i Los Angeles på 60-talet som spelade på skivor som sålde mer än någon annan på planeten.

Du har många böcker om Beatles.

– Jag avgudar Beatles. Jag har träffat Ringo Starr och George Harrison men dessvärre aldrig Paul McCartney eller John Lennon.

Har du någon bra Beatles-relaterad historia?

– När jag träffade Ringo hade han förvandlats till grottmänniska. Han hoppade runt och lät »hoo hoo hoo!«. Det var när Whitesnake spelade in albumet »Come an' get it« (1981) i Startling Studios. John Lennon hade låtit bygga studion i det vackra huset Tittenhurst Park, som han hade köpt av chokladarvingen sir Peter Cadbury. 80 tunnland med anlagda trädgårdar. Lennon anlade även en sjö till sig och Yoko, bara för att de skulle kunna åka ut i sin lilla roddbåt. När du ser »Imagine«-videon var det alltså där som vi gjorde »Come an' get it«. Jag sov i Johns och Yokos

David Coverdale som ljus, tillverkat 2005 i samma originalform som användes till ljuset på omslaget till Deep Purples 1974-album »Burn«.

gamla sovrum. När John flyttade till New York sålde han huset till Ringo för exakt lika mycket som han själv hade betalat. Långt senare sålde Ringo huset. Ett sådant underbart hus. På ägorna fanns även ett pyttelitet kapell som hade en väsande orgel och där spelade Jon Lord och jag in låten »Need your love so bad«. »Jon, kom och undersök om du kan få något ljud i den«, sa jag. Producenten Martin Birch drog in några mikrofoner och jag sjöng »Need your love so bad« live medan Jon jammade på orgeln. Vi repade inte ens in låten innan och sedan la vi den på albumet »Slide it in« (dock bara på den japanska utgåvan.)

Du nämnde Martin Birch, en av hårdrockshistoriens mest berömda producenter och ljudtekniker. Han drog sig tillbaka redan 1992, blott 43 år gammal.

– Åååh, Martin! Jag har tappat kontakten med Martin.

När hade du senast kontakt med honom?

– Det var länge sedan. När jag och Whitesnakes gamle gitarrist Bernie Marsden återupptog kontakten för ett antal år sedan pratade han om Martin. Bernie berättade en historia om att Martin hade gått till en lokal rugbyklubb, men eftersom det var en privat klubb släppte de inte in honom. Då köpte han helt sonika klubben och sparkade alla som inte hade velat släppa in honom, haha! Men det är det enda jag har hört om honom. Åh, vad jag skulle älska att få prata med Martin. Jag kan inte ens minnas varför vi blev ovänner, det var så länge sedan. 2012 förlorade jag tre väldigt viktiga personer i mitt liv: Jon Lord, min moster Sylvia och en av min frus bröder. Jon hade ringt upp mig och sagt: »Jag har fått diagnosen bukspottkörtelcancer, en särskilt aggressiv form. Men jag kommer att besegra den, Davy-pojken! Och jag undrar om du vill göra något Deep Purple-relaterat med mig när jag kommer ut på andra sidan.« »Absolut, ingen tvekan alls.« Jag älskade Jon Lord, så det var inte tal om att jag skulle säga nej. Nu gick han förstås bort, men det fick mig att sträcka ut en hand till folk. En av dem var Martin, som inte ville återuppta kontakten. Det var samma sak med Whitesnakes forne gitarrist Micky Moody, som inte heller ville ha med mig att göra.

Hur känns det?

– Det är helt okej för jag gjorde åtminstone vad jag kunde för att återuppta kontakten. Det gjorde jag med en massa människor, inte bara folk i musikbranschen. Mitt liv har gått in i en omloppsbana som befinner sig så långt bort från där jag föddes och växte upp. Jag återupptog bland annat kontakten med en trumpetist och fick honom att börja spela igen. Han bor i dag i Barcelona, men var med i ett av de lokala banden som jag var med i när jag var 16-17 år gammal. Vi hade horn, trumpet och tenorsax och spelade typ soul. Det var en fantastisk upplevelse att sträcka ut en hand och ta upp kontakten igen. Jag är inte i en sådan ålder nu att jag kan säga »åh, Ritchie Blackmore har en evighet på sig«. Ritchie är i 70-årsåldern. Du vet, man vet aldrig. Ritchie och jag behöver inte prata varje dag. Jag tänker inte ens på Deep Purple – över huvud taget – om jag inte får frågor om det. Men det var toppen att få kontakt med Ritchie, för vi hade haft 30 år av ytterst osund rivalitet då vi bara var fientliga mot varandra. Han gav mig väldigt fina komplimanger och sa: »Grattis, du klarade dig på egen hand.« Jag kan inte berätta vad han sa om de andra killarna, men det var inte särskilt smickrande…

I sin självbiografi beskriver Bruce Dickinson hur Martin Birch dök upp i studion som sitt galna fylle-alter ego Marvin.

– Wow!

Träffade du Marvin?

– Ja. Jag tror att det var en av anledningarna till varför vår vänskap surnade. Vi var verkligen bästa tänkbara vänner. Martin förändrades när han började jobba i USA. Då var hans öde beseglat. Du vet, *den store Martin Birch*. Han började jobba med Blue Öyster Cult på albumet »Cultösaurus erectus« (1980) och det var början till hur Martin blev Marvin. Jag kan inte komma ihåg vem som kallade honom det, men vi brukade kalla honom »The Wasp«. Här i USA finns det en sorts negativ och rasistisk konnotation, »White Anglo-Saxon Protestant«, men det var inte därför som vi kallade honom The Wasp utan på grund av hans klädsel. Det var samma sak som med Sting. Jag såg Sting i den gul- och svartrandiga jävla tröjan när han var med i ett band innan Police som hette Last Exit. Jag tror att det var Last Exits trummis Ronnie Pearson som började kalla honom Sting på grund av den gräsliga tröjan. Men jag älskar Martin. De flesta av mina relationer är till musiker. Jag är enda barnet så de blir som förlängningar och de som jag jobbar med kallar jag »brother« eller »sister«.

Eller »darling«.

– Ja, det blir en massa »darling«.

Du har till och med kallat mig darling.

– Självklart. Jag använde faktiskt »darling« *innan* jag blev vän med Freddie Mercury.

Var du och Freddie darlings?

– Nähe du, vi var *bara* vänner!

Det var inte *så* jag menade.

– Vi låg på samma skivbolag. Jag kommer ihåg att det var en kvinna som hette Heidi

*»Det fick mig att **sträcka ut en hand** till folk. En av dem var producenten **Martin Birch**, som **inte ville** återuppta kontakten«*

David Coverdale välkomnar oss till sin studio Hook City i huset utanför Reno.

Esser som styrde EMI Electrola. »Vad har du haft för dig, Heidi?«, frågade jag och hon sa: »Herregud, jag kom precis tillbaka från det värsta showcase jag någonsin sett. Något jävla gäng snubbar som heter Kviin!« Queen på tyska, haha! Och så blev Queen en av världens största succéer. De var Deep Purple-fans och Brian May är fortfarande en väldigt nära vän.

När David Coverdale visar runt i sitt och Whitesnakes högkvarter formligen sprudlar han av stolthet. Inte minst när han leder in mig och Linda Åkerberg i Hook City Studios, som nås via en dörr i köket. Varför så otroligt stolt? Det är ju trots allt inget mer än en extremt vräkig arbetsbostad med tillhörande studio, som han kan ha enbart för att han är så äckligt rik. För Coverdale är denna byggnad dock så ofantligt mycket mer. Om det herrgårdsgigantiska huset vid Lake Tahoe är sinnebilden för den amerikanska drömmen symboliserar Hook City-huset utanför Reno den fullständiga friheten.

Det finns x antal exempel på band som har möjligheten och väljer att vara så självförsörjande som möjligt. Av de största hårdrocksbanden är Metallica det mest kända. Eget högkvarter, skivbolag och vinylpresseri, bland många andra ting.

Men Coverdale har tagit allt ett steg längre.

Inte nog med att hans producent Michael McIntyre är heltidsanställd sedan 1987, vilket är tämligen unikt i branschen. Att vara en artist av den gamla skolan som fortfarande befinner sig i den kommersiella världseliten och *inte* ha en manager, det finns bara inte. Men jo, det finns faktiskt en tok på jorden som skulle utsätta sig för den pressen. Som utomstående är det inte så svårt att se att just det är en bidragande anledning till varför Coverdale vid 67 års ålder balanserar på en lina med en hel cirkusföreställning som ständigt håller låda i hans skalle.

– Det är *jag* som gör upp alla avtal och det är *jag* som tackar ja till turnéer eller tackar nej till turnéer. Jag är min egen manager, konstaterar han. Det coola är att det är andra som kommer till mig, snarare än tvärtom. Så det ligger en bekräftelse i det, att vi måste göra någonting rätt.

Hook City Studios består av tre rum. Ett rum för sång, som i realiteten främst fungerar som en passage för att nå toaletten. Ett

kontrollrum där Michael McIntyre chefar, både genom att ratta ljudet och hålla ett vakande öga på de många övervakningskameror som håller fastigheten i ett järngrepp. Och så ett väl tilltaget inspelningsrum, som mest använts till annat än inspelning.

– Vi har faktiskt spelat in det mesta av »Flesh & blood« där inne i kontrollrummet, säger Coverdale när vi samlats i det stora inspelningsrummet. Däremot spelade vi in alla fyra videorna till »The purple album« (2015) här och vi byggde även upp Club Snake och gjorde merparten av videon till »Shut up & kiss me« här. Dessa videor har knappt kostat oss något alls att spela in. Den största kostnaden för videorna till »The purple album« var väl parkeringsböterna på 600 dollar för crewets alla fordon som stod parkerade på gatan, haha!

Alla som har varit i en tv-studio vet att det som på tv ser enormt ut är betydligt mindre i verkligheten. Ändå är det svårt att greppa hur de till inspelningen av videon »Shut up & kiss me« lyckades förvandla detta inspelningsrum till en rockklubb. Även om det är väl tilltaget kan det max vara 35 kvadratmeter stort.

– Vi utnyttjar utrymmena så effektivt som det bara går.

Alla förstärkare och mycket annan teknisk utrustning finns i teknikrummet under själva studion.

– Vi har fantastisk utrustning här som vi kan koppla in oss i, bland annat en del som vi köpte av Trent Reznor från Nine Inch Nails. En väldigt talangfull kille som lämnade kvar sina inspelningar så vi kan nu

Denna akustiska gitarr tillhör producenten Michael McIntyres bror och har signerats av Jimmy Page.

David Coverdale med en spegelblank resonatorgitarr i Hook City Studios stora inspelningsrum.

lyssna på alla dessa industriella ljud, vilket är väldigt intressant. Jag älskar att Michael Devin har kunnat få ett riktigt pruttande John Entwistle-sound.

Sa du »pruttande«?

– Ja, ett sådant där grymt pruttande basljud, säger han och gör en fet munprutt så att det stänker saliv.

Han tar fram en akustisk gitarr, sätter sig på en pall och börjar spela.

– Gaaah, mer ostämd än så här kan en gitarr knappast bli!

Det är inte vilken gitarr som helst som han sitter med, utan en akustisk gitarr som tillhör Michael McIntyres bror Tommy och som Jimmy Page har signerat.

– Jimmy signerar i princip aldrig gitarrer så den är väldigt speciell. Vi har lånat den – i två och ett halvt år, skrattar Michael.

Coverdale vill ha något mer visuellt i knät när han poserar för bilder och plockar fram en vacker, spegelblank resonatorgitarr. Sedan tar han fram hela sitt register och som det fullblodsproffs han är väcker han omedelbart de mest dramatiska ansiktsuttryck till liv.

Du är en tvättäkta posör. Minns du när du poserade på bild för första gången?

– Det lärde jag mig av Deep Purple. Den bästa analogin är att berätta om allra första gången jag åt en väldigt flådig middag på det femstjärniga hotellet George V i Paris, som i dag heter Four Seasons Hotel George V. Vi var väl kanske 20 personer som satt vid bordet – hela Deep Purple, fruar och folk från managementet – och det var 13 knivar och gafflar på *varje* sida om min tallrik! »Vad faaan gör jag med allt det här?! Jag är ju bara en arbetarklasskille från Yorkshire.« Där och då lärde jag mig att det räcker med att titta på vad andra människor runtomkring mig gör. »Aha, man börjar med besticken längst ut och arbetar sig sedan inåt.« Om man är en bra betraktare är de flesta saker egentligen ganska enkla att förstå. Genom att notera hur folk reagerade lärde jag mig att posera. När jag presenterades som sångare fanns det mycket humor i Deep Purple, även om det väldigt snabbt förändrades. Men jag och Glenn Hughes välkomnades verkligen av bandet och Jon Lord var en riktig mentor för mig som människa, en vänlig farbror, och Ritchie en mentor för mig som musiker. Visst, Jon var en makalös musiker, men jag lärde mig så otroligt mycket av Ritchie. Mycket av det använder jag mig fortfarande av och mycket använder jag mig definitivt *inte* av, haha!

När du nämnde 13 knivar och gafflar på varje sida om tallriken trodde jag att du skulle fortsätta med att berätta att ni kastade dem på varandra.

– Haha! Nej nej, att kasta bullar kors och tvärs gick inte för deras fruar var med. Allt det sparade vi till en middag i Schweiz när vi bjöd med The Sensational Alex Harvey Band. Alex Harvey var något av en olycklig själ så vi började kasta bröd på honom. »Fan, om det är så ni vill ha det!« skrek han men tack och lov var det inte köttknivar som kastades fram och tillbaka.

Det har blivit dags för en sen lunch. Ingenting har lämnats åt slumpen och redan innan vi flög hit fick vi välja vad vi ville ha för hämtmat från Coverdales lokala favoritrestaurang. Det är givetvis hämtmat av det finare slaget, som sitter lika fint i kistan som man själv sitter på de ursköna matstolarna.

Som extra komfortbonus har jag fått stöd för svanken i form av en Whitesnake-kudde med ett historiskt motivtryck: en biljett från en konsert i Newcastle den 24 maj 1981. Inträdet var 4.50 pund för att se bandet som 13 dagar tidigare hade släppt sitt dittills mest framgångsrika album, »Come an' get it«, som nådde andraplatsen på den engelska albumlistan. Whitesnake utgjordes då till hälften av före detta Deep Purple-medlemmar: Coverdale, keyboardisten Jon Lord och trummisen Ian Paice.

David Coverdale var en okänd rookie när han 1973 fick jobbet som Ian Gillans ersättare i Deep Purple. Sommaren 1975 stack Ritchie Blackmore, som starkt ogillade de funkiga inslagen på albumet »Stormbringer« (1974). Deep Purple fick sedan ett knappt år tillsammans med gitarristen Tommy Bolin, vilket

*»De flesta saker är egentligen ganska **enkla att förstå.** Genom **att notera** hur folk reagerade lärde jag mig **att posera**«*

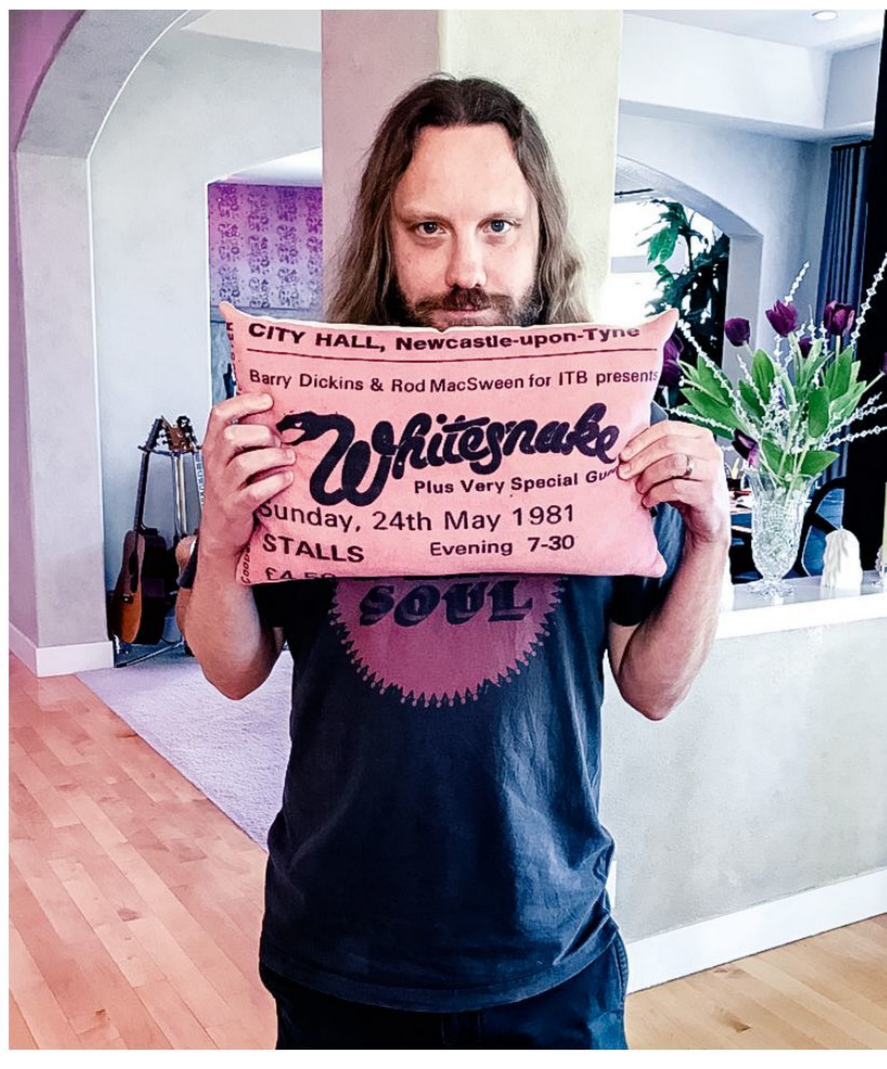

Kudde, kudde i svanken där, säg vilken konsert det är.

DAVID COVERDALE VS PROUST

AV **MARTIN CARLSSON**

FOTO **LINDA ÅKERBERG**

Författaren Marcel Proust (1871-1922) besvarade vid flera tillfällen en lista med personliga frågor. Det har kommit att kallas »det proustska frågeformuläret«. SRM ställer 16 av dem till David Coverdale.

Vid vilka tillfällen ljuger du?

– Helst inga. De dagarna ligger bakom mig. Förr var jag en silvertungad djävul och ljög för vackra kvinnor. Men sedan jag blev involverad i sociala medier har jag blivit mycket bättre. Jag tror inte att det alls är lämpligt att ljuga för min publik.

Vad gillar du mest med ditt utseende?

– Mitt hår för att det fortfarande finns kvar. Det är certifierat. Det är äkta. »Färgar du ditt hår?« frågade någon. »Absolut inte! Någon annan gör det!«, haha! Jag är trött på att ha det halvlångt så nu försöker jag ha samma långa, svepande hår som under Coverdale/Page-eran.

Vad ogillar du mest med ditt utseende?

– Det faktum att jag inte har en förmånlig ämnesomsättning, så om jag dricker en whisky måste jag tillbringa en timme på en crosstrainer. Det är lätt för mig att komma ur form och sedan väntar den totala misären som det innebär att behöva komma i form igen. Min son är pinnsmal, men eftersom jag är lat måste jag jobba hårt för att behålla formen.

Vilket karaktärsdrag hos dig själv ogillar du mest?

– Min oförmåga att skapa en bra balans mellan arbete och nöje.

Vilket karaktärsdrag hos andra ogillar du mest?

– Rövhål som ljuger. Opålitliga människor, såväl män som kvinnor, som missbrukar sanningens privilegium. Jag avskyr och föraktar dem.

Vilka är dina favoritkompositörer?

– Jimi Hendrix var en enormt stor inspirationskälla för mig och han är en av huvudanledningarna varför jag gör det jag gör. Hendrix tog Buddy Guy, Albert King, Little Richard och Isley Brothers och gjorde något så unikt och elektrifierat av det att Cream och Whos Pete Townsend blev helt paralyserade av rädsla: »Vad fan?! Var kom den här killen ifrån?« Jag ville bli sångare *och* gitarrist men när jag 15 år gammal såg Hendrix förändrades allt – då började jag koncentrera mig på att sjunga, haha! Genom karriären har jag i ett otal Hendrix-minnande låtar visat min respekt för honom. Jag älskar även Bob Dylan och har sett honom live ett par gånger. Med sin hisnande poesi blev Bob Dylan alla brittiska konststudenters största idol och jag avgudar honom fortfarande. Jag bryr

David Coverdale med en av sina två käppar som tillverkats i Chicago.

mig inte ett skit om någon påstår att han inte kan sjunga, för det vill jag lova att han kan. Och Jesus vilken kompositör han är! Jag har många spellistor där jag tagit med hans 60-talslåtar. En gång i tiden bjöd jag faktiskt Bob på en drink. Vi hade en gemensam kvinnlig bekant som han var tillsammans med på den tiden. Jag bodde på hotellet Le Mondrian i Los Angeles och Carol (Dennis som var gift med Bob Dylan 1986-1992) ringde mig: »Har du något emot om Bob och jag kommer förbi?« »Skämtar du? Kom hit!« Man kan säga att jag på den tiden mer eller mindre bodde i den hotellbaren. Bob dök upp och det var ärofullt att få träffa honom. Carol skulle bara ha ett glas vitt vin och jag sa »Bob, jag bjuder dig väldigt gärna på en drink«. Jag trodde att han skulle ha något i stil med Jack Daniel's men nej, han ville ha en Grasshopper?! Bob Dylan ville ha en martini med en grön likör som heter Midori och ett jävla pappersparaply som stack upp ur glaset! Jag kunde bara inte få den orimliga bilden ur skallen.

Vilka är din favoritförfattare?

– Shakespeare. Jag har många Shakespeare-citat på lut, som detta: »How sharper than a serpent's tooth it is to have a thankless child!« (»Hur bittrare än ormens gadd det stinger att ha ett barn, som hjärtlöst är!« – ur »Kung Lear«.) Det slår an en sträng hos mig väldigt djupt. Jag älskar poeter och romantikerna från 1800-talet.

Vilken levande människa beundrar du mest?

– Jag fullständigt älskar Barack Obama och hans fru Michelle. Barack Obama är en extraordinär, smart figur som omfamnar och uppvisar alla de egenskaper som amerikaner känner att det innebär att vara amerikan. Han övervann så många hinder under åtta jävla år. Jag trodde aldrig att jag skulle få se en afroamerikan som president under min livstid, så det var en obeskrivlig och häpnadsväckande prestation. Därefter kände jag verkligen att nästa president skulle vara en kvinna. Jag menar, min kvinna tar hand om mitt hus. Det finns ingen som tar hand om ett hus bättre än en kvinna. Det är en del av deras enastående gåva, att de kan göra och se saker som vi män inte har en susning om. Som att föda barn, till exempel. Hur otroligt är inte det? Att bära på en annan människa i ens kropp – helt makalöst.

Vem är din fiktiva hjälte?

– James Bond. Hemlig agent var det första jag ville bli när jag var barn och såg »Agent 007 med rätt att döda«. »Åh, det där är ett bra jobb«, tänkte jag ända tills någon sa: »Du hatar smärta och i samma ögonblick som någon skulle trycka in ett stycke bambu under dina fingernaglar skulle du röja hela det polska nätverket.« Det stämmer, så i stället för att ägna mig åt den där hemlig agent-skiten tänkte jag att det enda andra sättet att få vackra kvinnor och bo på utsökta hotell var att bli rockstjärna.

Om du kunde dö och återvända som en person eller ett föremål, vad skulle det vara?

– En hök. Jag kan bara flyga medan jag mediterar men skulle älska att kunna flyga på riktigt. Så kände jag även som barn och det är därför som jag alltid har älskat serietidningar med superhjältar som kan flyga. Inte av några perversa skäl, men att kunna sväva utanför Julia Roberts fönster skulle också vara bra, hehe.

Vilka ord eller fraser överanvänder du mest?

– Fuck och darling. Darling är smidigt att kunna använda när jag glömmer folks namn. Jag minns inte exakt när det blev en del av mitt ordförråd. Men jag minns när jag bodde på hotell och brukade ringa min första fru. Jag är så gammal att jag var med på den tiden då man inte kunde ringa direkt utan var tvungen att bli kopplad av hotelltelefonisten. Då blev det mycket »darling, skulle du kunna koppla mig till…« Darling har egentligen aldrig varit ett så betydelsefullt uttryck för mig, inte som när jag säger till min son att jag älskar honom och han obesvärat säger till mig att han älskar mig.

»Bob Dylan ville ha en martini med en grön likör som heter Midori och ett pappersparaply«

Vilket är ditt motto?

– Var trygg, var lycklig och låt inte någon göra dig rädd.

Vad är lycka för dig?

– Att ligga i ett bubbelbad eller i sängen med min fru. För henne skulle det däremot vara att ligga på stranden, haha!

Vilken är din största extravagans?

– Att jag fortfarande lever.

Hur vill du dö?

– I sömnen.

Hur är ditt nuvarande sinnestillstånd?

– Jag är elektrifierad. Och det är mitt band också. Vi är alla känslomässigt och telepatiskt sammankopplade, vilket är anledningen varför vi kommer så bra överens som människor och musiker.

utmynnade i albumet »Come taste the band« (1975). Bolins heroin- och kokainmissbruk och Glenn Hughes kokainmissbruk fick dock gruppen att implodera våren 1976 och i december samma år tog drogerna Bolins liv.

Då hade Coverdale redan börjat spela in sitt soloalbum »Whitesnake«, som släpptes 1977. Året därpå kom först »Northwinds« och sedan föddes Whitesnake.

– Den första tanken var att kalla det Nighthawk, men sedan sa någon: »Varför inte kalla det Whitesnake?« »Whitesnake« var en låt som jag hade skrivit mot slutet av Deep Purple och sedan kom med på mitt första soloalbum. Om Deep Purple hade gjort ytterligare ett album med Tommy Bolin hade »Whitesnake« förmodligen varit en boogielåt på den plattan.

Jon Lord och Ian Paice hade å sin sida bildat Paice Ashton Lord, även känt som PAL, tillsammans med sångaren Tony Ashton. Bandet, där Whitesnakes blivande gitarrist Bernie Marsden också ingick, släppte 1977 sitt enda album, det fyndigt betitlade »Malice in wonderland«.

– När de höll på med det som skulle bli PAL:s andra album ringde Paicey mig. Jag bodde utanför München och han frågade om jag kunde komma över och lyssna på det: »Kan du göra något med det här materialet?« »Ja, börja om från början!« svarade jag. Jag är väldigt bra på att sätta ihop olika delar till låtar, att arrangera och strukturera låtar. Mycket av det lärde jag mig av Ritchie Blackmore. Jag flög över och lyssnade på materialet men sa sedan: »Ledsen, men jag tror inte att jag kan göra någonting med detta med värdighet. Och jag är inte så säker på att CLAP, Coverdale Lord Ashton Paice, skulle låta så bra!«

Coverdale skrattar så att han nästan kiknar åt »clap«, ett engelskt slanguttryck för gonorré. Sedan ska han försöka berätta hur det kom sig att Jon Lord och Ian Paice i stället gick med i Whitesnake. Han väljer att inleda historien 1975. Ritchie Blackmore hade precis hoppat av Deep Purple, men det fanns fortfarande affärsmässiga kopplingar mellan gitarristen och bandets management.

– Deep Purple bodde vid det tillfället i Kalifornien. En av vår anställda, Ron Quinton, hade varit Ritchies gitarrtekniker. Ron hade varit hos Ritchie och lämnat Stratocaster-gitarrer och körde sedan tillbaka längst Pacific Road Highway. Det var kurvigt – och i USA – så han tänkte fel och körde på fel sida av vägen. Ron frontalkrockade med en Porsche och båda förarna dog. Ron var en så vacker själ. Av någon anledning blev sedan jag, Ian Paice och Jon Lord stämda för att vi hade anställt Ron!

Han skakar på huvudet.

– Långt senare fann Jon och jag oss under helt bisarra omständigheter på Hilton i London. De hade fått en kalifornisk domstol

En flaska armagnac från 1893 som David Coverdale har fått av en rysk miljardär.

att samlas på ett hotell i London. Vi svors in och Jon och jag avlade våra vittnesmål. Ron hade varit med mig kvällen före olyckan men han hade inte tagit något, inte ens rört ett glas vin. När vi satt där stack Jon åt mig en lapp och när jag lämnade hotellet såg jag vad han hade skrivit: »Kan jag komma över och spela?« Fan vad jag önskar att jag hade kvar den lappen. Vid den tidpunkten bodde Jon faktiskt tillsammans med sin blivande svåger, vilket var Ian Paice! Jon gick med i Whitesnake mitt under inspelningen av

*»**Abba-killarna** skickade sin **läkare** som tog en titt på mina stämband och sa: Det enda jag **rekommenderar** är ett par **snapsar akvavit**«*

albumet »Trouble« (1978). Pete Solley, som varit med i Procol Harum, hade redan lagt keyboards på albumet, men vi tog bort dessa och ersatte dem med Jons. Resultatet var häpnadsväckande. Den enda lilla grejen var att jag inte hade tillräckligt stor budget för att ge Jon bra betalt. »Äh, jag vill bara lira«, tyckte han. Samma sak med Ian Paice. Jon tog med honom när vi spelade på Hammersmith Odeon i London 1978 och han lär ha sagt: »Åh, det här är så mycket roligare än Deep Purple!« Sedan sa jag till Jon: »Fuck it, varför snackar du inte med Ian och kollar om han vill gå med i bandet?« Och det ville Ian. Men tro mig, det rörde sig inte alls om sådana pengar som de var vana vid. Men det var det faktum att först Jon gick med och sedan även Ian Paice inför »Ready an' willing« (1980) som gjorde att Whitesnake hade potential att nå världseliten. Jag älskade verkligen »Ready an' willing« och »Come an' get it«.

Vad hände 1893? Bland annat vägrade Nationalmuseum att visa Ernst Josephsons målning Näcken. Boden fick äntligen tågstation. Och två flickor påstod att de hade stött på Sjöodjuret i Storsjön i form av en fyra meter lång groda.

En evighet har passerat sedan dess, 126 år, men somliga saker har överlevt både ett och två världskrig. Som en minst sagt ädel fransk brandy från regionen Armagnac.

– Titta här, säger Coverdale upphetsat och håller fram en oöppnad flaska Grand Bas Armagnac. Den är från 1893. Jag fick den av en rysk miljardär men har ingen aning om vad den är värd. Jag har aldrig kollat upp det.

Men det har jag gjort. I mars 2019 fanns en sådan flaska till salu i Spanien för nätta 32 516 kr.

– Cognac, calvados och armagnac är mina tre musketörer. I mitt hus vid Lake Tahoe har jag min stora samling med single malt-whisky. Jag är en stor fantast av irländsk whisky. För 10-15 år sedan genomgick irländsk whisky en stor renässans. Vill du smaka vällagrad irländsk whisky?

Tack, men jag väntar lite.

– Du kan bara smutta lite. När Whitesnake spelade i Göteborg (1984) och Cozy Powell – gud välsigne honom – var med på trummor spelade vi på det där stora stället med 11 000 människor i publiken. Vad heter stället nu igen?

Scandinavium.

– Javisst, tack! Jag ringde Abba-killarna och frågade: »Har ni någon halsspecialist?« De skickade sin läkare som tog en titt på mina stämband och sa: »Det enda jag rekommenderar är ett par snapsar akvavit.« Där och då inledde jag min kärleksaffär med ert lokala »dricksvatten«. Jag hade känt Abba, som är underbara människor, sedan kvällen innan de inledde sin första USA-turné (1979). Jon Lord och jag träffade dem på Sunset Marquis i LA och de var sååå nervösa. Att de aldrig tidigare hade kommit till USA var en riktigt stor grej. Abba-tjejerna var lekfulla, men det var Bernie och Bjorn som jag kände. Vid det laget hade bådas äktenskap tagit slut.

Nja, inte riktigt.

– Okej, se till att jag inte hamnar i trubbel nu! Jag vill inte bli som en Stormy som kvaddar presidentskapet, hehe. USA är minst sagt ett »intressant« ställe för tillfället. Jag blev så stolt när de unga amerikanerna, kvinnorna, protesterade i Washington. Vanligtvis brukar yngre människor inte bry sig om politiken men jag är övertygad om att det är de som kommer att se till att det blir en förändring i Washington.

Du har dubbelt medborgarskap. Äger du vapen?

– Nej. Den enda gången som jag har haft ett vapen var för ett antal år sedan då björnar bröt sig in under tre veckors tid. Jag fick ut dem ur huset enbart tack vare ljudet av min enorma röst som ekade i det katedralliknande huset och signalhornet som ljöd. Björnar är extremt ljudkänsliga så rekommendationen är tydligen att man slår med en stekspade på en kastrull. Fuck off! Det enda som krävs för att skrämma bort dem är David Coverdales dramatiska Shakespeare-röst och ett jävla signalhorn! Jag har skrivit en musikal som heter »Assholes with airhorns« och tänker själv spela huvudrollen, haha-haha! Kom igen, ta en whisky nu!

Linda kan ta en nu och så kan du hälla upp en till mig som jag tar senare.

– Okej. Lukta på den här. Det är en väldigt sällsynt Midleton (just denna kostar lite styvt 25 000 kronor för 70 centiliter). Midleton och Redbreast är min frus irländska whiskyfavoriter. Bara smutta. Låt den sitta på tungan tills gommen vänjer sig och svep sedan. Som ursprungsamerikanerna skulle säga: »Det är inte precis eldvatten, det är mycket lenare!« Jag skulle bära den som en jävla aftershave, haha! Jag ska visa er en annan sak, som jag inte vet om jag ska gå vidare med än.

Whitesnake-sake?

– Ja.

Är denna flaska en prototyp?

– Ja. Vi drack lite i Japan, men jag vet inte. Jag har så mycket de närmaste åren att jag inte vet om jag vill gå vidare med ett sake-projekt. Whitesnake-marijuana skulle jag göra utan att blinka!

Skulle du? Varför?

– För att jag älskar gräs och Whitesnake!

Jag blir faktiskt förvånad när du säger att du älskar att röka gräs. För de flesta – ursäkta mig – i din ålder...

– Hahaha!

... är det något som ligger bakom dem, något som de pratar om som en del av sin ungdom och sitt rock'n'roll-liv.

– Tja, du vet, i slutet av en arbetsdag är det ganska kul att bli stenad och titta på en film. Jag stänger av cirkusen i min skalle och kopplar av. De flesta saker är annorlunda för mig nuförtiden, men mina nöjen är mycket snarlika. Jag gör inte så mycket som jag brukade men det finns en tid och plats då jag behöver hjälp med att slappna av och varva ned. Det är allt. Jag tror att vi alla i grund och botten tänker fyrkantigt, så gräs är för mig... Jag är ingen stor haschkille men älskar gräs, sagolik whisky och vin.

Så din favoritfilm sena kvällar är »Upp i rök«?

– Cheech & Chong! Nej, men jag kände de jävla snubbarna. I Deep Purple hade vi några av rockens största »groupies«: männen och kvinnorna från Hollywood. De enda tillfällen när filmstjärnor får se en publik applådera är på röda mattan medan vi rockmusiker får den uppskattningen varenda kväll när vi uppträder. Den enorma dunken i ryggen: »Tack för musiken och konserten!« Skådisar får vanligtvis inte uppleva detta och det var något som verkligen lockade dem. Jag kände Ryan O'Neal när han var en av de största stjärnorna i världen och han brukade dyka upp på Deep Purples konserter. Andra filmstjärnor som stack ut var Raquel Welch och Suzanne Pleshette, som hade en underbar röst. Vi hade vilda fester och societetstandläkare brukade ta med gigantiska jävla behållare med lustgas. Det var deras inträdesbiljett till Deep Purples inre krets. Du vet, alla måste ta med sig något. »Åh, en vinflaska, tack så mycket!« »Jag skulle vilja ha en stor kanna lustgas.« »Då tar jag med en!« Sedan testade vi även helium och jag fick en så här pipig röst.

Nu lät du som Barry Gibb från Bee Gees.

– Ha! Jag träffade hela Bee Gees: Maurice, Robin och Barry Gibb. Barrys första ord till mig var: »I fucking know your record inside out!« »Vad då, mitt 'police record' eller?« »Nej, det där jävla '1987'-albumet! Mina ungar spelar det varje dag. Man tänker inte ens på det. 'Kan du skruva ned det där jävla... sccch!' 'Nej nej pappa, det här är fantastiskt!« Barry var så härlig. Vi pratade om att skriva musik tillsammans, vilket skulle ha varit underbart för mig. Jag har alltid varit ett gigantiskt Bee Gees-fan. Man kan inte förneka kvaliteten i deras låtar och röster. Jag har en suverän mashup av »Back in black« och Stayin' alive«. För jävla rolig. Har du hört den?

Självklart. Jag är ett Bee Gees-fan och gillar till och med deras 60-tal, »Massachusetts« och sådana låtar.

– Jag också! Jag var med från början och en av de första låtar som jag lärde mig att spela på gitarr var Bee Gees »The New York mining disaster 1941« (1967). Det var härligt att träffa de killarna i Miami medan jag jobbade med Jimmy Page. När vi var där fick jag dock ett fruktansvärt telefonsamtal om att min mamma troligtvis bara hade två eller tre veckor kvar att leva på grund av cancer. Hon hade undanhållit det för mig. »Jimmy, jag måste åka till England. Jag är så ledsen.« Jag flög under orkansäsongen så min fru Cindy gjorde en screwdriver till mig, du vet apelsinjuice och vodka?

Ja.

– Med så här »mycket« apelsinjuice i, säger han och måttar en centimeter. Det var som en Lemmy-drink. Jag minns att Lemmy avskedade någon för att personen drack för mycket, medan han själv hällde en liten skvätt apelsinjuice i en Smirnoff-flaska, haha! En stor jävla flaska och han bara hällde en liten skvätt apelsinjuice överst. Att sparka någon för att den druckit för mycket var bara för ironiskt. Men hur som helst flög jag med Robin Gibb och hans fru till London. Hon var druid. Den där uråldriga orden – Stonehenge, sommarsolståndet och allt det där. Jag var helt jävla plakat och det var ju orkansäsong så plötsligt dök planet med nosen före och Robins fru skrek så att det hördes i hela förstaklassavdelningen. »Kan jag få en drink till?« sa jag helt lugnt. Fan, det var för roligt! Jag fick sedan in min mamma på ett vårdhem men förlorade henne i slutändan. Jag flög över min dotter Jessica och tog dit människor från vårt förflutna för att träffa mamma. Jag hade vänner som drev en underbar restaurang och gjorde fantastisk mat, som levererades till vårdhemmet. Mamma gick på morfin så hon kunde inte äta något, men hon tittade på och sa: »Herregud, jag har aldrig sett så stora räkor!« Jag försökte bara göra det så trevligt som möjligt för henne under hennes sista tid. Vet du vad? Jag tror att det var kemoterapin som knäckte henne. Jag har förlorat många i min närhet till cancer och det är fasansfullt. Jag är fullständigt övertygad om att läkemedelsbolagen har ett botemedel, men de tjänar så jävla mycket pengar på de stackars satarna som får cancer.

Var du arg för att din mamma inte hade berättat för dig att hon hade cancer?

– Nej, jag var inte arg på henne. Det var en enorm förlust, för jag är en fullkomlig mammas pojke. Hon ville inte störa mig... Inte störa, men hon ville inte att jag skulle oroa mig.

Men skulle du ha velat att hon hade berättat på en gång, så att du kunde...?

– Ja, jag kunde ha åkt över och varit med henne. Men jag fick faktiskt ett par månader med henne. Men att ta dit min 14-15 år gamla dotter Jessica och att kunna säga »mamma, titta vem som har kommit över för att hälsa på dig« var helt enkelt... obeskrivligt. Min moster Sylvia gjorde sedan samma sak när hon dog 2012.

Gjorde vad?

– Hon sa inte heller något. Jag hade ingen aning om att min älskade moster hade fått cancer. Var jag än var, på turné eller hemma, ringde jag varje söndag mina familjesamtal. Men jag fick inte tag på henne och sa till min fru: »Åh Gud, vad är det som händer?

»Societetstandläkare brukade ta med gigantiska jävla behållare med lustgas. Det var deras inträdesbiljett till Deep Purples inre krets«

Rock And Roll Hall Of Fame-statyett från 2016 då Deep Purple, däribland Coverdale, valdes in.

Smoke on the stage. Deep Purples så kallade Mark III-sättning utgjordes av keyboardisten Jon Lord, sångaren David Coverdale, trummisen Ian Paice, gitarristen Ritchie Blackmore och (utanför bild) basisten och sångaren Glenn Hughes. Deras första konsert tillsammans skedde den 9 december 1973 och den sista den 7 april 1975.

FOTO DAVID WARNER ELLIS / REDFERNS / GETTY IMAGES

Det är som att hon inte längre vill prata med mig.« Vi småpratade alltid i typ en timme. Sedan fick jag ett samtal från en främling som sa: »Jag är rädd för att jag måste berätta för dig att Sylvia har gått bort. Hennes sista önskan var att du inte skulle komma över, utan att du bara hyllar henne som hon var.« Jag älskade min moster. När jag var sex eller sju år gammal och Sylvia var tonåring spelade hon upp Little Richard för mig. Hon spenderade sina fickpengar på singlar så det var tack vare henne som jag fick höra Chuck Berry, Little Richard och Elvis. Det fastnade direkt hos mig och under mer än 50 år kom i princip varenda konversation vi någonsin hade, varje vecka, att handla om musik. Sylvia var en fantastisk sångerska och när hon var yngre var hon vacker som Marilyn Monroe. Min mammas sida av familjen har idel supersångare och när jag växte upp lyssnade jag på irländska protestsånger. Min morbror Eddie, som också har gått bort, hade en härlig Bing Crosby-tenorstämma. Hur smakar whiskyn?

Bra, tack. Vad hände med din pappa då?

– Jag förlorade min pappa efter min första USA-turné med Deep Purple. »Vill du att vi ska ställa in eller boka om turnén i Storbritannien?« frågade Deep Purple. De var väldigt förstående. Och jag sa »nej, nej«. Jag hade ingen jävla erfarenhet, jag visste inte. Jag fick min pappa körd till sjukhuset i ilfart och han dog samma kväll. Han fick dessvärre egentligen aldrig glädjas åt min framgång.

Var det också cancer?

– Hans lungor var fyllda med vatten. På 50-talet fanns det en epidemi i Storbritannien av... Jesus, överge mig inte nu...

Gruvrelaterat?

– Nej, nej. Fan, Ian Paice hade det. Det hade med lungorna att göra...

Tuberkulos?

– Tuberkulos, tack! Vi bodde på nordostkusten och det fanns inte någon bergskedja mellan oss och Sibirien, så vi fick brutala vintrar. Han gjorde dumma saker som att gå från en pub i nästa by, komma hem sjöblöt och sedan vara sjuk i dagar. På den tiden klöv de en typ på mitten för att ta ut en av lungorna. Det fanns kliniker och han hade en lapp som sa att han skulle rapportera till ett ställe som hette Shotley Bridge, ett tuberkuloscentrum i Storbritannien. Och han gömde lappen från min mamma. Återigen, det var ett annat fall av att vara beskyddande. Jag skrev till honom att det var slutet på deras relation. Min mamma och han hade nämligen separerat, med min välsignelse.

Varför?

– Menar du varför de separerade?

Nej, varför med din välsignelse? Vanligtvis brukar barn inte vilja att föräldrarna går skilda vägar.

– Nä, men det var för att de helt enkelt inte passade så bra ihop. Jag minns en gång när jag kom hem från skolan. Jag visslade en melodi och såg att mamma skalade potatis över diskhon och var så upprörd över något. »Vad är det?« »Om det inte vore för dig skulle jag ha lämnat din pappa för flera år sedan.« Det var den första ledtråden som sa mig att det inte stod så bra till mellan dem. Så småningom separerade de. Jag skickade bara vykort till honom, för han hade ingen telefon. Ett av dem löd »jag kommer hem den bla bla bla«. Jag hade flyttat hemifrån men hade fortfarande kvar en lägenhet i norra England. Vet du varför?

Nej.

– För att den låg direkt ovanpå min gode väns diskotek, så jag kunde bara gå nedför trappan och in på en jävla rövsparkande

*»**Mistreated** fick en helt ny dimension.*
Jag grät under konserterna.
Släppte ut mina känslor offentligt, det var
***omöjligt att låta bli**«*

klubb, haha! Men hur som helst, när jag hade kommit hem från Deep Purples USA-turné skulle jag åka norrut och hälsa på men så knackade det på dörren. Jag öppnade dörren och en fullkomlig främling sa: »David Coverdale?« »Ja, vem är ni?« »Jag är en vän till din pappa. Kan jag komma in? Jag tror att vi måste prata.« Tjejen som jag var ihop med då satte på tekannan, vilket är det enda man någonsin gör i England för att fira vad som helst eller skänka tröst för vad som helst – man sätter på tekannan. »Vi har just förklarat krig mot Tyskland!« »Åh, sätt på tekannan.« Du vet, det är en sådan kliché. Så denna främling väntade tills han hade fått sin kopp te och sedan sa han: »Din pappas vänner…« – jag har ingen aning om vilka de var, folk han drack med på den lokala puben – »…tyckte att det skulle vara bäst om jag kom ned och berättade för dig.« »Berättade vad då?« »Att din pappa… För att ge dig en ledtråd har han lagts in på sjukhus med en väldigt svår lunginfektion och han har skrivit ut sig själv. Och han ser inte ut som han gjorde för några månader sedan.« »Vad fan, är detta dödsängeln?« tänkte jag. Och han hade rätt, min pappa var som ett jävla skelett när jag såg honom. Det var förskräckligt. Jag fick honom i ilfart till sjukhuset och han dog den natten. Jag kommer aldrig att glömma att en polare hämtade mig i en hyrbil, en Mercedes tror jag, mitt under Deep Purple-turnén och körde mig till pappas begravning. Han körde snabbt som fan och vi blev stoppade av den antagligen mest okänsliga trafiksnuten på planeten. »Jag är sen till en begravning, min *pappas* begravning.« Trots det sa han: »Du åker inte, vi ger dig eskort.«

Hur hanterade du din pappas död på den turnén?

– »Mistreated« fick en helt ny dimension. Jag grät under konserterna. Släppte ut mina känslor offentligt, det var omöjligt att låta bli. Min pappa och jag hade precis börjat lära känna varandra. Jag tror inte att han någonsin uppfyllde några av sina förhoppningar, drömmar och ambitioner. Jag tror att min mamma och han till en början hade en härlig jävla tid tillsammans. De var tillsammans i sju år – och sedan blev hon gravid med mig. Jag såg hur min mamma blev när hon var med min dotter Jessica. Mamma satt med Jessica på golvet och spann som en katt och ingenting annat existerade, inte ens hennes son existerade. Om hon höll på så där med mig som barn och gjorde så i relationen med min pappa var det antagligen därför som jag kände hans vrede mot mig under större delen av mitt liv. Som att jag kom in och sabbade festen. Det var inte mitt jävla fel! Men när de väl hade separerat började pappa och jag faktiskt komma ganska bra överens.

»Mistreated« fick en helt annan dimension på scen. Gav du utlopp för din sorg genom att bli alldeles för full på scen?

– Nej. Jag tror att ett av skälen till att jag fick jobbet i Deep Purple var för att jag tog med mig whisky till min provspelning, haha! Så visst gillade vi vår sprit, men showen var alltid viktig. Knarket hade börjat sticka upp sitt fula huvud på ett tämligen förödande sätt i Deep Purple, men vid den tiden var nog drickandet fortfarande mer vår grej. Det gällde i högsta grad Ritchie för han uppskattade sin whisky. Jag tror att jag gav honom hans första joint, men han tyckte inte om att förlora kontrollen för han bara fnissade hela tiden. Väldigt lustigt.

Såg din pappa dig någonsin uppträda?

– Nej.

Din mamma?

– Ja. Jag ser den här bilden framför mig. Hon och min moster Sylvia hade stora glasögon och scenljusen blinkade, så för mig såg de ut som jävla insekter när de satt vid mixerbordet, haha! »Det där är min mamma!« sa jag. Min moster Sylvia hade

1939 lanserade Shure sin Model 55, som har kommit att bli världens kanske mest kända mikrofon.

David Coverdale bär gärna solglasögon i olika färger och former. Tack och lov inte i SRM:s sällskap.

världens mest högljudda busvissling. Fullständigt öronbedövande och den kunde få glasögonen att spricka.

Hur gamla var dina föräldrar när de dog?

– Pappa var ung, bara 47 år. Min mamma var i min ålder, 67 år. Förhoppningsvis är mina gener bättre.

Med tanke på din familjehistoria, om du fick låt säga cancer, skulle du själv berätta det för din familj och dina vänner? Skulle du berätta det för allmänheten?

– Jag skulle inte berätta det för allmänheten. Till en början. Jag vet faktiskt inte, det är den där beskyddargrejen. Den första människa som jag skulle berätta det för vore min fru Cindy. Jag skulle beskydda mina barn, absolut.

Du menar att du inte skulle berätta för dem?

– Till en början tror jag att jag skulle beskydda dem. Cindy skulle jag behöva berätta det för. Sedan skulle jag följa hennes råd om huruvida jag skulle berätta det för Jessica och Jasper eller inte. Men om det såg ut som att jag skulle bli sämre, och bli så som min pappa och mamma var när jag såg dem, då skulle jag hellre träffa dem innan jag nådde det stadiet av försämring. Upprepade gånger har jag sagt så här till mig fru: jag tänker inte bli en börda för dem. Jag vill inte hamna i rullstol, behöva bli hjälpt till toaletten och allt sådant. Jag har sett det fantastiska arbete som läkare och sjuksköterskor utför och de förtjänar tio gånger så mycket betalt. Vad de gjorde för min mamma var extraordinärt. Förhoppningsvis behöver jag inte uppleva det. På grund av min försäkring blir jag undersökt hela tiden, för jag brukade röka som Bette Davis och rökte till och med på scen.

Tre fjärdedelar av en normal arbetsdag är till ända. Vi har snackat och snackat och snackat, så länge att allt material inte ens får plats i två mastodontartiklar. Så här brukar intervjuer med världsstjärnor sällan gå till. Och så här brukar världsstjärnor inte bjuda till.

Till och med David Coverdale verkar tagen. När Michael McIntyre kommer in i rummet för att titta till oss, för vilken gång i ordningen vet jag inte, tittar Coverdale på honom och ropar:

– Jag tror att han håller på att skriva min självbiografi »How white was my snake«! säger Coverdale med ett skratt och nickar mot mig. Jag tror att han ska skriva min bok. Jag svär vid Gud att jag aldrig har träffat någon som har tagit sin tid på det här sättet – och bara *smuttat* på den här whiskyn, haha!

David Coverdale vänder sig mot mig:

– Det har varit ett nöje, men nu ska jag dra till mitt andra hem och älska med min vackra fru. Farväl! ■

ROCKENS VAKTMÄSTARE

AV **MATS RYDSTRÖM** FOTO **SOILE SIIRTOLA**

Multiinstrumentalisten **Per Wiberg** har en diger meritlista med Sky High, Spiritual Beggars, Opeth, Kamchatka, King Hobo och Candlemass. På solodebuten »Head without eyes« hörs andra, mer personliga sidor.

Borlängebördige Per Wiberg har rört sig smidigt mellan genrer och instrument sedan han 1989 började spela professionellt med Dalarnas boogiekungar Sky High. Det var dock som keyboardfantom med Spiritual Beggars, från 1998 och skivan »Mantra III«, och med Opeth åren 2003-2011 som hans namn spreds över världen.

Han har sjungit och lirat gitarr med Mojobone, spelat bas med Kamchatka och Candlemass samt gjort inhopp på skiva eller scen med Arch Enemy, Tiamat, Avatarium, Grand Magus, Switchblade och Roadhouse Diet, för att nämna några.

Tvära kast för rockens vaktmästare – som han skämtsamt kallar sig – men som nu albumdebuterar som soloartist med ambitiösa och genreöverskridande »Head without eyes«.

– Jag hade en specifik idé med skivan. I yrkeslivet, vaktmästarrollen, har majoriteten av all musik jag spelat varit riffbaserad, oavsett om det har varit Hendrix-rock eller death metal. Jag älskar riff och tycker fortfarande att elgitarr är världens bästa instrument, men har ofta tänkt att det skulle vara kul att göra något som inte är baserat på riff. Det kan vara mörkt och tungt ändå. Jag lyssnar på mycket musik som jag inte har fått utlopp för i de sammanhang jag spelat.

Bland dina egna influenser finns mycket annat än hårdrock?

– Det är en salig röra: Talk Talk, Swans, Killing Joke, Hawkwind. Redan där fattar man att det inte är någon ordning. Jag blev förvånad när de jag känner som hört skivan ändå gav rock- och hårdrockreferenser, så nu tänker jag att det kanske bara är vanlig rock ändå. Här la man manken till, haha! Tanken är inte att vara annorlunda för sakens skull, utan att vidga sig kreativt med en större bollplan att spela på. Själva grundidén till en låt är inte avancerad. Det handlar mer om en stämning som jag byggt på efterhand, för att komplettera, eller bråka med, melodin.

»OM MAN BARA SPELAR FÖR PENGARNA BLIR MAN NÄSTAN EN IDIOT, FÖR DET FINNS ENKLARE SÄTT ATT TJÄNA PENGAR«

Musiken spelades in hemma innan trummorna lades på, till var sin hälft av Lars Sköld (Tiamat) och Karl Daniel Lidén (ex-Greenleaf). Per spelar alla övriga instrument och sjunger, men på skivan kontrasteras de bitvis karga ljudlandskapen också av vacker sång av Billie Lindahl (Promise & The Monster).

– Vi träffades först på Mellobåten 2008 när vi spelade med Opeth. Hon är en otroligt begåvad sångerska och låtskrivare och jag är jätteglad att hon ville vara med. Det blir jävligt speciellt, på ett häftigt sätt, när någon annan ska sjunga en text som man har skrivit. Alla texter handlar egentligen om att lämna något eller att bli lämnad, och är rätt personliga, men jag försöker hålla det så pass brett att man antingen kan se texterna som en story eller applicera vad man vill. Jag älskar egentligen att göra saker inom ett format. Det är nästan enklare att vara kreativ då och att hitta på en text och melodi till någon annans grej. Det är så lätt att fastna i sitt eget mög. Eftersom det här inte har någon given form, och varken är Deep Purple eller Suffocation, fick jag sätta upp ett eget ramverk att vara kreativ inom.

I maj släpps också »Mauga«, den andra skivan med King Hobo. Ett band som också består av Thomas »Juneor« Andersson – gitarrist och sångare i Kamchatka, med vilka Per varit basist sedan 2013 – och Clutch-trummisen Jean-Paul Gaster.

– Jag har gillat Clutch sedan deras ep »Passive restraints« (1992), såg dem live i USA redan 1995 och drog axeln ur led i moshpiten. Vi blev goda vänner när Spiritual Beggars turnerade ihop med Clutch 2003 och några år senare gjorde Opeth en lång sommarturné i USA med dem och många fler band. Några kvällar riggade vi upp på parkeringsplatsen och alla som ville fick vara med och jamma. Det blev snarare musik i New Orleans-stil som Meters än »Restless and wild« med Accept.

Fröet till ett band såddes och 2008 gavs King Hobos självbetitlade albumdebut ut. Grunderna till »Mauga« sattes på fyra dagar i en replokal i Varberg 2012, men har sedan dess legat i malpåse.

– Det är inte lätt att hitta tillfällen att träffas. Clutch är ett upptaget band, jag gick med i Kamchatka och inspelningarna blev liggande, men förra året sjöng jag och Thomas in våra delar. Poängen med King Hobo är att träffas och spela musik. Vi spelar inte in med hörlurar och det går inte att fippla så mycket i mixen. Det är bara att kötta.

Vad betyder »Mauga«?

– Vi hade några måsincidenter när vi spelade in skivan. »Mauga« betyder fiskmås på Träslövsläge-mål, den fiskeby söder om Varberg där de andra i Kamchatka kommer ifrån.

Du har hoppat in som keyboardist med Tiamat där originalbasisten i Kamchatka, Roger Öjersson, spelar gitarr. Är det konstigt?

– Vi har aldrig haft något problem med varandra, men det är lustigt att båda spelat bas i Kamchatka men att ingen av oss gör det i Tiamat. Jag hade gästat med Kamchatka på keyboard men aldrig spelat ett helt gig med Roger förrän i Wien i fjol. Vi har dock känt varandra ett bra tag, det är bara roligt.

De senaste åren har du varit livebasist i Candlemass. Hur är din status med dem nu?

– Inte alls, skulle jag vilja påstå, för Leif Edling är ju tillbaka. Jag är bara glad, för som fan av bandet är det Leif som ska spela bas i Candlemass. Det har varit en ära och otroligt kul att vara med och spela. Behöver de hjälp igen hoppar jag jättegärna in.

Kan tid som frigjorts därmed läggas på Spiritual Beggars?

– Det blir inget under 2019, det har vi vetat hela tiden. Vi är mästare på logistik och vet väldigt långt i förväg när vi ska kunna träffas. När det går så bra för Arch Enemy (gitarristen Mike Amotts huvudsyssla) är det bara för dem att köra. Spiritual Beggars är mer ett sätt att umgås, haha! Nej då, vi älskar att spela tillsammans men har inte lika mycket tid som förr och det kanske är bra. Vi hade kanske inte funnits om bandet hade varit första prioritet.

Vad lärde du dig av tiden med Opeth?

– Rent musikaliskt blev jag en mycket bättre körsångare. Med Spiritual Beggars hade det varit tjoflöjt, hög volym och ett jävla ös. Delar i showen var öppna för solon och intron – är det någon som känner för det, så bara kör! Opeth är inget jamband, musiken har andra kvaliteter, och jag behövde ha en annan approach för att göra det bra, vilket var lite ovant. Det gällde att vara tydlig med det man spelade och inte stå och mumla, då förlorar den musiken sin skönhet.

Har du sedan dess varit tillfreds med vaktisrollen?

– Jag har haft tur och mest gjort grejor jag gillar att göra, med folk som jag tycker om. Ska jag hoppa in ska det vara musik eller folk som jag har någon relation till. Om man bara spelar för pengarna blir man nästan som en idiot, för det finns betydligt enklare sätt att tjäna pengar.

Handlar det om musikaliska utmaningar eller gillar du inte att vara hemma?

– Jag gillar att vara hemma men också att vara borta. Jag träffar ofta musiker som pratar om hur mycket de vill vara hemma hela tiden, men då är det ju bara att vara det. Varför åka bort och klaga? Jag har alltid tänkt att om man är rockmusiker är ens jobb att åka runt och spela sin musik för folk, det är fan i mig nästan en plikt. Det handlar om att berätta sin historia. Majoriteten av alla gånger brukar det bli rätt trevligt och man får ofta en bra historia berättad för sig själv också. ■

ANDERS JOACIM CANS

Ålder: 49 år
Gör: Sjunger i Hammerfall
Familj: Sambo med barn plus ett vuxet bonusbarn
Aktuell med: Hammerfall och Sweden Rock Magazine släpper den världsexklusiva vinylsingeln »(We make) Sweden rock« i bara 111 exemplar. Bandets elfte album »Dominion« släpps i augusti.
Favoritmusik: 80-talshård-rocken. Det är den som har betytt mest för mig
Mitt motto i livet: Fyll livet med roliga upplevelser

AV **JANNE MATTSSON**
FOTO **TALLEE SAVAGE**

COACH CANS

Hammerfall och Sweden Rock Magazine släpper den världsexklusiva vinylsingeln »(We make) Sweden rock« i bara 111 exemplar. Sångaren Joacim Cans passar samtidigt på att avslöja en hemlighet som inte ens alla i bandet känner till.
– De får läsa om det nu i stället.

Hammerfall startades 1993 och du kom med som sångare 1996. I 23 år har alltså du och bandets originalgitarrist Oscar Dronjak varit Hammerfalls fasta punkt. Berätta om kemin som finns mellan er.

– Kemin som finns mellan oss går tillbaka till dag ett, säger sångaren Joacim Cans. Den dagen då jag knallade ned till Hammerfalls replokal för första gången och hörde Oscar spela Stormwitchs »Dorian Gray« på gitarren öppnades en dörr för oss båda. En dörr som innehåller kärlek till musik och i synnerhet musik av det mer obskyra slaget. Att hitta de där banden som inte serveras på silverfat har alltid varit ett av mina stora intressen. När jag var ute på simtävlingar i min ungdom lämnade jag aldrig en stad utan att ha besökt en skivaffär. Varenda vinylback skulle genomsökas i jakt på nya fynd. Det var precis likadant när Hammerfall började turnera. En ny stad betydde nya skivaffärer att besöka. Oscar och jag har också två

starka viljor, det får man inte glömma bort. Det är därför vi fortfarande gör det här.

Är ni bra på att snacka med varandra eller hamnar ni ofta i konflikt?

– Det kan bli en konflikt av ingenting och det har att göra med hur man lägger fram någonting för den andre. Jag är ganska bra på att måla upp scenarion om hur det kommer att bli om jag säger någonting mindre fördelaktigt. »Okej, säger jag det här kommer det att ta hus i helvetet så jag lägger fram det på ett snyggt sätt i stället.« Minuten efter sitter jag ändå där och slår mig för pannan för att jag råkat kalla Oscar dum i huvudet. »Hur gick det till, det var ju aldrig min avsikt?!«

»Många av ***Oscars favoritband*** *har* ***jag introducerat för honom****. Man kan se det som att jag varit* ***hans coach****«*

Det kan bli så plumpt ibland och det har definitivt lett till flera konflikter längs vägen. Till väldigt stor del beror det på att jag har haft en sidokarriär som inte alltid lirat så bra med Oscars vision om vart Hammerfall har varit på väg i det skedet.

Har din karriär stört Hammerfalls?

– Nej, jag tycker snarare tvärtom. Finns det tid och intresse tackar jag ja. Men krockar det med Hammerfall tackar jag nej, vilket jag har gjort flera gånger. Livet är alldeles för kort för att bara göra en sak. Tänk om jag bara skulle få käka vegankorvstroganoff i resten av mitt liv, vad tråkigt det hade varit. Jag vill ju äta andra saker och först då kan jag till fullo uppskatta vegankorvstroganoffen och allt vad den ger mig. Oscar och jag har även haft diskussioner om hur det skulle bli om någon av oss skulle vilja sluta med Hammerfall. Vi äger varumärket tillsammans men det var han som startade bandet. Därför hävdar jag att bandet är slut den dag då Oscar inte vill mer. Han säger däremot att det är han som kan sluta medan jag inte kan ersättas. Sedan hamnar vi i en morbid diskussion om det. Men den diskussionen visar också vilken oerhörd respekt vi har för varandra.

»Förr kunde reportrarna sitta med papper och penna och föra anteckningar under intervjuer«, säger Joacim Cans. »Jag sa en sak och sedan kunde de inte läsa sina anteckningar när de skulle skriva artikeln. Sådant slarv har skapat onödiga konflikter under Hammerfalls karriär.«

I alla år har jag trott att Oscar har varit den med mest koll på hårdrock. Men ju mer jag snackar med dig, desto mer övertygad blir jag om att det är du.

– Jag är som en gädda som lurar i vassen. Sitter jag på tu man hand med någon kan jag rabbla upp information tills den andre storknar. Men är jag ute på någonting och människorna runtomkring mig står och snackar i olika grupperingar, då drar jag mig gärna tillbaka och håller mig i bakgrunden. Jag är inte helt bekväm med stora folksamlingar. Oscar däremot, är ämnet någonting som intresserar honom går han i gång direkt. Till exempel om King Diamond kommer på tal. Någon säger: »Oscar, du är ju världens största King Diamond-fan!« Sedan är en musikdiskussion utan dess like i gång. Själv sitter jag utanför diskussionen och tänker: »Okej, hade ni frågat mig hade ni fått jättemånga bra historier om när jag satt och översatte alla King Diamond-texter till svenska.« Jag hade också kunnat berätta om när jag gjorde ett skolarbete om Helloweens låt »How many tears«. Jag har så många sådana saker att berätta och väldigt mycket »nördkunskap« som jag tycker är den viktigaste kunskapen. Det Oscar gillar, det gillar han och han älskar att prata om det. Jag är mer inne på var den trummisen eller den producenten kom ifrån och vad de sedan gick vidare till. Väldigt många av de artister som Oscar i dag har som favoritband är sådana som jag har introducerat för honom. Heavens Gate är ett sådant exempel. Man kan se det som att jag har varit Oscars coach. Jag började åka utomlands väldigt tidigt. Jag var nog inte mer än elva år när jag var i det forna Jugoslavien och köpte plattor på Jugodisk. Tygers Of Pan Tangs »Spellbound« till exempel. Den vinylen väger nog ett halvt kilo, minst. Jag minns också hur jag tidigt köpte Wilds Dogs debutalbum. Det där Deen Castronovo (ex-Journey) står med kedjor på omslaget och ser stenhård ut. Men det var förr och nu skulle jag nog säga att Oscar har tagit över facklan. Sedan jag flyttade från hus till lägenhet har jag inte plats för fler plattor och samlingen står numera i min »mancave« i Dalarna medan Oscars växer och börjar bli riktigt cool.

Vilken är den senaste plattan du köpte?

– Jag kan köpa digitala skivor när jag bli irriterad på Spotifys utbud. För ett tag sedan fick jag ett ordentligt sug efter tidiga

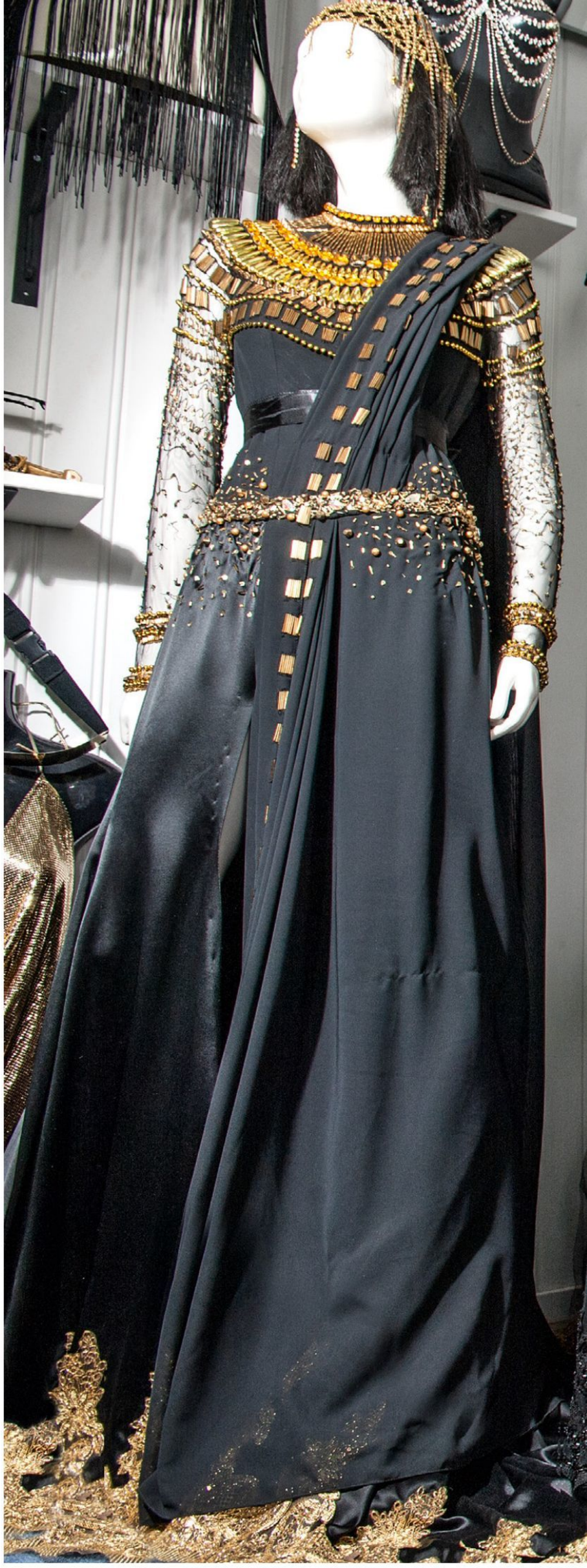

»Det är skönt att slippa frågor på bruten engelska som: ’Kan du berätta någonting om det nya albumet? Vad är albumets koncept? Berätta bandets historia’«, säger Hammerfalls sångare Joacim Cans. »Det är de absolut värsta frågorna som jag vet. Fråga mig i stället vad du vill veta om albumet och jag kommer att svara på det. Konceptet är heavy metal och Hammerfalls historia finns på internet. Har man gjort sin research innan intervjun behöver man inte fråga om den.«

Manowar. Ett band som jag älskar så gott som ända fram till 1992 års »The triumph of steel«. Men varken »Into glory ride« eller »Battle hymns« fanns på Spotify, så jag fick köpa dem hos Itunes för att kunna tygla suget. »Battle hymns« var förresten en av de tidigaste hårdrocksskivorna jag hörde.

I vilket sammanhang?

– Min simklubb var på väg till Swansea i Wales med minibuss och båt. En ohyggligt lång resa alltså. Med mig på resan hade jag min Walkman-freestyle som gick på brunstensbatteri. Man fick absolut inte spola, för då tog batteriet slut direkt. Jag lånade en kassett av en tjej i bussen och »Battle hymns« var på ena sidan. Jag kapitulerade direkt. Demons »The unexpected guest« var på den andra sidan. Jag vet inte hur många gånger jag lyssnade på dem under resans gång, men de blev bara bättre och bättre för varje lyssning. »The unexpected guest« är den bästa plattan någonsin. Om jag startar plattan, lägger mig ned och bara lyssnar tappar jag kontrollen över min kropp. Jag hamnar i paralys. Jag är med i medvetandet och hör vad som händer men jag kan inte röra min kropp. Att ta sig ur en paralys är fruktansvärt obehagligt men plattan gör mig så lugn. Förr hade varje träningsläger en egen skiva som gick runt. 1985 var det Pretty Maids »Red hot and heavy« och året innan var det Blackfoots »Siogo«, som är en av de bästa melodiösa hårdrocksplattor som någonsin har gjorts. Det här är det roliga med mina plattor: de bär alla på minnen. Min Zeno-platta har ett jack i sig och varje gång det jacket kommer minns jag festen på Wahlmansgatan som låg bakom det.

Du har medverkat i massvis av musikrelaterade och lättsamma tv-program. Är det ett bekvämt format för dig?

– Nej, det skulle jag inte säga. Ingenting på tv är jättebekvämt. Nu har jag däremot fått distans till vad jag har gjort och vad jag gör. Därför kan jag ha en helt annan sinnesstämning när jag går in i någonting. Jag är mer säker på mig själv. Men som jag nämnde, jag tackar nej till så otroligt mycket. Eller i alla fall gjorde jag det under de fem åren som följde efter vinsten i »Körslaget« 2008. Jag måste gilla formatet och programmet för att

»Jag ser musik som en stor gemenskap«, säger Joacim Cans. »Jag har gärna Spotifyfester där reglerna är enkla. Jag väljer låt först och den som är efter mig får inte välja låt förrän han har hört vad jag valt för låt. Det är så man får igång associationstänket. Man hör Judas Priests 'Jawbreaker' och tack vare det riffet kanske man går vidare till Saxons 'Princess of the night' och sedan är det igång. Medan man fyllnar till kan åtta timmar swisha förbi som ingenting. Det är så roligt!«

ställa upp. Gör jag inte det spelar det ingen roll hur mycket de hör av sig. Jag ändrar mig inte. Det handlar inte om pengar utan det handlar om mitt varumärke. Jag står inte och skriker efter uppmärksamhet och måste därför inte heller synas hela tiden. Jag har faktiskt en pågående karriär som fortfarande pekar uppåt. Därför kan jag unna mig att tacka nej.

Är det folkliga någonting som lockar dig?

– Jag skulle nog säga att jag redan är det, men det är ingenting som jag har jobbat för att bli. Det viktigaste för mig är att jag först och främst blir respekterad för den jag är och sedan för vad jag gör. Det är så lätt att tro att det jag gör är den jag är, men det är jag ju inte. Det är så oerhört lätt att hamna i den fällan. Om jag frågar dig vem du är och du berättar att du är journalist blir det helt fel. Jag frågade ju inte vad du jobbade med utan vem du är. Det är en svår fråga och det är svårt för folk att hantera den. Men för att återgå till det folkliga, efter segern i »Körslaget« blev allting väldigt stort under en period. Jag hade kunnat fortsätta på den banan och gjort mer tv, men det kändes inte rätt. Ingenting jag har gjort utanför bandet har »bara« varit ett sidospår. »Körslaget« var åtta veckors tv som jag jobbade heltid med. Produktionsbolaget sa att kören klarade sig själva och det tyckte jag var helt idiotiskt sagt. Det var ju mitt namn som stod där och det var min kör som uppträdde. Ska jag då inte jobba med min egen kör ens? Produktionsbolaget påpekade till och med att jag bara fick betalt för tiden som det var kameror med, men det sket jag fullständigt i. Jag pendlade mellan Göteborg och Mora varje vecka för att få vara en del av kören och inte vara den där chefen som inte kan namnen på sina anställda.

Är det därför ni fortfarande gör saker tillsammans?

– Ja. Vi är så känslomässigt sammankopplade och det finns de som än i dag talar om den fantastiska tiden vi hade tillsammans. För dem var den grejen det största de upplevt. Det jag gör, det gör jag till 100 procent även om det »bara« är ett gästspel. »Körslaget« var ett åtta veckor långt gästspel. Det var samma sak för mig när jag jobbade med musikalen »Rock of ages« på Chinateatern. Efter en föreställning ville jag gå ut och ta en öl och umgås. Men då skulle de andra i ensemblen hem och tvätta eller umgås med familjen. Där var det jag som var gästen i någon annans vardag under drygt ett års tid. Jag upplever också en enorm saknad därifrån. Mina minnen från teatervärlden är ju de här ett och ett halvt åren som vi hade tillsammans som ett gäng. Men medan jag håller fast vid det har de gått vidare och jobbat i flera andra konstellationer. För dem var »Rock of ages« bara ett jobb i mängden medan det för mig var det stora jobbet.

Vad säger familjen, skiljer sig Joacim på tv från Joacim i hemmet?

– De säger nog att jag är mycket roligare på tv än hemma. Hemma är ju ens egen lilla borg där man går runt i mysbyxor och är ganska tråkig.

Du knäcker extra hos Rockklassiker när chansen ges. Är radio någonting du skulle kunna tänka dig att verkligen jobba med?

– Jag har gjort både statlig radio och reklamradio och det är sådan skillnad på dem båda. I den statliga har man en redaktör, producent och folk man jobbar med. I reklamradio är man tekniker, producent, redaktör och programledare själv. Det blir väldigt ensamt. Jag skulle kunna tänka mig att göra det, men det jag hoppas mest på är att teaterdörren kommer att öppnas igen. Nu ska jag berätta någonting här. Precis innan vi gjorde turnén för förra plattan »Built to last« hade jag varit ute på en arenaturné i Sverige med »Rock of 80's«, turnéversionen av »Rock of ages«. Vi sålde ut Globen och vi sålde ut Scandinavium. Jag förstod inte själv hur stort intresset var. Samtidigt fick jag bekräftelsen på hur stort och viktigt mitt inhopp på Chinateatern med dess gemenskap var för mig som person. Under turnén kände jag mer och mer att det var det här jag ville jobba med. Jag har en coach som jag träffar ibland och jag sa till honom att jag hade kommit på vad jag ville göra med mitt liv. Jag skulle göra »Built to last«-turnén med Hammerfall, men det skulle vara min sista. Där och då bestämde jag mig att det var klart och jag var väldigt övertygad om det. Sedan åkte vi ut på turnén för plattan och gjorde så många roliga saker tillsammans i bandet. Vi åkte till Las Vegas och såg Journey, vi besökte bryggerier och gjorde nya saker hela tiden. Det fick mig att tänka om och jag kom till insikt. Det är tack vare Hammerfall som jag har fått alla andra möjligheter i livet. Utan Hammerfall hade jag aldrig fått de chanser jag fått eller stått på de scener jag stått på. Att stå på scenen med Hammerfall ger mig en sådan kick och är en sådan självförtroendehöjare. Den ville jag ju inte bli av med, så jag tänkte om. Det är Hammerfall jag ska göra och allt det andra får vara russinen i kakan när jag får tid.

*»Det är **Hammerfall jag ska göra** och allt **det andra får vara russinen i kakan** när jag får tid«*

Hade du tagit upp det med någon annan i Hammerfall?

– Jag har för mig att jag sa det till basisten Fredrik Larsson. Men jag har inte berättat det för alla. De får läsa om det nu i stället. Vi hade bara släppt »(r)Evolution« efter uppehållet och jag ville så gärna jobba mer med teatern. Men som sagt var, jag kom till insikt. Vi hade förvisso även kul på turnén innan. Då var Hammerfalls gamle gitarrist Stefan Elmgren (medlem 1997-2008) tillbaka och vikarierade som basist. I alla band jag någonsin har haft har Stefan alltid varit mitt förstaval. Det finns ingenting ont i den mannen, även om det var med Stefan jag hade Hammerfalls första bandgräl. Vi skulle åka upp och spela in vår första musikvideo i Mora. På den tiden jobbade jag på Åhléns och det här var runt påsk. Jag hade det jäkligt dåligt ställt med pengar och hade tagit ledigt sista timmen av mitt pass för att vi skulle komma i väg i tid. Jag stod klar utanför Åhléns och Stefan skulle hämta mig med bil men han kom inte. Det gick en kvart, en halvtimme, en timme och han kom ändå inte. Åhléns hann stänga innan han till slut kom farande glad i hågen. Jag var *inte* glad i hågen och han kunde inte förstå varför. Han var ju bara »lite sen«. Så när han hurtigt frågade »vad är problemet?« och inte förstod att det var en timmes lön plus storhelgsbonus som jag hade förlorat gick jag i gång rejält och började skälla på honom. Det

Joacim Cans plinkar på gitarren och drömmer om att få höra King Diamond göra en cover på City Boys »The day the earth caught fire«.

Världsexklusiv vinylsingel!

AV **JANNE MATTSSON**

Hammerfall och Sweden Rock Magazine släpper en **världsexklusiv vinylsingel** tillsammans. »(We make) Sweden rock« finns **i bara 111 exemplar**, som bara du som är eller blir prenumerant kan få gratis.

– 111 exemplar måste vara rekord och den lägsta upplagan i Hammerfalls historia. Rolig knorr också med 666/6 = 111 exemplar, säger Hammerfalls sångare Joacim Cans. Musik har alltid låtit och kommer alltid att låta bättre på vinyl, så därför är det självklart för oss att vår musik ska finnas i det formatet. Det kommer dessutom garanterat att bli ett samlarobjekt som fans från andra världsdelar kommer att skrika efter. Är man smart skaffar man en prenumeration. Vill man inte ha singeln säljer man i väg den och får ett par års prenumerationer bekostade i samma veva, haha!

»(We make) Sweden rock« fick mig direkt att tänka på varumärket Sweden Rock, men sedan hörde jag texten och insåg att låten handlar om någonting annat.

– Det startade med att vi ville göra en låt som hedrade och lyfte fram fenomenet svensk hårdrock. En musikstil som har stått sig genom alla år. Det här är en hyllningslåt till oss själva och alla andra som bidragit till att göra svensk hårdrock internationellt gångbar. Varje textrad har en direkt koppling till ett svenskt hårdrocksband. Allt från bandet November, som bildades redan 1969 och som jag anser är pionjärer inom svensk hårdrock, till Nifelheim ryms. I videon kommer vi sedan att servera ett collage som lyfter fram alla dessa band eller personer som har en koppling eller indirekt sådan. Till exempel vår producent Fredrik Nordström. Mannen som även ligger bakom »the Gothenburg sound«, mallen för hur melodisk death metal ska låta.

Vilken enskild händelse tycker du själv har varit viktigast för svensk hårdrock?

– För mig är det en person och det är Yngwie Malmsteen. Jag fick tag på varenda pressning som fanns av Steeler-plattan när den släpptes 1983. Sedan vidare till Alcatrazz och därifrån till solodebuten »Rising force«. Det var stort. Han skapade ett eget sound och en egen genre. Längre fram i tiden är det At The Gates »Slaughter of the soul«, just för »the Gothenburg sound«. Vilken jävla käftsmäll!

Vilket är Hammerfalls starkaste avtryck i den svenska hårdrockshistorien?

– Sent omsider har vi äntligen fått kredd för att vi var där och öppnade dörren för återtåget av melodisk heavy metal. En genre som var näst intill bortglömd när vi kom. Band och personer som var väldigt negativa då har till och med bett om ursäkt och det betyder väldigt mycket för mig för all skit vi fick för vilka vi var och vad vi gjorde, den var ju personlig och det kändes. Men vår framgång hade en stor effekt på banden runtomkring också och det kan ingen säga någonting annat om.

Vilken är din egen sjutumsfavorit?

– Jag var i London 1983. Det var i samma veva som Twisted Sisters singel »I am (I'm me)« släpptes. Det var ett rent chansköp men jag tyckte att de såg så jävla coola ut. När jag sedan hörde låten blev jag knockad direkt. Det var min väg in i Twisted Sister. Min absolut häftigaste maxisingel är Mercyful Fates »Black funeral«. Båda plattorna finns givetvis kvar i samlingen än i dag.

REDAN PRENUMERANT

Värva prenumerant – få vinylsingel gratis!

Du som redan är prenumerant kan få Hammerfalls vinylsingel »(We make) Sweden rock« gratis genom att värva en ny prenumerant, som också får en vinylsingel. Finns bara 111 exemplar – först till kvarn!

DU BER DEN SOM DU VÄRVAR ATT GÖRA SÅ HÄR:

- Gå in på www.swedenrock.com/magazine/hammerfall
- Fyll i det digitala formuläret för autogiro
- Ange befintlig prenumerants namn och adress i rutan »Värvad av«
- Signera och skicka in det digitala formuläret. Klart!

Den prenumerant som värvas måste teckna helårsprenumeration för 12 nummer via autogiro. 60 kronor dras varje månad i 12 månader (totalkostnad 720 kr). Efter bindningstidens slut fortlöper prenumerationen tills den sägs upp. En månads uppsägningstid.

Varje prenumerant får max värva en ny prenumerant.

Detta erbjudande gäller ej dig som endast har provprenumeration.

Singlarna skickas till er båda i mitten av juni 2019

BLI PRENUMERANT

Betala via autogiro – få vinylsingel gratis!

Bli prenumerant via autogiro och få Hammerfalls vinylsingel »(We make) Sweden rock« gratis. Finns bara 111 exemplar – först till kvarn!

GÖR SÅ HÄR :

- Gå in på www.swedenrock.com/magazine/hammerfall
- Fyll i det digitala formuläret för autogiro
- Signera och skicka in det digitala formuläret. Klart!

Du måste teckna helårsprenumeration för 12 nummer via autogiro. 60 kronor dras varje månad i 12 månader (totalkostnad 720 kr).
Efter bindningstidens slut fortlöper prenumerationen tills den sägs upp. En månads uppsägningstid.

Du som har provprenumeration kan också bli helårsprenumerant via autogiro och då få singeln.

Vinylsingeln skickas till dig i mitten av juni 2019

Sweden Rock MAGAZINE 60 kr/mån

Joacim Cans håller upp »Swedish Metal Aid«-tolvan. Flera av artisterna och banden har Hammerfall spelat tillsammans med eller gjort covers på.

blev ett ordentligt munhuggande. Någon timme senare var vi sams igen, men det var en sur period i alla fall.

Du har tidigare varit delaktig i något så otippat som Robert Wells Rhapsody In Rock. Hur vild var han?

– Det är knappt att jag själv kommer ihåg att jag varit med där. Det var ett inhopp på Dalhalla efter att Team Cans hade vunnit »Körslaget«. Robban var otroligt fascinerad över den gemenskap jag och kören hade och det gjorde att han själv ville vara med i »Körslaget«. Han var också den artist som tog med sitt efternamn, precis som jag hade gjort. Cans, det är ju så folk känner till mig. Alla andra körer hette ju Team Lotta och dylikt. Men Robban körde på Team Wells. Sedan körde han samma färger på kläderna. Svart och rött var den ultimata färgkombinationen, men i slutändan gick det inte lika bra för hans kör. Året efter blev jag sedan inbjuden att göra två kvällar ensam med Rhapsody In Rock. Det var samma år som Glenn Hughes (ex-Deep Purple) var med. Men om Robban är en vild rockstjärna? Nä. Men det är han som är Rhapsody In Rock och det kan ingen ta ifrån honom. Dessutom gillar han verkligen sin 70-talshårdrock. Vi framförde AC/DC:s »Highway to hell« som avslutningsnummer. Carola var också med det året och varje gång det var dags för refrängen gick hon av scenen. Så fort vi hade sjungit »hell« klev hon på igen för att sedan gå av i nästa refräng. Det passade väl inte henne att stå och sjunga om helvetet.

Är Carola den mest udda artisten du uppträtt med?

– Det var egentligen bara ett avslutningsnummer så jag vet inte om det räknas så

FOTO **MATS BÄCKER** (CANS & RHEBORG)

Joacim Cans tillsammans med den fyrfaldige OS-guldmedaljören i längdskidor, Thomas Wassberg. Förutom OS-gulden har Thomas också tre VM-guld, tre VM-silver och ett VM-brons.

mycket. Däremot har jag uppträtt med Lill-Babs och Lasse Berghagen i Ockelbo på kronprinsessan Victorias och prins Daniels bröllopsfest. Efter en av mina låtar fistbumpade jag dessutom Lill-Babs när vi byttes av på scen. Det är det mest udda jag har gjort. Och Lasse sedan, vilken underbar människa. Honom fick jag en otroligt fin kontakt med. Sedan kan jag inte svara på den här frågan utan att ta upp »Rock of ages« igen. Det var en ganska märklig känsla att dela loge, stå på scen och dessutom mötas i en kyss tillsammans med Johan Rheborg. Jag kunde känna mig så jävla dum då. Vem var egentligen jag att stå på scen och ta plats när »Percy Nilegård«, eller »Kenny Starfighter« beroende på vem man föredrar, står på scenen och underhåller alla i publiken? Det blev sådana konflikter i huvudet och jag var så starstruck.

Vilket är det tuffaste telefonnumret du har inlagt i mobilen?

– Jag måste kika vad som finns. Kai Hansen, Kee Marcello, Roger Pontare – det är coolt, honom gillar jag verkligen. Virgin Steeles gamle gitarrist Jack Starr. Det vill jag ha pluspoäng för, det är udda. Men här har vi det: Thomas Wassberg!

Via någon tv-produktion?

– Ja och nej. Han satt i ett tv-program och berättade hur mycket han älskade hårdrock och Hammerfall. Han hade sett oss i Dalhalla 2012, så jag skickade upp ett exemplar av vår dvd »Gates of Dalhalla« till honom. När han sedan var med i tv-programmet »Let's dance« 2016 bjöd han in mig att framföra »Hearts on fire« som han dansade till. När Wassberg kallar, då ställer man upp. Sedan dök han upp på Sweden Rock Festival 2017 när jag sjöng med symfoniorkestern. Efter giget skulle jag bjuda in honom backstage men där var det tvärstopp. Det spelade ingen roll hur mycket jag tjatade om att han var en flerfaldig olympisk medaljör, backstage kom han inte. Till slut hittade jag ett pass åt honom och vi festade, dansade och ramlade över bord den kvällen. Där har vi mitt livs rubrik: »Jag söp Wassberg under bordet på Sweden Rock Festival!«.

»Där har vi mitt livs rubrik: ***Jag söp Thomas Wassberg under bordet*** *på Sweden Rock Festival!«*

Den 13 juli ska Hammerfall spela på Dalhalla igen. Vad gör Dalhalla så speciellt?

– Den fantastiska dalamiljön och att det dessutom nästan är på min hemmaplan. Det är det första. Det andra är att arenan i sig är så unik och bjuder på en inramning och upplevelse för både band och publik som få andra ställen kan matcha. En annan fördel med Dalhalla är att Oscar enkelt kan svalka av sig i vallgraven när han blir för uppspelt. Ibland är det direkt nödvändigt. Sist men inte minst kommer alla i bandet att bli utan veckopeng just den veckan. Alla pengarna kommer nämligen att gå till pyroteknik.

Och när vi ändå pratar fylla. Mitt bästa trick för att undvika baksmälla är att försöka spy innan man går och lägger sig. Vilket är ditt?

– Vilket uselt trick! Man mår ju inte bra av att spy. Fräter på stämbanden gör det också. Jag försöker lägga av i tid i stället. Alkohol är en märklig grej. Man somnar gott men sover så jävla dåligt av den. Vaknar upp efter tre timmar, har hjärtklappning, stinker diesel och kan inte somna om. Jag försöker hålla mig vaken en stund längre innan jag lägger mig så att berusningsgraden ska lugna ned sig. För mig handlar det också om förväntningarna på den första ölen och vad den ska göra. Den är ju alltid den godaste. Jag skulle i princip lika gärna kunna dricka alkoholfritt och ändå känna samma känsla. När andra ölen kommer kan jag ibland börja känna av den och jag tycker inte riktigt om att jag känner av det så tidigt. Jag tycker inte om att förlora kontrollen på det sättet att man kan börja sluddra. Det är det värsta jag vet. Börjar jag att sluddra går jag hem. Jag vill inte sitta där och sluddra och få folk att undra vad jag säger. Det tycker jag är genant. Om jag träffar någon som säger att jag har varit full kan jag nästan bli irriterad. För är man full har man tappat kontrollen och jag har, tycker jag själv, bra koll på när jag ska sluta dricka för att undvika att bli full. Minnesluckor och sådant, jag kommer inte till det stadiet. Men att spy innan läggdags, nä aldrig i livet.

Men du har fyllor bakom dig, så vad är det dummaste du har gjort på fyllan?

– Tänt eld på en bil.

I Belgien i din ungdoms glada dagar, men det var väl ofrivilligt?

– Inte om man först tänder eld på en papperskorg för att värma sig eftersom man är vilse i en stad i Belgien. Inte om man sedan går in på en liten bakgata där det ligger ett berg av papper och plast bredvid en franskregistrerad Jaguar. Jag och min

»Det var en ***ganska märklig känsla att dela loge, stå på scen och dessutom mötas i en kyss tillsammans med Johan Rheborg****«*

Joacim Cans och Johan Rheborg under föreställningen »Rock of ages«. Mannen i rött i bakgrunden är gitarristen Kee Marcello. Under föreställning hann han med att få in en ett par repliker, varav den ena var en pik mot hans forna arbetskamrater i Europe. Andra medverkande var bland andra Peter Magnusson, Gladys del Pilar och Therions Thomas Vikström. Joacims rollfigur Dennis Dupree har i USA bland annat gestaltats av Dee Snider från Twisted Sister.

»Jag älskar att planera«, säger Joacim Cans. »Det är min lott här i livet. Om det så är resor eller vad det än är så är jag grym på att planera. Men samtidigt som jag älskar att planera resor hatar jag att komma fram till målet. Om jag någon gång får ett jobb hoppas jag att det blir som planerare.«

kompis fick frågan i huvudet: »Vad händer om man tänder eld på allt det där och puttar in under bilen?« Vilket vi gjorde. Men det brann inte länge innan polisen kom och brandkåren släckte elden.

Du var 18 år när det här hände. Vad skulle du säga om din 16-åriga dotter gjorde någonting liknande?

– Så länge hon inte skadar sig själv eller andra respekterar jag hennes val. Man måste få ta ut svängarna lite. Det är en sådan annorlunda mentalitet som råder i dag. Allt är möjligt och samtidigt gör ingen det vi gjorde när vi var unga. Vi kanske inte hade skakat av oss vad våra föräldrar sagt lika väl som de skakar av sig vad vi säger. Det som är självklart för oss med en tv och att titta på den tillsammans är inte alls lika självklart för dem. De tittar på datorn i stället och ber man dem att titta på någonting tillsammans med en blir det nästan lite »varför då?« över det hela. De har andra förutsättningar och tar inte allting lika för givet. Nu talar jag om de som är födda efter millennieskiftet. De som är födda alldeles innan är nog lite mer förlorade. De är ju generationen som ska tjäna miljoner utan någon som helst ansträngning och de kommer att få det tufft. Det finns inga genvägar och därför tror jag att vi har den brottsvåg som vi har. Det är ett försök till att ta en genväg till de snabba pengarna. »Öh, swisha mig tusen spänn annars skjuter jag!« Nä, riktigt så illa är det väl inte. Förresten, ett användbart tips från coachen. Om det ringer ett skumt nummer som du sedan inte hittar på Eniro, gå in på Swish och gör en betalning men godkänn den inte. Då kommer du att få fram vem numret går till. Det är perfekt för mig som gillar att ha koll på läget.

Är det någonting du råkar ut för?

– Jag har haft min beskärda del av det. Folk som ringt, andra som bankat på ytterdörren mitt i natten, andra som kommit oannonserat för att göra en intervju med mera. Och alla dessa brev – folk som ska ha pengar, folk som säger att de är min fru… Det finns ingen hejd på det. Men det har nog familjen mer ont av än jag. Jag försöker skita i det och skaka av mig det medan det kanske sitter i längre för dem. Fast jag tycker ändå att jag har klarat mig bra och det har nog att göra med att jag *valt* att vara offentlig. Jag åker buss och tunnelbana, jag är ute på stan och visar mig. Lever mitt eget liv utan att tänka på så mycket annat. Går någon med mig kanske de reagerar på att folk stirrar eller så, men det är ingenting jag märker av. Skulle jag tänka på det skulle det bli jobbigt att röra sig ute. ■

Whitesnake

Flesh & Blood

Exclusive limited
RED 2 LP VINYL only
on Frontiers.shop

Out May 10, 2019

First new studio album of original material in eight years from legendary hard rockers, Whitesnake.

See the band on tour throughout 2019: whitesnake.com/tour

Available as:

CD, CD+DVD Digipak, 2LP, Colored 2LP,
Deluxe Collector's Edition Box Set, Digital

whitesnake.com

www.frontiers.it

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

»JAG KUNDE KNAPPT ANDAS«

AV **CARL LINNAEUS**

Soloplattan är en reflektion av vad han har sett i världen under Guns N' Roses jättelika »Not in this lifetime«-turné. Några låtar på »Tenderness« bygger dock på **Duff McKagans** mer personliga upplevelser. För SRM berättar han öppet om sin depression och belyser ljuset i de vänner som har begått självmord.

Duff McKagan har många järn i elden. Han är så klart mest känd som basist i ett av världens största band. Bortser man från Guns N' Roses – som managementet klart och tydligt bett mig att göra under den här intervjun – har Duff gjort inhopp i allt från Alice In Chains till Jane's Addiction. Han har även band som Velvet Revolver och Hollywood Vampires på den allt längre meritlistan. Duff har släppt skivor med Loaded och Walking Papers och är nu aktuell med ännu en soloplatta – »Tenderness«. Det är ett hyfsat naket och ganska tillbakalutat album vars tankefrö såddes av Steve Jones, gitarristen i Sex Pistols som Duff spelade tillsammans med i Neurotic Outsiders under 90-talet.

– Steve är en nära vän och han är fortfarande min idol, förklarar sångaren, gitarristen, basisten och mångsysslaren Duff McKagan när han ringer upp. Efter att jag blev nykter 1994 var han den första kille som jag spelade med. Jag trodde aldrig att jag skulle kunna spela igen. Jag hade ingen aning om hur man lirade rock'n'roll utan att ha några öl innanför västen. Steve hjälpte mig igenom den perioden. Han hade själv varit nykter några år vid det laget och försäkrade mig om att det skulle gå bra. Sådant betyder mycket när det kommer från ens idol. Det var en ära att spela med honom i Neurotic Outsiders. Jag spelade gitarr, inte bas som i Guns N' Roses, och mitt gitarrspel har alltid varit väldigt likt hur Steve spelar. Han har influerat mig något oerhört. För några år sedan, innan Guns N' Roses åkte ut på den långa »Not in this lifetime«-turnén, lirade jag en låt av countrylegendaren Porter Wagoner för honom på en privat tillställning. Jag sjöng på det sätt som man nu hör mig sjunga på »Tenderness«. Steve uppmuntrade mig och sa att min röst låter fantastisk i det här tonläget och han tyckte att jag skulle göra en hel platta med det stuket.

Man kan väl säga att punk och outlaw country på sätt och vis är besläktat?

– Jag ska inte ljuga, jag vet knappt någonting om outlaw country, skrattar han. Shooter Jennings har producerat albumet och vi använde hans band i studion. Därav det här soundet. Det är rättframma låtar som berättar sanningen och däri ligger likheten med punk. Det är även vad Guns N' Roses handlar om – några få ackord och sanningen. Ingen av låtarna på »Tenderness« består av fler än tre ackord. Shooters band använde pedal steel-gitarr och fiol. Då får man automatiskt den där countrykänslan, men jag har ingen bakgrund i country. Jag vet bara att en bra låt är en bra låt och man lätt hade kunnat göra om de här låtarna till snabba punklåtar.

Vad fick dig att utforska den här mer tillbakalutade country-doftande stilen?

– Jag har länge velat göra något sådant här. Jag har gjort små försök tidigare. Bland annat spelade jag in en platta som jag kallade »Beautiful disease« under slutet av 90-talet, men skivbolaget Geffen som skulle ge ut den blev uppköpta precis när skivan var klar. I slutändan släpptes den aldrig. Några av de låtarna gick i det här stuket. Sedan har jag alltid älskat Johnny Thunders akustiska platta »Hurt me« och Mark Lanegans tidiga skivor som bara bestod av en gitarr och hans sång. När jag började skriva texter var de egentligen bara små observationer. I fem år har jag varit krönikör för Seattle Weekly och texterna på »Tenderness« är som små korta krönikor. Under turnén med Guns N' Roses hade jag med mig en akustisk gitarr och började tonsätta orden. Jag beslöt mig sedan för att behålla låtarna i det här mer avklädda formatet. Det är fullt ställ med Guns N' Roses hela tiden, hårdrock är den musik jag är menad att göra, men jag kan även ta ett steg tillbaka och göra en sådan här platta.

Duff kallar sig en musikalisk allätare. Åtminstone så länge det kommer till gitarrbaserad musik.

– Det är viktigt att göra olika grejer hela tiden. Jag gillar att spela med olika musiker och testa nya saker. Det breddar mig som artist. Det är tack vare det som jag i dag är bättre på scen med Guns N' Roses än vad jag någonsin har varit. När jag spelade in »Tenderness« lärde jag mig mycket av att arbeta med Shooter Jennings och hans band. Framför allt lärde jag mig att vara väldigt kortfattad när det kommer till såväl rytm som toner. Allt handlade om att lämna plats i musiken och låta den andas.

FOTO JESSE DEFLORIO

Utöver musiken har Duff en bakgrund som konditor, spelat vampyr i ett avsnitt av äventyrsserien »Sliders« och på senare år verkat som ekonomi- och sportkolumnist. Han har även, enligt egen utsago, gett namn åt »Simpsons«-ölet Duff Beer, vilket seriens skapare Matt Groening dock bestämt förnekar.

Duff med producenten Shooter Jennings, son till countrylegendaren Waylon Jennings och själv en aktad artist inom country och sydstatsrock med åtta studioalbum i ryggen.

FOTO SCOTT DUDELSON

Albumet har förärats en nyinspelning av »Wasted heart«, som Loaded först spelade in 2008 till en ep med samma namn. Texten är förvånansvärt uppriktig och personlig. Duff blottar här hur hans fru hjälpte honom igenom ett återfall.

– Det var faktiskt Shooter som ville spela in den till »Tenderness«. Han älskar den och ville lira den med sitt band. När det kom till skivans koncept tillförde »Wasted heart« något. Den fungerar som ett svar till låten »Falling down«, som är en låt nästan utan hopp där jag belyser problemet med receptbelagda narkotiska preparat i USA. Den slutar inte positivt. Det finns inget hopp i den låten, till skillnad mot »Wasted heart« som är en sann berättelse om mig själv. Texten handlar om att ta sig igenom ett missbruk. I mitt fall med hjälp av min fru. Det finns alltid hopp. Man kan alltid ta sig ur ett beroende. Om jag klarar det kan vemsomhelst klara det. Förhoppningsvis kommer »Wasted heart« få andra att ta sig ur sitt missbruk.

Var det svårt att skriva en så blottställande låt som »Wasted heart«?

– Det är en superpersonlig låt och det var en supersvår låt att skriva, även om den nästan skrev sig själv. Det var vid en riktigt svår tidpunkt i mitt liv. Jag hade varit nykter i tio år men fick ett återfall när en läkare skrev ut smärtstillande medicin. Jag trodde att jag kunde hantera det. Jag var ute på vägarna med Velvet Revolver och jösses, jag lärde mig en svår men viktig läxa – att jag är en drogmissbrukare och det är något som jag alltid kommer att få kämpa mot. Jag fick omedelbart problem med de där tabletterna och återvände till mitt gamla sätt att vara och tänka. Vid det laget hade jag fru och två barn och kom hem från turnén med Velvet Revolver och var helt nerdekad. Jag var tvungen att berätta för min fru vad som hänt. Skammen som jag upplevde var enorm. Alla hade sett mig som den nyktre i Velvet Revolver, det var till mig de andra kom med sina problem. Det var mig de lutade sig emot, men jag hade själv fastnat i skiten igen. Jag tror att det fanns en mening att det här hände. Jag var nog tvungen att inse att jag inte är skottsäker i min nykterhet och att det är något som jag måste vara väldigt uppmärksam på. Med hjälp av min fru tog jag mig igenom det. Hon lämnade mig inte. Jag sökte hjälp och lyckades sluta med tabletterna. Men känslan av skam var fruktansvärd och jag skrev »Wasted heart« mitt i allt det där. Det var som ett brev till min fru där jag sa förlåt, ett kärleksbrev som jag gjorde offentligt. Om någon hör låten och tänker »om Duff tog sig igenom det kanske jag också kan göra det« är det värt allt.

En annan låt med mer personlig svärta är »Feel«, som skrevs efter att Soundgardens sångare Chris Cornell hängde sig på ett hotellrum i maj 2017 efter en konsert i Detroit.

– »Feel« är en lovsång till Scott Weiland, Chris Cornell, Prince, Chester Bennington och alla andra som vi har förlorat de senaste åren. Det var en rad dödsfall som inträffade under en period. Prince dog några veckor efter att vi inledde »Not in this lifetime«-turnén. En hel del stjärnor har dött de senaste åren, som Lemmy, men Prince tog mig hårdast. Vi hade spelat i Mexico City och nästa morgon ringde det på min mobil där jag satt i mitt hotellrum. Det var Axl. Han hade gått upp tidigare och slagit på nyheterna. Han ringde och sa: »Sätt på tv:n.« Sedan uttryckte han sina kondoleanser, eftersom han visste hur mycket Prince har betytt för mig. Jag bröt ihop och började gråta. Senare tog Chester Bennington i Linkin Park livet av sig. Jag vill genom »Feel« skänka pengar till hans änka Talindas organisation 320, som verkar för att förhindra självmord och belysa psykisk ohälsa och drogmissbruk. Det här är saker som jag förstår och har erfarenhet av. Jag vet hur det känns. »Feel« är en hyllning till alla de här personerna som i flera fall varit

nära vänner till mig. Jag känner till och med deras familjer. Jag vill minnas mina vänner positivt, jag vill minnas ljuset som de hade inom sig. De finns fortfarande med mig genom sin musik. Jag tror att vi alla känner så för de här människorna. Vi har knutit an till dem genom deras konst. I vissa fall har jag knutit an till dem även som vänner. Vi är många som känner saknad, men när vi hör deras musik känner vi att de är väldigt nära oss.

Duff berättar om när han själv för första gången upplevde depression för fem år sedan.

– Jag har lidit av panikångest sedan jag var 16 år och psykologer har sagt att det är en sidoeffekt av depression, men jag har förklarat att jag aldrig känt mig deprimerad, att de i mitt fall har fel. Sedan, när jag var 50 år gammal, slog det till helt utan förvarning. Mitt liv var jättebra, fotbollslaget jag håller på hade precis vunnit NFL och allt var frid och fröjd, men när jag var på bio med min fru small det bara till. Det kändes som att jag var med om en jordbävning och som att min stol sjönk ner en meter. Jag försökte titta upp mot min fru, men hon satt ju precis bredvid mig.
Jag förstod ingenting. Vad jag upplevde var en sorts depressionsattack. När man haft den första attacken är det som att en dörr öppnas till ett till synes evigt mörker. Det är en dörr man inte vill öppna. Det var något som jag fick lära mig att hantera.

Hur mår du i dag, får du hjälp med att bearbeta din depression?

– Jag gick till en psykolog direkt efter att det hände och psykologen skickade mig omedelbart vidare till en psykiatriker. Jag kunde inte ens köra bil, varken till psykologen eller psykiatrikern. Så illa var det. Det är fruktansvärt läskigt och man kan inte leva på det sättet. Min enda tanke var: »Jag kan inte leva så här.« Jag blev vidarebefordrad till en psykiatriker eftersom jag behövde medicineras, men jag kunde inte ta tabletter som gör mig beroende. Det var ett stort dilemma. Men under kontrollerade former, tre gånger om dagen, tog jag mediciner som min psykiatriker skrev ut. Hon var min räddande ängel. Ibland sms:ade hon mig så ofta som en gång i timmen. Efter varje session frågade hon hur jag mådde och gav mig tider då jag kunde ringa henne om jag behövde. Jag hade en till depressionsattack efter den där första, det kommer alltid mer än en, men nu tar jag bara en liten dos av en viss medicin som inte gör mig hög eller så. Vi har hittat något som fungerar för mig. Jag kallar det mina hjärnvitaminer. De håller den delen av hjärnan i balans. Psykisk ohälsa är ett stort problem över hela världen och det är viktigt att våga tala om det för att kunna stävja det. Jag säger inte att jag förstår varför Chris och Chester tog livet av sig, men jag förstår hur en depression känns. Jag vet hur nattsvart det känns när man upplever att något sliter en itu på insidan. Jag kunde knappt andas. Jag kunde inte fungera, jag kunde inte köra bil, jag kunde knappt ta på mig mina jävla skor. Jag vet exakt hur det känns.

Överlag handlar texterna på »Tenderness« om saker som du har upplevt och sett under de två och ett halvt år som Guns N' Roses reste världen över under sin senaste turné. Finns det något sammanhållande tema i de här upplevelserna?

– På ett lite kringgående sätt har jag gjort en konceptplatta där jag försöker uppbåda ett budskap av hopp och terapeutiskt läkande. Vad jag märker är att vi just nu går igenom en konstig tid rent historiskt. Egentligen har jag alltid observerat företeelser i världen, åtminstone sedan jag först blev nykter för 25 år sedan. Samtidigt läser jag löjligt mycket böcker om världshistoria. Jag ser så klart trender i skeenden och vad som pågår nu påminner tyvärr om saker som hänt i det förflutna, händelser som vi inte verkar ha dragit lärdom av. Största skillnaden är att vi nu har för mycket sociala medier och anonyma personer som bråkar med varandra och olika nyhetskanaler som bara gapar och skriker. Åtminstone här i USA. Här vill tv-bolagen få det till att såväl USA som resten av världen är väldigt splittrade, men när jag ger mig ut i världen och varje dag gör mina små nördiga turistgrejer och faktiskt pratar med människor på tu man hand upplever jag inte alls att världen skulle vara splittrad.

Hur människor tänker och fungerar har alltså egentligen inte förändrats under de 30 år som du har turnerat?

– Det som har förändrats är så klart sociala medier men framför allt hur tv-bolagen arbetar. Här i USA är nyhetskanalerna enormt stora och de tre största har sin egen agenda som de trycker ner i halsen på en. De lever på att sälja reklam och målar därför upp världen som värre än vad den är för att vi inte ska byta kanal. De sysslar med sensationalism för att hålla kvar en under reklampauserna. Budskapen som kanalerna bakar in i sina rapporteringar existerade inte i samma utsträckning under 80-talet och 90-talet. De hjärntvättar oss. Jag har själv blivit det, jag är inte bättre än någon annan.

»TV-KANALERNA HJÄRNTVÄTTAR OSS. JAG HAR SJÄLV BLIVIT DET, JAG ÄR INTE BÄTTRE ÄN NÅGON ANNAN«

Det är som att se såpoperor på tv. Man sugs in i det. Jag blev ängslig, nerstämd och under en period var alla de här hopplösa nyheterna som jag såg på tv det enda jag pratade om. På Twitter började jag följa de politiker som jag såg på tv och till slut greps jag nästan av panik över världsläget. Sedan drog Guns N' Roses iväg på turné. Vi började i USA men när vi kom till Sydamerika fanns det inte tillgång till de nyhetskanaler som jag brukade följa. Jag slutade även att kolla Twitter och snart märkte jag att min livskvalitet blev bättre. När jag insåg att jag hade gått på allt det där kände jag mig som en idiot. Människor är egentligen likadana som när vi började turnera för 30 år sedan. Jag tror inte att världen har förändrats så mycket som politikerna vill få oss att tro. Den politiska kalabalik som vi upplever just nu kommer att blåsa förbi. Om två år kommer det att vara rabalder om helt andra politiska frågor, vilket på sätt och vis är lugnande. För det kommer alltid att vara rabalder om något. Den här rådande högerextrema trenden kommer att passera. Det är förvisso en mer skrämmande trend just nu än vad vi har tidigare sett, men den kommer att passera. Mina texter har i grund och botten ett positivt budskap, att vi kommer att ta oss igenom det här tillsammans, som människan alltid har gjort. ■

FOTO JESSE DEFLORIO

Gitarristen John Schreffler, sångaren, gitarristen och basisten Duff McKagan, keyboardisten och gitarristen Shooter Jennings, trummisen Jamie Douglass och violinisten Aubrey Richmond.

DANSKA SKALLAR

AV **ERIK THOMPSON** FOTO **MICK PAYTON**

De hyllade men otursförföljda NWOBHM-hjältarna **Diamond Head** vädrar morgonluft. Om originalsångaren ständigt satte käppar i hjulet är den nuvarande deras andra danska välgörare efter en viss Metallica-trummis.

Diamond Heads fanfavorit, debutalbumet »Lightning to the nations« från 1980, är självfinansierat. Tanken var väl att inspelningen skulle fungera som en demo och leda till skivkontrakt?

– Så var det, säger Brian Tatler, Diamond Heads gitarrist och ledare sedan starten 1976. Efter att vi hade spelat in singeln »Shoot out the lights« (1979) beslöt någon – jag tror att det var vår manager – att »vi gör ett eget album och tar till skivbolagen så får vi kanske ett distributionsavtal«. Han kanske trodde att det var så man gjorde: tar med en platta till skivbolaget och så säger de »titta, en platta av ett band som åkt hit ända från Birmingham« och ger en kontrakt. Men de gillar inte att göra så, eller hur? De vill vara med och välja låtar, producent, studio, omslag… inte bara få en färdig produkt i handen. Vi spelade in och mixade skivan på en vecka, så det var ingen påkostad produkt. Och vår manager fick inget skivkontrakt med den när han åkte till London. Han beslöt att vi skulle trycka upp 1 000 exemplar för att sälja på spelningarna och via postorder. Han betalade för en annons – den gick på tre pund och 50 pence – som publicerades i tidningen Sounds under sex veckor. Det var så som Lars Ulrich fick sitt exemplar: han måste ha prenumererat på Sounds där i Los Angeles och sett annonsen. Vi måste ha tänkt: »Åh, vi har ett fan i USA, någon där har just beställt skivan!« Sedan skrev denne grabb vid namn Lars Ulrich tillbaka till oss och kom till slut över hit för att träffa oss. Han var 17 år då.

Samme Lars och hans Metallica spelade en inte obetydlig roll för Diamond Heads återförening 1991. Hade ni inte lite otur med tajmingen där? Ni fick värdefull publicitet tack vare Metallica, men så dök grungevågen upp mitt i alltihop. Var inte den ett problem?

– Nej, inte direkt. Om den var det la jag inte märke till det. Jag fokuserade helt på hur svårt jag tyckte att det var att avsluta albumet »Death and progress« (1993) och få det utgivet. Metallica hade omnämnt Diamond Head hundratals och åter hundratals gånger och det bidrog till att publiken fick upp ögonen för oss igen. En »minns ni det här bandet«-effekt. Den massiva mediebevakning som Metallica fick var en av de saker som fick mig och vår originalsångare Sean Harris att åter slå oss ihop och spela in en skiva. Det kändes helt rätt just då och det var synd att vi inte fortsatte.

Vad tycker du om »Death and progress« i dag?

– Den är suverän. Problemet var att vi inte turnerade med den. Vi gjorde den där kolossala spelningen med Metallica på Milton Keynes 1993, bara för att splittras igen nästan omedelbart efteråt. Det blev bara ett par ytterligare möten om vad vi skulle göra härnäst. Vi gjorde färdigt »Evil live« (1994), som spelades in på Milton Keynes, och släppte den med ett gäng covers som vi spelat in i studion medan vi höll på med »Death and progress«. Om vi hade gjort då vad vi gör nu – turnerat med albumet, gjort festivalframträdanden, kanske en tripp till USA – kanske »Death and progress« hade nått ut till en större publik. Det var som att vi startade bara för att genast stanna upp igen.

Milton Keynes-framträdandet var sannerligen en enorm grej, som även bevakades av MTV och »Headbangers ball«. Det är märkligt att tänka sig att något så stort skulle ha varit en engångsföreteelse.

– Det var inte meningen heller. I samband med återföreningen samarbetade vi med Pete Winkelman som hade ordnat skivkontrakt åt Notorious, Seans projekt med Robin George. Det var en katastrof när Sean förkunnade: »Jag tänker inte turnera. Det var inte tänkt att det här skulle vara ett band, bara ett projekt.« Så Winkelman ordnade med ett kontrakt åt mig i stället och vi skulle ha skrivit på för East West. Efter ungefär ett år av inspelning och annat beslöt East West att inte signa Diamond Head i alla fall. Vi fick släppa »Death and progress« på ett indiebolag, Castle Communications, och därmed fick den inte samma genomslag.

Vad mer kunde Sean ha begärt av en nystart?

– Om jag det visste. Den killen har fått så många chanser. Där och då pratade Sean hela tiden om »nästa projekt«. Diamond Heads återförening var för honom ett enplatteprojekt, han var inte intresserad av att göra ett album till eller turnera. Han ville gå vidare till nästa grej, ett band som jag tror hette Magnetic och som RCA skulle signa. Och som inte inkluderade mig, så klart. Det var nästan motvilligt som Sean gick med på att göra Milton Keynes, bara för att få ut »Death and progress« och sedan kunna gå vidare till nästa projekt. Som i slutänden inte ens blev av. Det är förvånande att jag alls har något hår kvar! Frustrerande är inte ordet.

Från och med förra albumet »Diamond Head« (2016) har ni fått något av ett karriäruppsving. Kunde det i teorin ha inträffat tidigare om bandet haft en mer hängiven sångare redan då – eller om Sean Harris, som fick sparken 2004, själv varit mer hängiven?

– Absolut. Om vi hade förutsett att hårdrocken fortfarande skulle stå stark 40 år senare kunde vi ha hållit ut och stakat ut en karriär, så som exempelvis Saxon har gjort. Ett suveränt, ytterst jämnstarkt band som förvaltat sitt pund mycket bra. Diamond

Brian Tatler (född den 25 april 1960) bildade Diamond Head 1976 tillsammans med trummisen Duncan Scott. Den klassiska sättningen, kompletterade av sångaren Sean Harris och basisten Colin Kimberley, gjorde enormt intryck på brittisk hårdrockspress och inte minst på Metallica. De sistnämndas setlistor genom åren inkluderar minst fem Diamond Head-covers, varav fyra även tolkats i studion. Däribland »Am I evil« (1980), som i Metallicas version debuterade på 1984 års ep »Creeping death«.

»Metallica hade omnämnt Diamond Head hundratals gånger och det bidrog till att publiken fick upp ögonen för oss igen«

Head däremot… vi har haft våra upp- och nedgångar. Nick Tart, Seans ersättare, var den rätte för bandet där och då. Jag hade inga andra valmöjligheter och så fick vi jobba med någon som var väldigt positiv. I stället för att, om vi erbjöds till exempel en festivalslot, komma med en massa skäl varför vi inte skulle göra det, skulle Nick säga »ja, vad kul, det gör vi«. Och nästan genast efter att Nick kom med erbjöds vi en turné med Megadeth. 22 konserter i Europa! Vi tackade ja och det blev en fantastisk turné. Det skulle kanske inte ha blivit av om Sean hade varit kvar i bandet. Vi gjorde även två plattor med Nick. Då gjorde vi det bästa av vad vi hade, och det höll bandet i rörelse, men visst har vi höjt oss ett pinnhål sedan vi fick Raz (Rasmus Bom Andersen). Han är en sångare i världsklass och förra albumet satte oss tillbaka på kartan igen. Och det nya albumet »The coffin train« kommer att ta oss ännu längre.

Du tycks inte vara så förtjust i de båda albumen med Nick, som numera bor i Australien, på sång: »All will be revealed« (2005) och »What's in your head?« (2007).

– De är bra för vad de är, men jag tvingades anpassa mig till budgeten och vad Nick kunde göra. Man kan inte skriva ett album som inte passar sångaren. Raz däremot kan sjunga vad som helst. Inför en inspelning ger jag honom en cd med alla mina idéer som han går igenom och bedömer vilka som låter som Diamond Head och inte. För jag experimenterar ständigt och testar vilka gränser vi kan överskrida. Raz å sin sida kan nästan kallas tillbakablickande. Han värdesätter det som var så bra med gamla Diamond Head, i synnerhet de tre första albumen »Lightning to the nations«, »Borrowed time« (1982) och »Canterbury« (1983). Det vill han återföra till Diamond Head av i dag. De av mina idéer som låter bra, men inte riktigt som Diamond Head – för likt något annat band, för modernt, för progressivt eller något – lägger vi åt sidan så länge.

Det omtalas inte så ofta, men Diamond Heads nuvarande trummis Karl Wilcox har varit med dig längre än någon annan bandmedlem genom tiderna. Vad gör just honom så speciell?

– Det stämmer, Karl varit med ända sedan 1991 och han och jag har gått igenom så mycket tillsammans. Det är nog bara så att Karl är en väldigt lojal och hårt arbetande kille. Han är den i bandet som fixar spelningar, bokar flyg, ordnar hotellrum och, när vi spelar i USA, hyr en skåpbil. Och han gillar det. Han säger inte »jag är bättre på det«, jag tror bara att han är stolt över att kunna göra det och göra det väl. Det är bra om alla i bandet har en egen roll, och i Karls fall handlar det helt om praktiska turnéarrangemang.

Sångaren Rasmus Bom Andersen, gitarristen Brian Tatler, trummisen Karl Wilcox, gitarristen Andy Abberley och basisten Dean Ashton.

Vad kan du berätta om texterna som Raz skrivit till nya albumet »The coffin train«? Just texterna har alltid spelat en viktig roll för mystiken i Diamond Heads image.

– Instämmer. »The sleeper« är inspirerad av filmen »Dune«, alltså den från 1984. Raz är ett stort fan av den filmen och ville skriva om den, med jättesandmaskar och allt. »Shades of black« är en hyllning till Chris Cornell, Raz favoritsångare näst Freddie Mercury. 2017 skulle vi spela på samma festival som Soundgarden och jag tror att det var cirka en vecka före dess som Chris dog. Raz blev helt knäckt. Han hade drömt om att få träffa Chris backstage, ta ett foto och tala om hur mycket Chris influerat honom. Han försjönk i depression i cirka en vecka efter att Chris dött. Öppningslåten »Belly of the beast« bygger på när vi turnerade i Nordamerika och upptäckte att staden Vancouver har ett stort drogproblem. Man ser folk, hundratals knarkare, som injicerar helt öppet i gränderna. Jag har aldrig sett något liknande och Raz blev rejält omskakad och sa »jag ska försöka skriva en låt om det«. Det var en chockerande syn.

Vad har Raz hunnit lära dig om sitt hemland Danmark?

– Vi har varit där ett par gånger och ibland talar han danska på telefon med sina föräldrar, men jag har inte lärt mig så mycket. Jag vet bara att han är ett nöje att jobba med. Han har för övrigt även producerat den nya skivan. »Diamond Head« producerades av bandet, med assistans av en fransk ljudtekniker som tyvärr dog 2017. Så Raz sa att han själv ville producera »The coffin train«. För honom är det ännu en språngbräda för hans talang, om han kan få även andra att anlita honom som producent. Och han har gjort ett strålande jobb, nya skivan låter mycket bättre än den förra.

Du börjar bli van vid att danska snubbar får snurr på Diamond Heads karriär.

– Haha! Den var bra. Och då har de där båda ändå inte träffats ännu! Jag ser fram emot att få presentera Raz för Lars. ■

»Shades of black är en hyllning till Chris Cornell, Raz favoritsångare näst Freddie Mercury«

TOTO

40 TRIPS AROUND THE SUN

SPECIAL GUEST The Night Flight Orchestra

18.6 GÄVLE GASKLOCKORNA

BILJETTER: TICKSTER.COM

ROCK KLASSIKER

DREAM THEATER

THE DISTANCE OVER TIME TOUR

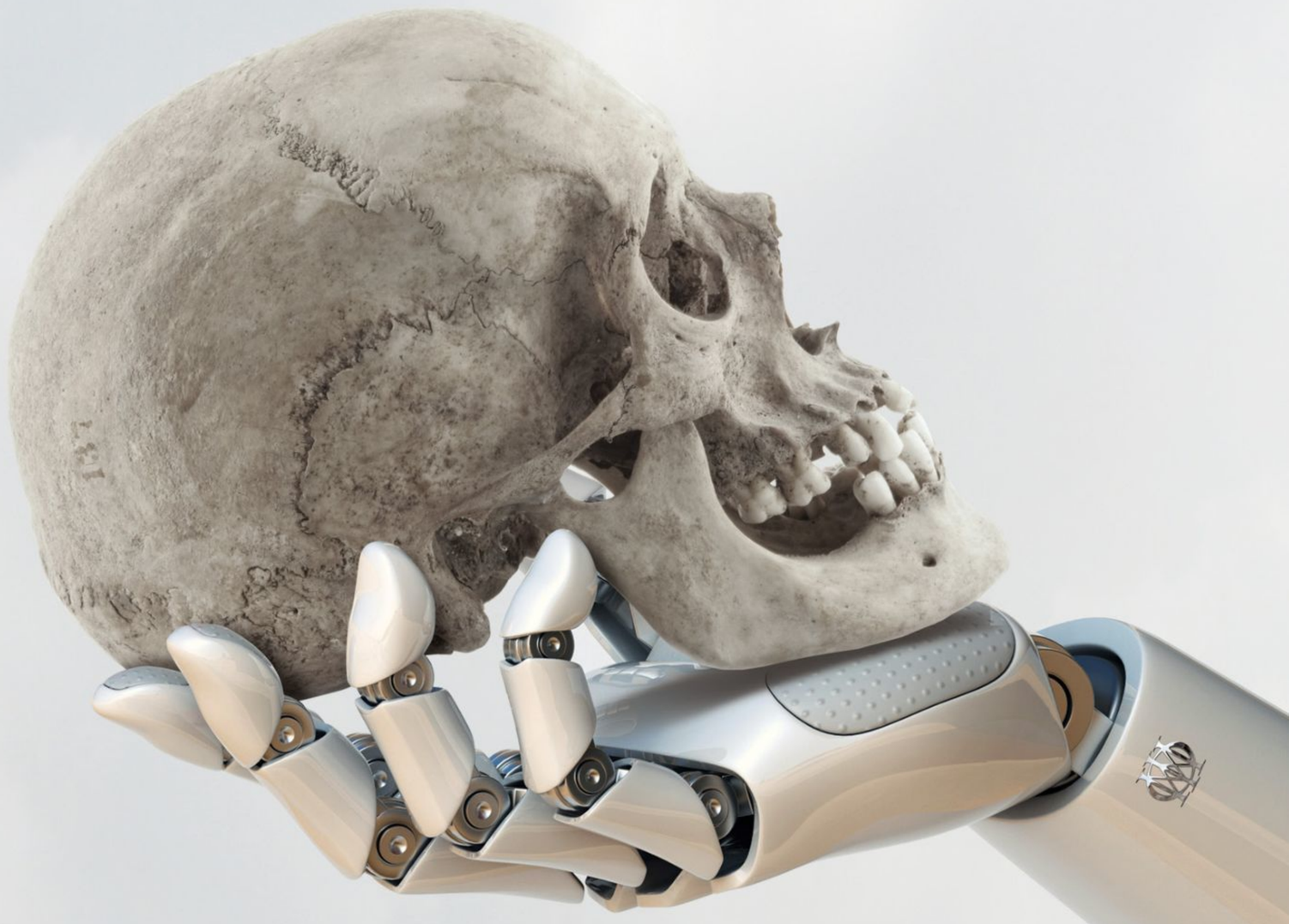

SPECIAL GUESTS

TESSERACT

ANIMALS as LEADERS

FREAK KITCHEN

JINJER

19.6 GÄVLE GASKLOCKORNA BILJETTER: TICKSTER.COM

BINZER

AV **TONY BALOGH**

På dödsbädden beskrev pappa Lars sin äldste son som »scenkåt«, vilket var hans sätt att beskriva en sida av sonens adhd. **Jesper Binzer,** frontman i **DAD,** säger sig känna en obalans i livet om han inte är kreativ.

När du för några år sedan skrev låtar upptäckte du att det blev material till ditt första soloalbum »Dying is easy«(2017) i stället för DAD. Gjorde du den motsatta upptäckten inför DAD:s nya album »A prayer for the loud«?

– Det hade minst lika mycket att göra med tid i kombination med att det också ska vara praktiskt rimligt, säger sångaren och gitarristen Jesper Binzer. De andra hade sagt nej till jobb som hade med bandet att göra, så då fanns inte tid för att jobba med DAD. Men när det väl blev tid att presentera idéer i replokalen var det helt klart sådant som passade DAD bättre. Tiden dikterar vad som kommer till användning. Det är inte så svårt som man kanske skulle kunna tro.

Uppskattar du bandet på ett annat sätt efter din soloutflykt med album och turné?

– I DAD finns en speciell energi som tidvis kan nå riktigt extrema nivåer när man trycker på knappen. För inhyrda musiker är det svårt att nå upp till samma nivå. Att spela låtar med DAD går inte att göra med »hired hands« samtidigt som jag givetvis uppskattar deras musikalitet. Med tiden har det visat sig att DAD, mer än någonsin, är en ostoppbar naturkraft.

Du beskrev dina sololåtar som att det i dem inte fanns utrymme för ironi, till skillnad mot DAD.

– När fyra pojkar skapar musik tillsammans är det svårt att undvika att det slinker med uttryck för humor. Tidvis påminner det om den råa men hjärtliga humor som uppstår i ett omklädningsrum. DAD var i begynnelsen ett partyband och det kommer vi väl aldrig riktigt ifrån. Vi spelar liksom alltid upp till fest. Men på det nya albumet är det mindre av ironi. Viktigast för oss som band är att vi hela tiden tar steg framåt, att vi gör något nytt. På ett sätt har vi gjort en sorts dagbok över var vi befinner oss just nu.

Mellan det förra studioalbumet och det nya firade ni under 2014 ert 30-årsjubileum. Samtidigt var du kanske den i bandet som inte omfamnade det nostalgiska fullt ut eftersom du hellre ville vara relevant som musiker. Var nostalgisvängen okej, trots allt?

– Ja, det var jävligt bra! Publiken tyckte om det och vi tjänade pengar. Alla i bandet kunde slappna av för det som inte var så mycket en kulturafton som en partykväll. Men vi konstaterade också under 18-månadersperioden som vi arbetade med att fira att man blev en smula lat av att bara spela gamla låtar. Man tappade koncentrationen. Vi kunde inte utmana oss själva, vilket gjorde oss något sämre. Efter ett tag blev det här ett problem. Koncentrationen flyter iväg när man bara spelar gammalt.

Har koncentrationen kommit tillbaka med de nya låtarna?

– Absolut! På de tre konserterna hemma i Danmark i april spelade vi sex helt nya låtar. Det betyder sex nya låttexter som jag måste memorera plus ackord med mera. Samma sak gäller för de övriga tre i DAD.

En av de sex låtarna var titelspåret »A prayer for the loud«. Sammanfattar det innehållet på albumet eller är det bara en väldigt bra titel?

– Vi pratade faktiskt mycket fram och tillbaka om det, för vi har den här gången faktiskt skapat ett bluesbaserat album. Men vi hade inte mod nog att kalla plattan »The church of blues«. Med blues tänker jag inte på gammaldags blues utan i den tappning som vi har gjort och gör. »A prayer for the loud« var den första textraden, den första poetiska linjen som dök upp bland de 14 låtarna vi hade skrivit, som vi alla fyra kände att just den raden kunde vi samlas kring. Titeln är en hyllning till de som ser som sitt syfte att våga sjunga ut, att våga ta ton. Om man som människa vågar visa vad man känner, så kan det aldrig vara dåligt.

I just den låten sjunger du »everything we do is inside the church of blues«. Det är väl inte ovanligt att ni gör låtar om er egen verksamhet?

– Det stämmer. Vi har levt i musikens värld i mer än 35 år och det är en värld som andra kan ha svårt för att förstå, i synnerhet den egna familjen och ens partner. I hela mitt liv har jag spelat musik och jag är väldigt stolt över att ha kunnat leva på musik under så lång tid. Livet består av upplevelser och observationer som exempelvis den om succé. En gång hade vi förhoppningar om att nå världssuccé, men vi har också upplevt den andra sidan med motgångar. Slutsatsen är att vi inte kan leva utan musik och vi kommer att vara förbundna med musik. Vi kommer att spela musik oavsett vilket, för vi är fångna i det. Albumet är ett erkännande av att vi är som vi är. Oavsett hur banalt det än kan vara är känslan som man har i hjärtat och i magen alltid den rätta. Det lyfter man sedan upp på ett poetiskt plan och skapar lyrik.

JESPER BINZER

Ålder: 53 år
Gör: Sjunger och spelar gitarr i DAD
Familj: Fru Louise Giese samt barnen Carmen, Malle och Benjamin
Aktuell med: DAD:s tolfte studioalbum »A prayer for the loud«
Mitt motto i livet: Man får inga nya pengar förrän man gjort slut på de gamla

»Vi har faktiskt skapat ett bluesbaserat album. Men vi hade inte mod nog att kalla plattan The church of blues«

FOTO KIM WENDT

Sångaren och gitarristen Jesper Binzer längst fram. Bakom honom trummisen Laust Sonne (medlem sedan 1999 och bandets »nykomling«), basisten Stig Pedersen och gitarristen Jacob Binzer.

»Det är en känsla av att inte känna sig värdelös, av att man har gjort något som människor tycker om«

Du har ju sedan flera år tillbaka erfarenhet av samtalsterapi. Är texten till »Happy days in hell« ett resultat av det?

– Texterna är omstuvade anteckningar från en dagbok, men just den låten handlar faktiskt mer om bandet för då befann vi oss i en jobbig period. Även om jag är den som har gått i terapi tror jag att vi alla är intresserade av att utveckla oss som människor. I en dansk rockstjärnas liv finns det massor av tid och utrymme för att också vara människa, partner och familjefar i förhållande till allt detta irrationella i att vara just rockstjärna. Ett utrymme för att vi alla ska kunna få spegla oss i vars och ens irrationalitet måste få finnas. Balansgången är svår mellan att inte låta andra diktera hur man är som människa samtidigt som man har en image som man dessutom ständigt arbetar på att upprätthålla. Det är något motsägelsefullt.

Är din familj det som ger balans i ditt liv?

– Det är absolut en viktig del och familjen håller mig på jorden för att jag just ska kunna ha en balans till musiken. För det är inte alltid så kul att sjunga »party all night« som 53-åring. Samtidigt letar man hela tiden efter starka känslor, för det går inte att göra något kreativt utan starka känslor. Och om man är över 50 år får man fan i mig leta länge och väl, haha!

Är »A drug for the heart« riktad till din fru?

– Allt blir till slut personligt men inspirationen kom från ett annat pars relation som jag betraktade. Man kan ibland behöva inspiration för att komma närmare sig själv men också försvara sig själv.

Den låten skulle man väl kunna kalla en ballad?

– Ja, och det är dessutom en totalt ironifri ballad! Och det är nytt för oss.

Skulle inte alla era låtar kunna vara potentiella ballader? Ackordföljden kan bli något lugnt men likväl en hårt rockande dito?

– Det stämmer, men jag menar att DAD alltid har haft ett inslag av pop i oss. Jag brukar säga att vi är det enda svenska bandet i Danmark. Med det svenska menar jag att ha en förståelse för historien, för blues och rock, och att man är en del av en större historia. I Danmark finns det nästan ingen rockkultur utan det är mer fråga om pop och reggae, medan man i Sverige alltid upplever det som att man är en del av något större. Men alla bra låtar behöver en refräng.

Känner du dig mer naken som sångare och människa när du framför en ballad?

– Helt klart. Men det hänger ihop med vad man upptäcker om sig själv. Då vågar man göra något annat. Allt i ens liv, inte bara som konstnär, handlar om att greppa modet när man känner något.

Apropå känslor: din och din bror Jacobs (gitarr) pappa Lars Arild gick bort i mars 2019. Är det okej att prata om det?

– Absolut!

Han hade tydligen varit sjuk ett tag?

– Han hade varit allvarligt sjuk i ett och halvt år och innan det ett halvår då man långsamt insåg att det var något som inte kunde stoppas. Han hade en lungsjukdom som gjorde att det blev allt svårare för honom att andas. Det skapade ett både fysiskt och psykiskt lidande hos pappa – han blev helt enkelt rädd när han inte kunde andas ordentligt. Han var i princip hemma hela tiden men hade svårt att förflytta sig. Han var knappt utanför dörren det sista året och hamnade på hospis först under de sista tio dagarna.

Ni ställde in en spelning som ni skulle ha gjort i Karibien.

– Det kändes som att det var det enda riktiga att göra. Det var första gången som vi ställde in en spelning på det sättet och det var speciellt för oss. Min bror och jag var närvarande när pappa gick bort och det var en välsignad stund. Pappa dog som en vuxen man och han visste exakt vart han skulle.

Du skrev på Instagram: »bara lugn, vi tar det härifrån«.Vad ville du/ni ha sagt med de orden?

– Pappa sa att det fanns två saker som han hade svårt att förlika sig med: att han lämnade vår mamma ensam och att han inte fick se sitt sista barnbarn. Och vet du vad det helt otroliga var med pappas bortgång? Han dog på 35-årsdagen av DAD:s födelse den 3 mars!

Kommer er pappa att återkomma i texter framöver?

– Jag tror att stämningen kring hans sista tid kommer att användas på något sätt, men jag menar att det redan har haft en inverkan. Han hade varit sjuk så pass länge.

Har du/ni någonsin skrivit en text om era föräldrar? Det närmaste jag kan komma på är några textrader i »Grow or pay« från 1991 års »Riskin' it all«.

– »Something good« (från »Everything glows«, år 2000) har hämtat mycket inspiration från när basisten Stig Pedersens pappa dog. Man talar som man har förstånd till och vi gör så gott vi kan med det vi har lärt oss.

Har du kvar ditt radioprogram »My rock, my way«?

– Nej. Jag hade programmet i 20 månader och det var, om man som jag verkligen tycker om musik, ett jättearbete. Man vill ju gärna spela 25 låtar som man tycker om. Men det skulle ske vecka ut och vecka in. Till sist blev det helt enkelt för mycket. Det blev ett arbete och det är en konstnärs nästan värsta fiende: att något blir ett arbete. Samtidigt var det otroligt inspirerande för uppdraget »tvingade« mig att lyssna på massor av ny musik.

Men du är inte kvar för att de inte ville ha dig kvar, utan för att du inte hittade tiden?

– Plus att jag vid den tidpunkten var på gång med att skapa ett nytt album med DAD och där vet jag vilket arbete som ligger bakom.

Fanns eller finns det tid till att designa jeans i ByBinzer?

– Jag har fortfarande en liten affär kvar på nätet och den första omgången jeans är faktiskt slutsåld. Nu ska vi försöka att hitta en ny tillverkare av jeans och det kommer att ta ett tag. Men allt det här – soloalbum, radiojobb och att designa jeans – kom sig av att det just då inte var någon aktivitet i DAD. Min adhd fyllde mig med uppdrag men nu finns det desto mer att göra.

Har adhd gett dig några fördelar i din karriär?

– Jag tror min pappa sa det bäst när han låg för döden: »Jesper, du är ju scenkåt«, haha! Och det är ju ett jävligt bra ställe att vara på om man har det jobb som jag har. Jag har en liten obalans i livet som gör att jag ibland känner att jag försvinner om jag inte är kreativ, sjunger en låt eller står på en scen. Det är precis som jag sjunger i »The real me« på nya albumet, att »life has to be earned«. Man måste göra något för att få något.

Vilka är nackdelarna med adhd?

– Balansen. Att man som konstnär helt enkelt inte kan vara en normal människa. Man ska inte tro att man kan vara normal, i synnerhet inte efter 35 år av att vara »wired«. Man har blivit muterad till att ständigt vara förlorad till och i musiken.

Blir du lugnare av att ha gjort något kreativt, typ spelat live?

– Absolut. Det är en känsla av att inte känna sig värdelös, av att man har gjort något som människor tycker om. Den känslan varar i allt mellan tolv och 24 timmar. Det är en go' känsla.

Bland alla de utländska musiker som du stött på under turnéer och festivaler, vilka står du särskilt nära?

– Menar du nu levande musiker? Charlie Starr, sångare och gitarrist i Blackberry Smoke, är ett gott exempel på en som jag har djup respekt för. Han är en hårt rockande musiker som gått via countrymusiken, men det är inga konstigheter för mig för det har jag själv lyssnat på. Han säger alltid till mig att »det känns som att jag har känt dig i hela mitt liv«, haha! Han är en sådan där person där man liksom kan återuppta ett samtal där man senast upphörde att prata med varandra. Och jag gillar verkligen Blackberry Smoke, de håller hög kvalitet. Jag turnerade också med Gus G när jag åkte på min soloturné och han är en fantastiskt god människa. Men för mig räcker det med att vara med de andra i DAD för i mitt andra liv, i det dagliga livet, har jag större behov av input från andra människor än just musiker.

Finns det någon musiker du önskade att du hade mer kontakt med?

– Jag tänker att man nog inte tappar en relation om man en gång har fått en relation. Den känslan finns liksom kvar. En sådan är Hannes Van Dahl i Sabaton som ju var trummis i Evergrey.

»Dagens ungdomar har det alldeles för lätt. I dag finns Cheap Monday men förr i tiden, när jag var 13 år gammal, gick det inte att köpa tajta svarta jeans«

Vilken är den coolaste upplevelse du haft med en musiker du ser upp till?

– Det var i samband med ett produktionsrep med Tom Petty And The Heartbreakers i Los Angeles Lakers träningshall. Jag tror att det var 1998. Eller möjligen 1995. Jag kommer inte riktigt ihåg. Vi kände en person som var roddare för oss i DAD, men som då var roddare för Tom Petty. Han bjöd in oss till repet. Vi såg ett helt set och efter det kom Tom Petty, gitarristen Mike Campbell och några till i bandet över till oss där vi befann oss på golvet. De erbjöd oss en joint som gick laget runt. Jag tog ett bloss på den och då sa Tom »var försiktig – den är stark!«, haha! Och den var jävligt staaaark! Jag såg andra konserten med det i kroppen. Det var superbra musik men samtidigt en oerhört bisarr upplevelse.

Då är ju följande fråga oundviklig: var första eller andra set bäst?

– Helt klart andra set just för att man mådde som man gjorde. Det var en helt klart unik upplevelse och vi var alla glada för att ha fått vara med. Eller alla, det var trummisen Laust Sonne, min bror Jacob och så jag. Laust och Jacob var inbjudna till en hemlig konsert med Prince. Direkt efter Tom Petty åkte de dit för att se Prince spela.

Vilket är det värsta bandgräl som ni har haft i DAD?

– Det var faktiskt för tre år sedan. Då sa jag till de andra att »nu ska vi sätta DAD som första prioritet, nu ska vi sätta en deadline för ett nytt album och nu ska vi komma igång«. Men de andra menade att jag inte skulle bestämma över dem. Det var det värsta bandgräl jag varit med om.

Vann du?

– Nej, för då blev det en paus på ett och ett halvt till två år. Den striden förlorade jag helt klart. Det var då jag gjorde soloalbumet, för jag visste inte vad jag annars skulle göra.

Ville de andra bara vara lediga?

– Nej, det var mer att det var fråga om den där pressen, att vi skulle ha en deadline för när ett nytt album skulle vara klart. Vi hade ju varit utan press under ganska lång tid, så jag tänkte att press kanske skulle kunna göra något för att förändra bandet.

Har ni haft någon mardrömsspelning?

– Jag brukar säga att det var den gången vi spelade i Graz i Österrike inför 39 betalande med Answer som förband (den 29 september 2006). Men det blev en bra konsert på så sätt att jag kunde komma ihåg att vi faktiskt hade haft en fiaskokonsert. Fiaskon tenderar man att förtränga helt. Och riktigt dåliga konserter har jag fullständigt glömt bort. De finns inte kvar i minnet, helt enkelt.

Är ditt värsta turnéminne möjligen den inställda tältturnén »Wigwam« 2002?

– Ja, helt klart. Det var verkligen fråga om »all dressed up and nowhere to go« till 110 procent. Det var riktigt illa. Å andra sidan satte hela den händelsen igång en process som gjorde att danskt musikliv blev mer professionellt organiserat på det sätt som det har varit i Sverige i massor av år.

Vilken är den värsta blåsning som du eller bandet har råkat ut för?

– Samma sak där: det är sådant som man förtränger. Vi spelade ju en gång på Hair Metal Heaven i Hull i England. Det var faktiskt en bra konsert men meningen var att promotorn skulle fixa skjuts för oss tillbaka till flygplatsen i Manchester. Den skjutsen dök aldrig upp. Vi fick själva ringa efter taxi och blev försenade på grund av att det var en storhelg. Å andra sidan fick vi en extra dag i Manchester. Jag handlade i Liam Gallaghers klädbutik. Det blev bra till slut men det var också en liten blåsning. Man får hitta en mening med det som sker, för annars är ju livet helt slut.

Har du någon okänd talang?

– Det är nog att sy – det tycker jag om! Dagens ungdomar har det alldeles för lätt. I dag finns Cheap Monday men förr i tiden, när jag var 13 år gammal, gick det inte att köpa tajta svarta jeans. Det enda man kunde göra var att köpa jeans i en second hand-butik, färga byxan svart i badkaret där hemma och sedan själv sy in dem. Det var enda sättet att få tajta jeans. Då lärde jag mig att sy. ■

U ROCK

NORRLANDS STÖSTA ROCKFESTIVAL

SABATON

U.D.O. [DE]

NOCTURNAL RITES

RAUBTIER

PRETTY MAIDS [DK]

U ROCK 2019 | LÖRDAG 20 JULI | UMEÅ

BILJETTER VIA UROCK.SE

18+

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal, providing you various content: brand new books, trending movies, fresh magazines, hot games, recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price
Cheap constant access to piping hot media
Protect your downloadings from Big brother
Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages
Brand new content
One site

AVXLIVE.ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open https://avxlive.icu

POSSESSED

AV **DAVID JANNATI** FOTO **HANNAH VERBEUREN**

Redan när **Jeff Becerra** låg på intensivvården med flera skottskador 1989 planerade han att återbilda **Possessed** och ge ut bandets tredje album. Sviterna efter skjutningen må ha tvingat frontmannen att lägga basen på hyllan, men med rösten intakt återvänder han nu på skiva för att sjunga Satans lov.

Jag ska erkänna att jag inte hade enorma förväntningar på det nya albumet »Revelations of oblivion«, eftersom det var 32 år sedan Possessed senast släppte en platta och du är den enda kvarvarande original-medlemmen. Men »The word« är en av de bästa Possessed-låtarna någonsin.

– Jag måste instämma, säger sångaren Jeff Becerra som återupplivade Possessed 2007. Jag har skrivit vartenda riff i den låten och texten. Nästan alla de nya låtarna har skapats genom att jag suttit framför min laptop och spelat in mig själv direkt med den inbyggda mikrofonen. Jag har en liten gitarr av märket Fernandes Nomad som ser ut som en jordnöt. Eftersom jag är förlamad från bröstkorgen och nedåt kan jag inte manövrera ett normalstort instrument. Min Nomad går på ett 9-voltsbatteri och har en inbyggd liten högtalare som tillåter mig att snabbt och enkelt spela upp mina riff framför datorn och spara dem. Jag måste ha haft över tusen riff att välja mellan när det väl var dags att skriva albumet. Bland alla de inspelningarna valde jag ut mellan sju och tolv av de bästa idéerna och satte ihop låtar av dem. Sedan skickade jag råmaterialet till vår gitarrist Daniel Gonzalez som spelade in det med en ordentlig gitarr. Sedan skickade han ut sin version till de andra bandmedlemmarna så att de kunde öva på sina delar.

Zbigniew Bielak, polsk konstnär och illustratör född 1980, har tidigare gjort skivomslag åt band som Ghost, Watain, Darkthrone, Mayhem, Vader, Absu och Entombed AD.

Nya albumet låter som en modern death metal-platta samtidigt som det låter som Possessed och inget annat.

– Jag visste att det skulle bli oerhört svårt att uppnå. Men sedan insåg jag att det finns väldigt många i dag som inte känner till Possessed och bara kommer att bedöma oss för hur vi låter här och nu, utan att ta in någon historisk jämförelse i det hela. När jag förstod det blev det lättare att skriva material och jag försökte helt enkelt göra så slagkraftiga låtar som möjligt. Bandets inställning till ljud har inte ändrats sedan det startades 1983. Redan från början var vårt mål att få det bästa möjliga ljudet med hjälp av den bästa utrustningen vi kunde få tag på. Med det sagt är 90 procent av det nya albumet ändå inspelat analogt, så vi är kvar i den gamla skolan på sätt och vis eftersom jag inte ville överproducera skivan. Våra förstärkare är bättre i dag jämfört med under 80-talet, men vi har kört med raka signalkedjor från stärkarna rakt in i mixerbordet. Det har inte trixats en massa med ljudet i efterhand, utan vi har satsat på att ordna bra råmaterial.

Hur kommer det sig att just Peter Tägtgren fick mixa och mastra inspelningen åt er?

– Eftersom jag varit ute ur scenen under så många år hade jag ingen koll på vilka producenter som är verksamma nuförtiden. Så jag kollade upp listor över de tio bästa death metal-producenterna och sammanställde en egen topp tio-lista som jag sedan mejlade till Nuclear Blasts amerikanska chef Gerardo Martinez. Han konstaterade att skivbolaget samarbetade med åtta av dem och bad mig att helt enkelt välja en som de kunde ringa. När jag tog upp det med de andra bandmedlemmarna berättade de att Peter varit ett Possessed-fan sedan första början och att han förstår hur vi ska låta. Vi ville anlita någon som kunde uppdatera vår ljudidentitet snarare än att ge oss en ny sådan. Hur mycket jag än älskar våra två första album låter de utdaterade i dag och det hörs att de är skapade

»De andra medlemmarna berättade att Peter Tägtgren har varit ett Possessed-fan sedan första början och att han förstår hur vi ska låta«

Basisten Robert Cardenas, trummisen Emilio Marquez, sångaren Jeff Becerra och gitarristerna Daniel Gonzalez och Claudeous Creamer är Possessed sedan 2016. Det klassiska Possessed (1984-87) bestod av Jeff, trummisen Mike Sus och gitarristerna Mike Torrao och Larry LaLonde. Den sistnämnde är sedan 1989 medlem av Primus.

under 80-talet. Jag vill ge ut något som låter bra genom den stereoutrustning folk har hemma i dag.

Blev ni någonsin intalade från utomstående att ni borde satsa på en retrostil för att tilltala de som önskar och förväntar sig att det ska låta som om tiden stått stilla sedan Possessed splittrades 1987?

– Våra lyssnare är intelligenta och vi måste behandla dem därefter. Om de vill lyssna på gamla Possessed gör de just det, de albumen finns redan. Ett nytt album måste låta just nytt, annars är det ingen idé att ge ut det.

Är omslaget en hyllning till den ursprungliga omslagskonsten som planerades för ert debutalbum »Seven churches« (1985) med en satanisk kyrka i fokus?

– Det är precis vad det är! Vårt första förslag på omslagskonst till debutalbumet valdes bort av skivbolaget, sannolikt för att det ansågs vara för extremt. Nu ville jag återgå till det konceptet och skapa den åttonde kyrkan. Jag träffade konstnären Zbigniew Bielak i Polen och blev oerhört imponerad när han visade mig en kalender han designat. När han senare började skapa omslag åt Ghost tyckte jag att han gjorde ett fantastiskt arbete med att jobba in deras texter i bilderna. Då visste jag att det bara var han som kunde skapa bilden av den åttonde kyrkan som byggts till Djävulens ära.

Hur mår du i kroppen nuförtiden?

– Avsevärt mycket bättre än många andra som har resterna av en pistolkula kvar i ryggraden! Ett par rånare sköt mig två gånger när jag vägrade lämna ifrån mig plånboken på väg hem från jobbet för 30 år sedan. Den första kulan gick in genom lungan och satte sig mellan två kotor. Det andra skottet bröt mitt finger när jag skyddade ansiktet med händerna. De försökte avrätta mig men vapnet hakade upp sig. Det var ett tufft område så trots att jag låg på marken och var på väg att förblöda ville den första personen som hittade mig inte ringa polis och ambulans. Hon var rädd att killarna som just skjutit mig skulle hämnas på henne om hon drog in snuten. Jag var tvungen att sträcka henne en blodig tiodollarsedel för att hon skulle ringa dit hjälp åt mig! Sedan dess har jag suttit i rullstol.

Hur har vägen tillbaka till scenen sett ut för dig?

– Vägen tillbaka började med att killarna i Sadistic Intent bad mig att gästsjunga på deras hyllning till »Exorcisten« på samlingsalbumet »Ancient black earth« (2007). Det var skitkul och vi kom överens om att vi borde uppträda tillsammans som Possessed på festivalen Gathering Of The Bestial Legions i Los Angeles. Publikresponsen var helt jävla galen så det slutade med att vi turnerade med den sättningen under tre år. Sedan kände jag ett behov av att spela vidare med folk som ville ha Possessed som sin första prioritet. Sadistic Intents dåvarande trummis Emilio Marquez valde då att lämna dem för att spela med mig på heltid. Därefter rekryterade vi tillsammans resten av gänget som enligt mig är den mest äkta uppsättningen av Possessed, eftersom vi behandlar varandra som bröder och har hållit ihop nästan tre gånger så länge som den första sättningen gjorde på 80-talet.

Din röst är fortfarande väldigt stark och även om du har ett mer kontrollerat uttryck i dag, som bör slita mindre på stämbanden, låter du fortfarande riktigt rå.

– Jag har jobbat mycket på min sångteknik och sätter en stolthet i det. På de första två albumen ansträngde jag mig främst

för att åstadkomma själva growlandet och brydde mig inte om huruvida det hördes vilka ord jag uttalade. Den här gången har jag varit noga med att artikulera tydligt så att texterna, som jag trots allt jobbat mycket med, ska framgå. Man kan fuska med sådant genom att spela in två separata spår med sång och mixa ihop dem, men jag gjorde omtagningar tills det lät exakt som jag ville ha det i stället.

Stämmer det att du blev tvingad att ta gitarrlektioner för att få lov att spela trummor som du egentligen ville lira när du var fem år gammal?

– Mina föräldrar tvingade både mig och min syster att ta gitarrlektioner så att vi skulle lära oss musikteori. Eftersom de bägge var skolade musiker ansåg de att det var viktig utbildning. Min pappa är som en mexikansk Elvis och spelar blues och rockabilly på piano. Min mamma var tidigare försteviolinist i en symfoniorkester. Musik var väldigt viktigt i vår familj och fanns med som ett kärnvärde på samma vis som att vi besökte kyrkan tre dagar i veckan.

Uppfostran är svårt. Det slutade ändå med att du spelade bas och dyrkade Djävulen i ett av världens första death metal-band.

– Inte ett av de första, *det* första! Vi var det enda bandet 1984 som spelade och identifierade oss som death metal. Det är inte öppet för debatt. Chuck Schuldiner (1967-2001) fattade grejen och hängde mycket med oss i replokalen innan han gick vidare och grundade Death, vilket jag hävdar var det andra renodlade death metal-bandet näst efter oss. Via det uppstod Obituary och Morbid Angel och därmed blev det en rörelse samt en genre i sin egen rätt. Ursprungligen var min idé att Possessed skulle vara det enda death metal-bandet och att det skulle vara vår grej. Men jag blev väldigt glad och överraskad när jag såg att det hela mynnade ut i något större.

Varifrån fick du inspiration till att skapa världens bästa musikstil?

– Band som UFO, Black Sabbath och Led Zeppelin hade inslag av satanism i sin tematik redan från början och för min egen del var det en av sakerna som verkligen fick mig att gilla dem. När jag sedan hörde band som Motörhead, Exodus, Mercyful Fate och Venom uppskattade jag verkligen det de gjorde, men jag kände hela tiden att deras grejer borde gå att ta längre. Det var som att det fanns en osynlig gräns alla de banden trots allt inte ville kliva över. Därför var det uppenbara att kliva över den gränsen och det tycker jag att vi verkligen gjorde med Possessed.

Vilka andra kulturella inslag skulle du säga utgör grunden för death metal?

– Min faster Barbara gav mig en läderinbunden bok med Edgar Allan Poes samlade verk. Den plöjde jag igenom supersnabbt eftersom jag älskade det jag läste. Då var jag redan inne på science fiction samt författare som HP Lovecraft och Bram Stoker. En annan stor inspiration var de klassiska svartvita monsterfilmerna om exempelvis Dracula och Frankensteins monster som studion Universal producerade. Jag var väldigt intresserad av skräck redan vid tidig ålder och skrev faktiskt texten till »Burning in hell« som senare hamnade på »Seven churches« redan 1979 när jag var elva år gammal. Jag var en skev liten jävel! ■

»När jag var elva år gammal skrev jag texten till Burning in hell som hamnade på Seven churches«

CMM GMBH · Metal Hammer · Ardschok · Scream Magazine · Metal All Ay · Hammer · Brave Words · Roadie Crew · Mariskal Rock · Burrn!

70000 TONS OF METAL™

The World's Biggest Heavy Metal Cruise

Miami/Ft Lauderdale, FL – Cozumel, Mexico

January 7 – 11, 2020

Get Ready for #ROUNDX

THE WORLD'S BIGGEST HEAVY METAL CRUISE — THE ORIGINAL

4 Days
60 Bands
1 Cruise Ship
Only 3000 Tickets

70000TONS.com

Tel.: +49 (0) 208 4519 9000

JURYN

DAVID BERGSTRÖM

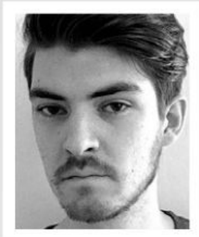

JESPER ROBILD

7,0

Death Angel
Humanicide
NUCLEAR BLAST

6 Det inledande titelspåret lovar stordåd i modern thrash. Sedan tar bandet ganska omgående ett kliv tillbaka till trygga gamla jaktmarker innan de spexar till det rejält med piano, akustisk gitarr och lite nyare influenser. Resultatet blir aningen spretigt, men ändå uppfriskande.

8 Gammal är äldst. »Humanicide« är ett skolboksexempel på hur thrash kan låta traditionell och fräsch på samma gång, och på att det tack och lov finns gamla rävar som klarar av att leverera det. Minnesvärda riff, variation, total attack och fortfarande gott om spott i Mark Oseguedas röst.

7,0

Gloryhammer
Legends from beyond the galactic terrorvortex
NAPALM

7 Det kanske är meningen att man ska lyssna på Gloryhammer med ett ironiskt filter, men jag skippar det och njuter av denna orgie av välsvarvade refränger om drakar, enhörningar och trollkarlar i full livsbejakelse. I många stycken är det bättre än de original de kärleksfullt parodierar.

8 »When the dark lord comes, we will shoot the laser guns« – ibland är det skönt med en tramspaus i livet. Gloryhammers flippade rymdriddarkoncept balanserar dessutom perfekt mellan dunderklyschigt och kreativt. Deras osedvanligt kompetenta power metal är minst lika smilbandslyftande.

6,8

Lykantropi
Spirituosa
LIGHTNING

6 Det är skönt, flummigt och avslappnande som en förnimmelse av en ljummen och lätt vemodig 60-talssommarvind, som man tror att den kan ha smekt skinnet, låtit och doftat. Men frågan kvarstår: vad är det som ska kunna sälja Lykantropi som något annat än ännu ett i raden av retrorockband?

7 70-talsdrömmande rock med tvärflöjt produceras fortfarande på löpande band. Ändå sticker »Spirituosa« ut med musik som för tankarna till ett Led Zeppelin som råsoftar i en fåtölj. Om min hajpradar är rätt inställd har Lykantropi potential att slå stort i år. Gärna mer sång på svenska!

6,8

Crazy Lixx
Forever wild
FRONTIERS

7 Den melodiska rocken från andra halvan av 80-talet sammanfattas här på ett album, nästan irriterande träffsäkert. Crazy Lixx har än en gång förfinat sitt låtsnickrande och fått till klämkäcka refränger på löpande band, med spännvidd från AOR till sleaze. Oemotståndligt för alla smygpudlar.

7 Pågarna har verkligen växt till en av Sveriges vassaste och mest rutinerade sleaze/glam metal-akter. Danny Rexon steppar upp för varje album och »Forever wild« flödar av bombasm, arenakörer och feta gitarrer. Något färre ballader och fler smällar i stil med »Break out« hade inte skadat.

6,5

Possessed
Revelations of oblivion
NUCLEAR BLAST

5 Enda gången det är ursäktat att inte ha utvecklats alls i sitt sound sedan 1986 är möjligen om man släpper sitt första album sedan 1986. Det är klart att pionjärerna Possessed måste låta old school när de nu får tummen ur. Förvånansvärt vitalt, men aningen enkelspårigt och långdraget.

7 För att den sortens metal som Possessed la grunden till ska gå hem vill jag gärna ha mangel och piskande tvåtakt hela vägen. Här blir jag alltså nöjd. Ingen annan kan rimligen påstå att återkomsten är mindre än stark. Gitarrsolona låter som om Kerry King hade lärt sig spela på riktigt.

6,5

Mystik
Mystik
I HATE

6 När det gäller nyskapande blir det inte några guldstjärnor i kanten för det här mallformade speed metal-kalaset. Men Mystik drar hem desto fler pluspoäng i grenarna »energiurladdning« och »låtmaterial«. Julia von Krusenstjernas sköna sätt att sjunga passivt aggressivt ger också krydda.

6 Hungrig speed metal som är klippt, skuren och skräddarsydd för Muskelrock-publiken. Ett uns trendföljarvibbar stör dock inte nämnvärt med tanke på hur mycket iver som »Mystik«, inte minst gitarrerna, glöder av. Liksom i Lykantropis fall hade det varit spännande med mer sång på svenska.

5,8

DAD
A prayer for the loud
AFM

6 Inledningen med »Burning star«, »A prayer for the loud« och »Nothing ever changes« rockar hårt och svängigt. Men ju längre det lider såsar danskarna till det och faller in i sömnig bluespop. Det kan ha sin charm det också men hade kunnat decimeras till ett-två spår för bästa balans.

6 Trots, eller kanske tack vare, rutin och ålder har de ännu inte gått och blivit totalgubbiga. Superpiggt är det kanske inte heller, så vi landar i medelåldersrock. Det gillas skarpt hur DAD fortfarande är så krusidullfria och rockande utan att fösa bröl och attityd i ansiktet på lyssnaren.

4,8

Soto
Origami
INSIDEOUT

4 Det blir varken hackat eller malet – det vill säga det är varken tillbaka till rötterna eller något som låter fräscht och nyskapande. Nu är det mest vågade en cover på Michael Jacksons »Give in to me«. Jeff Scott Soto själv är som vanligt änglalik i sin stämma. I övrigt är själlösheten djup och svår.

6 Jeff fick visst mersmak för progressiv metal med Sons Of Apollo. »Origami« osar halvintressant Inside Out-produkt och mycket riktigt: det är snyggt, polerat och något enformigt. Men i de tre sista låtarna händer det grejer och blåskryddade »Afterglow« smäller resten av albumet på fingrarna.

3,8

Saint Vitus
Saint Vitus
SEASON OF MIST

5 För tredje omgången i karriären frontas Saint Vitus av originalsångaren Scott Reagers och jag föredrar den ordningen framför det mer råbarkade alternativet Scott »Wino« Weinrich. De tunga och tungsinta låtarna är däremot för likriktade och ospännande för att skapa annat än Black Sabbath-nostalgi.

3 »Saint Vitus« är ett typexempel på varför jag inte är helt såld på doom metal. Även om det förekommer variation, som den obegripliga, Napalm Death-minnande »Useless«, är sådan här släpig musik lika seg och urtrist som en Keno-dragning. Jag hinner somna tre gånger under »Last breath«.

ERIK THOMPSON

NEVEN TROSIC

8 80-talets thrashunderbarn fick aldrig det stora genombrottet och lär inte få det nu heller. Fast hoppas kan man ju alltid. Med »Humanicide« lägger bandet inte bara ännu ett stycke finfin melodikryddad kvalitetsthrash till en närapå plumpfri katalog. De är medryckande som aldrig förr också.	**6** Jag brukar oftast inte störa mig på 80-talsthrashare som i dag låter betydligt mer melodiska än råa. Death Angel klarar sig förvisso bra på den punkten, men albumet låter likväl lite för tillrättalagt för låtarnas bästa. Fler produktionsgrepp som avviker från en trygg mall hade gjort gott.
6 Liksom Steel Panther kan Gloryhammer konsten att samtidigt skoja med och omfamna sin genres alla klyschor. Dock brister de denna gång något i tuffhet – enligt power metal-definitionen av ordet – vilket leder de oföränderligt smittande melodierna farligt nära det schlagersockrigas domäner.	**7** Där överskattade Twilight Force enbart når upp till en småkul halvparodi, går deras brittiska ärkerivaler segrande ur striden genom att inte låta den berömda ögonglimten förringa ett klassiskt power metal-stuk med stort hjärta. Vissa låtar rentav tjänar på de typiska putslustigheterna.
8 Så här behagfull, solmogen och sommardoftande musik har inte kreerats sedan Wishbone Ashs storhetstid. Och då var inte ens jag född. »Spirituosa« är det optimala soundtracket till nätter av öl, hångel och nakenbad i Klarälven. Karlstadsbor, som Lykantropi, fattar precis vad jag menar.	**6** När Camel och Black Widow hör till de klara ledstjärnorna blir slutresultatet oftast fint, även om Lykantropi är ett 70-talsbetonat retroband i en tid då det går 13 på dussinet. Alla låtar blommar inte ut i den utsträckning de frestar med, men det är ändå ett hyggligt varierat material.
6 Crazy Lixx excellerar i att förena det omisskännligt nordiska pudelstuket med amerikansk brakhitskänsla. Liksom exempelvis Skid Row tappar de något då de frångår det oförfalskade hitsökandet. Inslagen av tungrullande riff och tvära stilkast utgör denna skivas för all del blygsamma dippar.	**7** Tolv år efter »Heroes are forever« gäckar de där större framgångarna ännu Crazy Lixx. Om vi snackar ren berömmelse vill säga, för kvalitetsmässigt är »Forever wild« ännu en länk i en melodiförförande albumkedja. Må så vara att föregångaren upprätthöll 80-talsvurmandet lite, lite extra.
8 Måste inte en Possessed-skiva vara småtafflig för att vara trovärdig? Sjunger inte Jeff Becerra lite för bra numera? Och är inte hans nuvarande bandkumpaner lite för duktiga? Nej, nej och nej. En comebackplatta som knäcker i varje ögonblick och i alla avseenden är trovärdig per definition.	**6** En återkomst enligt mer eller mindre förväntat snitt. Välproducerat, välspelat och även överraskade välsjunget, fast utan några blivande klassiker i sikte. Den extrema metalkartan har förstås ritats om ett antal gånger sedan 80-talet, men dagens Possessed är ändå inte utan viss relevans.
7 Klassisk heavy metal av det furiösa slaget, med väl kalibrerad balans mellan rutin och ungdomlig energi. Till på köpet med associationer till undergroundklenoder snarare än genretitaner – ett mindre valpigt Acid, Oz, Omen och sång lik en ung Doro Pesch. Detta kan bli något, var så säker.	**7** Här går det undan, enligt en fin »Omen möter Savage Grace«-korsning. Mystik kör därmed starkt på den amerikanska 80-talsmetallinjen, snarare än något svenskt dito och vinner även mycket på den ödesmättade stämningen. Bristen på variation i tempot kan förlåtas, med debutantrollen i åtanke.
5 Under parollen »om man alltid skämtar är man ju inte rolig till slut« gick DAD 1995 från ett genialiskt originalkoncept till självvald irrelevans. Sedan dess har det gått gubbrost även i bandets obändiga energi, vilket sänker också den här i sig lovvärda ansatsen till återupprycknin g.	**6** Bandets skyhöga klass som liveakt smittar sett till det energiska framförandet än i dag av sig i studion. Däremot känns få av låtarna som blivande goda vänner, även om sällskapet är nog så trevligt under speltiden. De charmigt fyndiga texterna väger till viss del upp bristen på hitkrokar.
4 Diverse progmeckigt musicerande, digital kitsch och svar på den hypotetiska frågan: »Hur skulle det låta om Meshuggah skrev en pudelrocklåt?« Spännande? Nix. Idéerna snarare tar ut och anonymiserar än berikar varandra. Och snacka om illa valt tillfälle för en Michael Jackson-cover.	**5** Det är förståeligt att Jeff önskar skapa något som sticker ut från det mesta annat på meritlistan. Och det är fullt okej att nosa på mörkare territorier, vilka för den sakens skull inte behöver sakna fästande melodier. Fast nu gör ju alltför många av låtarna här just det, enstaka ljusglimtar åsido.
2 Doomscenens mest ohjälpliga klantgubbar är sig lika. Basisten? Otajt. Trummisen? Som Bambi på isen. Gitarristen? Född till viral hånskrattfest på Youtube. Låtarna? Kackiga och totalt charmlösa även de. Att kalla Saint Vitus överskattade vore en förolämpning mot överskattade grupper.	**5** Då Black Sabbath emellanåt var flummiga var det på ett spännande vis som gynnade låtarna. Delar av Saint Vitus tidigare diskografi vittnar om förståelse för detta faktum, men det är inget som denna samling av halvhyfsat riffande intygar. Allt är inte segt, men alltför mycket är det.

DAD

A prayer for the loud

SONY

Egenartad hårdrock

Med undantag av fyndet Laust Sonne, som 1999 ersatte originaltrummisen Peter Lundholm Jensen, består DAD fortfarande av samma medlemmar som 1985 debuterade med ep:n »Standin' on the never never«. Genom åren har musiken varit ungefär lika konsekvent som säregen. Begynnelsens cowpunk förlorade lite av blues- och countryinslagen under storhetstiden vid decennieskiftet 89/90 och i kölvattnet av grungens härjningar blev danskarna lite hårdare under mitten av 90-talet. Sedan dess har albumen varit legeringar av ovanstående, med en mjukare avstickare i och med 2002 års »Soft dogs«.

»DAD har levererat ett kontemporärt styrkebesked«

»A prayer for the loud«, album nummer tolv, tar vid där 2011 års föregångare »DIC·NII·LAN·DAFT·ERD·ARK« slutade. Skivan flirtar med storverken »No fuel for left for the pilgrims«, »Riskin' it all« och »Helpyourselfish«. Den markerar också tydligt att det inte är föredettingar vi har att göra med. Framför allt skivans första halva överväldigar och förlåter ett par låtparenteser, vilka ändå inte förtar intrycket av att DAD har levererat ett kontemporärt styrkebesked.

Imponerar gör också Jacob »Cobber« Binzer, en av branschens mest underskattade gitarrister. Som en sorts motpol till Yngwie J Malmsteen spelar han ytterst sällan en onödig not. Känslan är lika total och smakfull som tonen är underbar. Detta exemplifieras kanske bäst av »The sky is made of blues«, som har goda framtidsutsikter att bli en ny »Grow or pay«. Störst hitpotential har annars balladen »Drug for the heart« och i synnerhet den smittande »Happy days in hell«, medan den återhållsamma och sparsmakade titellåten är en personlig favorit.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONAS WETTMARK

STUDIOALBUM

1914
The blind leading the blind
NAPALM
Krigisk death metal

När de ukrainska första världskriget-fantasterna i 1914 gräver ner sig i skyttegravarna är det med en hängivelse få andra band matchar. Med ett fläskigt och nedstämt anslag gör 1914 midtempot till det brutalaste man kan höra. Med samma arsenal som Bolt Thrower använde för att effektivt förmedla gyttjiga militärstövlar, smattrande patroner och rullande tanks för denna kvintett taktpinnen i en militärisk marsch med ett lockande gung.

Skillnaden mot den köttiga granatkrater av death metal som Bolt Thrower och Asphyx grottade ner sig i tar 1914 i stället spjärn i black metal-influenser som lämnar små bajonettstick från Behemoth och Akercocke. Denna black metal-kryddade death metal gör dem gott, då de mest uppenbara lånen från föregångare blandas ut.

1914 uppfinner inte hjulet på nytt genom att skriva om krig, men det finns en detaljrikedom i denna maffiga metal som tydligt illustrativt förmedlar krigets fasor. Lyssna på »Paschenhell« och dess inledande taggtrådsintro så förstår du.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

CHRISTOFFER BERTZELL

Aeon Zen
Inveritas
RICHARD HINKS
Annihilator-relaterad progmetal

Innan basisten Rich Hinks blev en hamn att lägga till vid i Annihilators hav av medlemmar hann han släppa fyra plattor med skötebarnet Aeon Zen. Medan Annihilators starke man Jeff Waters har varit upptagen med att ta sitt kanadensiska pick och pack till England har Rich hållit sig upptagen med skapandet av »Inveritas«. Att han har haft gott om tid i skapandet av Aeon Zens femte album märks och det med råge. Samtliga beståndsdelar har nämligen skruvats upp till elva. Däri ligger också albumets märkbara svaghet.

Det komplicerade har blivit mer invecklat, det melodiska ännu mer sockrat och det hårda ännu mer brutalt. Låtskrivandet har dock inte följt samma självklara utveckling. Samtidigt som det musikaliska framförandet är en uppvisning av världsklass har låtarnas vara och väg hamnat mitt i ett ingenmansland. Skarvarna i strukturen är synliga och inte ens Andi Kravljačas (ex-Seventh Wonder) fenomenala sång kan ensam täcka för dem alla. Även om det är väldigt nära.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

All Things Fallen
All Things Fallen
BLACKOAK
Mäktigt progressiv elegans

I Borås 2015 grundades detta progressiva metalprojekt av låtskrivaren/gitarristen Markus Sigfridsson (Darkwater, Harmony). Senare tillkom End Of Septembers sångare Erik Tordsson och Pain Of Salvations trummis Leo Margarit och nu släpps fullängdsdebuten. Sex långa, oerhört välskrivna och fantastiskt framförda låtar som påminner en hel del om när Vanden Plas lät som bäst, för 10-15 år sedan. Även röstmässigt går det att dra paralleller till nämnda band, likt Andy Kuntz har Erik Tordsson en röst som fängslar och berör ända in i märgen och själen.

Låtmaterialet flödar av variation och djup fyllighet, med svävande atmosfärer och vackra stråkar. En hel del briljanta och stundtals roliga syntetiska ljud ger en känsla av än mer storslagen svulstighet. En platta att helt och fullt förälska sig i, där precis allting fascinerar och lockar fram total känslomässighet i form av ett enda överväldigande musikaliskt lyckorus.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

JANE CEDENBERGER

Árstíðir Lífsins
Saga á tveim tungum I: vápn ok viðr
VÁN
Black metal på fornisländska

Egentligen skulle det vara orimligt att förvänta sig att Árstíðir Lífsins fortsätter höja sig med varje släpp, när de debuterade så starkt med »Jǫtunheima dolgferð« 2010. Ändå har de envisats med att göra just detta och nu kommer tyske multiinstrumentalisten Stefán Drechsler, som bott på Island under en tid, sångaren Marcel Dreckman (Tyskland) och trummisen Árni Bergur Zoëga (Island) med sin fjärde fullängdare.

Återigen rör det sig om egensinnig black metal som tar ut svängarna med texter på gammal isländska, ursinniga black metal-partier varvat med stämningsfulla stycken på ålderstigna instrument och mässande manskörer. I detta frammanar Árstíðir Lífsins en så levande bild sprungen ur isländska sagor att man närapå kan känna doften av svettiga vikingar, mjöd och nydraget blod.

Liksom på tidigare släpp händer det så mycket i musiken att det är en platta man kan ösa ur under lång tid och fortsätta hitta nya saker i den knivskarpa ljudbilden. Jag tror att de gamla asagudarna applåderar.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ZENDT

Banco Del Mutuo Soccorso
Transiberiana
INSIDEOUT
Prog på italienska

Banco Del Mutuo Soccorso, eller Banco som de ofta förkortas till, är ett av de mest respekterade banden ur den sprudlande italienska progrockmyllan. 1972 kom debutalbumet och sedan dess har bandet varit aktivt i en eller annan form. 2014 omkom sångaren Francesco Di Giacomo i en trafikolycka, vilket innebär att Tony D'Alessio gör sin sångardebut här på bandets första album på 25 år.

Hur har Banco utvecklats under detta kvartssekel? Knappt alls. De typiskt progressiva kännetecknen lever kvar i högsta välmåga. Pampiga orkestreringar, kluriga temaväxlingar, virtuost ensemblespel, hastiga byten från lyrisk skönhet till bitsk ettrighet – hela paketet. Texterna? De sjungs på gruppens modersmål italienska, vilket utgör ett visst hinder för alla oss som inte är bevandrade. Men på något sätt tar sig ändå lyriken fram och musiken är ju ett universellt språk. Och som bonus ingår två klassiska Banco-låtar inspelade live.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Brink
Nowhere to run
FRONTIERS
Melodisk hårdrock/punkpop

Brink låter inte som ett typiskt tryggt Frontiers-band. Inledande »Little Janie« och »Break these chains« är förvisso genretrogen melodisk hårdrock, men den tredje låten »Never again« är ren punkpop i rakt nedstigande led från Blink 182 och Good Charlotte. Britterna räds definitivt inte puristerna när de målar med en bred palett. »One night only« må låta som en blandning av Warrant och mer sentida Poison, men andra spår har en tydligt modern klang och smyckas då och då av stråkar.

Ovanstående blandning av musikstilar stör inte när det sammanfogande kittet är Tom Quicks starka och själfulla sång. Stör gör däremot låtmaterialet till viss del. »Nowhere to run« innehåller 15 spår och det är minst en handfull för många. Intrycket är mastigt. Till deras försvar ska framläggas att ingen av låtarna är undermålig, vilket är en bedrift i sig. Där det brister mest är spetskompetensen. Förutom den ovan nämnda öppningsduon är det enbart »Don't count me out« och »Burn« som kan räknas som klasspår.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Corrosive Sweden
Blood and panic
BMP
Modern metal med 80-talskänsla

Kvar sedan starten i Iggesund 1997 är sångaren Johan Bengtsson, i övrigt har det varit en del förändringar i detta band genom åren. Numera är de fem medlemmar som bjuder på metal med inslag av såväl Metallica som In Flames och Avenged Sevenfold, men ändå främst påminner om Corroded. De albumdebuterade med »Wanted« 2006 och släpper nu sin femte fullängdare, som sjuder av ettrighet och ilska men också av oerhörd finstämdhet och eftertanke. Det vilar en behaglig torrhet över ljudbilden, och musikmässigt är det hela lätt att ta till sig. Mycket tack vare att tyngd varvas med lugn, men hela vägen med snärtigt tryck och känsla – och så några fina och svängiga melodislingor emellanåt.

Johan Bengtsson har en röst som mestadels fängslar och engagerar, men här och där bryter sig en lätt dos gnällighet igenom i tonen och då svalnar intresset. Överlag låter han dock bra och i vissa spår, som »Angel or beast« (som för övrigt har grymt sköna gitarrer) och »Parasite«, rentav briljant.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Crazy Lixx
Forever wild
FRONTIERS
Melodisk hårdrock

Pilotbågar på. Crazy Lixx jonglerar sololja och voltar i knastrande neon. Precis som senast. Studioplatta nummer sex är en fortsatt melodiomfamning, i vidd: pampiga körer, subtila syntslingor (utöver en »Miami Vice«-doftande ommixning online) och ett Def Leppard- och Danger Danger-driv via meditativt förhöjande strängbändarpassager. Malmökvintetten är pålitlig och »Forever wild« är en klok uppföljare till förelöparen »Ruff justice«, i stil och i kvalitet.

Danny Rexon varierar något i uttryck. Rösten pendlar ibland mellan ansträngd och själfull, men skärpan i materialet segrar – fjäderlätt – över vissa vidlyftiga hormontjut. I en kittel av kryddpulver värmer vissa spår extra. Smakpoäng för »Break out«, »Silent thunder«, »Weekend lover« och »Love don't live here anymore«. Rättframt, ståtligt och en eskapism till ett årtionde av intensiva kulörer. Här och nu, inför stundande sommarbris, är Crazy Lixx stolta vägvisare till ett ljuvligt bekymmersfritt kalas.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JOACHIM SMITH

ROADRUNNER
RECORDS

MOTIONLESS IN WHITE

NEW ALBUM 'DISGUISE'
ARRIVES JUNE 7TH

FOTO TOM COUTURE

Abnormality

Sociopathic constructs

METAL BLADE

Teknisk USA-death metal

»För mycket för sakens skull« och »osammanhängande låtar« gnällde jag om föregångaren »Mechanisms of omniscience«. Den kritiken lär inte ha nått Abnormality. Inte för att de skulle ha tagit notis, men liknande invändningar kan riktas mot tredje laddningen traditionell transatlantisk brutalitet.

Därmed inte sagt att det låter likadant. Massachusettsborna har höjt insatsen. Det soniska våldet avhandlas med lika delar intensitet och precision, takt- och hastighetsväxlingarna känns ännu djärvare och ljudbilden är fläckfri (basen!). Bitvis, då Suffocation-mecket och Cannibal Corpse-groovet blåser hjärnan ur en, har de gått all-in.

Jag måste erkänna att jag impas av den speltekniska utvecklingen. Riffen är kaosartat avancerade och synkoperas perfekt. Abnormality vill verkligen överträffa – om inte originalen, så åtminstone sig själva. Sångerskan Mallika Sundaramurthys tarmbröl må ännu vara i opersonligaste laget, men manglet håller hög death metal-kaliber. Särskilt i enskilda sekvenser.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ANDREAS RANA

Q&A

På den brutala death metal-gren där Abnormality verkar står gore, slafs och skräck inte sällan på menyn. Ni verkar ha annat på hjärtat.

– Titeln på vårt nya album »Sociopathic constructs« åsyftar den procent av världens befolkning som styr den, säger sångerskan Mallika Sundaramurthy. Folket bakom världens ledare, som drar i trådarna och tenderar att vara sociopater i avsaknad av empati. Det stämmer att det är den nya världsordningen (NWO) som avses i många av våra texter. För dess existens finns gott om bevis, det är inte någon myt. Vi vet att världens ledare håller hemliga möten, vars dagordning aldrig offentliggörs och där beslut fattas. Vi vet att hemliga sammanslutningar existerar, vars agendor hemlighålls men där ett och annat har läckt ut. Det finns program för att övervaka och kontrollera allmänheten.

Sådana här övertygelser kallas ofta pejorativt konspirationsteorier och förses med foliehattsstämpel. Dessutom vill många gärna koppla dem till högerextremism, eller antisemitism.

– När något offentliggörs som påvisar att det finns en konspiration väcker det väldigt få reaktioner, vilket än en gång visar hur hårt den allmänna opinionen kontrolleras av media. Som bekant skrivs historien av segrarna, som styr, och det är viktigt att läsa alternativa, mer självständiga nyhetskällor. Att ifrågasätta den officiella versionen. Till exempel när det gäller anledningarna till att ett land går till krig. Nyheterna i USA är superkontrollerade, rena Hollywood. Man ser på nyheterna och de är *så* fejkade... Vi hoppas kunna få människor som inte tänkt så mycket på de här sakerna att vakna och börja göra efterforskningar. Kanske kan folk inspireras till att göra skillnad i stället för att förhålla sig helt apatiskt, vilket verkar vara den vanliga inställningen. Men inom metalscenen finns många alternativa människor som delar detta intresse och inte räds att gå mot strömmen och ifrågasätta saker och ting.

– Vi är inga extremister och uppmanar inte på något sätt till våld, eller till hat mot någon folkgrupp. Det vi gör handlar mer om att ifrågasätta vår regering och protestera när den gör fel, eller ljuger. USA har också haft en lång historia av konflikter med tveksamma upprinnelser och som amerikaner känner vi ett visst ansvar att höja rösten om vad vi anser är fel.

RICHARD LAGERGREN

Eyes Wide Open

The upside down

HEADBANG ENTERTAINMENT

In Flames upp i dagen

Är reinkarnation möjlig om förlagan fortfarande existerar? Oavsett är det ingen tvekan om vilken ande som lever i Eyes Wide Open. Soundet är till 100 procent plockat ur större delen av In Flames karriär, åtminstone sedan denna sidan millennieskiftet.

Själva kallar Karlstadbandet sin stil melodisk metalcore – låt gå för det. Här finns känslomässigt tunga refränger med ren sång som ligger precis på rätt sida om gnällgränsen, precis som i fallet Anders Fridén. Vare sig Erik Engstrand praktiserar vrål eller skönsång är det svårt att skilja dem båda åt. Riffen är Strömblad/Gelotte upp i dagen och det är egentligen bara en större mängd piskande tvåtakt som saknas. Det enda som egentligen skvallrar om att albumet är släppt 2019 är »Stranger things«-temat, komplett med en demogorgon-kvinna på omslaget.

Det är sällan det ligger mycket i plattityden »bra artister kopierar, grymma artister stjäl«. Eyes Wide Open har lyckats med konststycket att plagiera på ett ödmjukt vis och genererat ett strålande resultat.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER ROBILD

»Ibland är det min goda sida som driver mig, ibland är det min onda sida«

Erik Engstrand, Eyes Wide Open

Q&A

Vad kan du säga om ert nya album »The upside down«?

– Skivan har kommit till under hela 2018, säger sångaren Erik Engstrand. Från början var det bara tänkt att vi skulle släppa en singel varannan månad hela året. Men under resans gång kom vi på att det skulle vara gôtt att göra ett album. Vi släppte tre singlar 2018 och två i år. Tanken bakom skivan är lite människan och världen, att det har blivit lite uppochned. Titeln kommer från tv-serien »Stranger things« och det är inspiration därifrån också, att människan har både gott och ont inom sig. Hur det är två dimensioner av samma sak.

Vad menar du med att världen är uppochned?

– Vi gör så motsägelsefulla saker. Vi krigar för religion och vi utvecklar ny teknologi utan att tänka på om vi kan hantera den för framtiden. Men det är mycket på en personlig nivå också, om delningen mellan gott och ont inom mig. Ibland är det min goda sida som driver mig, ibland är det min onda sida som för mig framåt. Ibland använder jag min onda sida när jag egentligen vill vara god. Vi är inte alltid vårt bästa jag. I situationer där det gagnar oss att göra på ett visst sätt så gör vi det, även om det gagnar någon annan mindre.

Omslaget skiljer sig från era tidigare. Bland annat är killen i luvtröjan borta.

– Det stämmer. Vi avslutade den eran med förra skivan. Nu kändes det skönt att påbörja något nytt och inte jobba på ett tema som vi haft i flera år.

SRM intervjuade er dåvarande sångare, Patrik Fahlin, inför debutplattan 2013. Han pratade då en del om att ni skulle satsa hårt. Hur har det gått hittills?

– Då hade vi väldigt stora ambitioner med debutplattan. Men det gick inte så jävla bra just då. Patrik blev sjukskriven och det gjorde att vi inte kunde fullfölja våra planer. Tre veckor innan vår första turné, 17 datum i Europa med Unguided, hoppade han av. Vi försökte hitta en annan sångare men ingen kunde ställa upp med så kort varsel. Då försökte vi ställa in i stället. »Det går bra«, sa managern, »om ni kan punga ut med 40 000 spänn för promotion, flyers och sådant«. Det gick ju inte. Så då kom idén att jag skulle hänga av mig gitarren och ta över sången. Det fungerade så bra att när vi kom hem spelade vi in »And so it begins«. Sedan dess har vi försökt ligga i med att släppa nytt och åka på turné.

ZENDT

GLORYHAMMER

The thrilling third chapter of the GLORYHAMMER saga –

Truly the greatest power metal album of all time!

ON TOUR w/ POWERWOLF !

16.11. Stockholm / Fryshuset
17.11. Gothenburg / Traedgarn

NAPALM STORE EXCLUSIVE DELUXE BOX-SET AVAILABLE AT WWW.NAPALMRECORDS.COM

OUT 31.05.! GLORYHAMMER- Legends From Beyond the Galactic Terrorvortex Available as LTD Digipack, CD, LTD Vinyl, Download & Stream!

MOTANKA

Traditional Ukrainian Mystic Metal

OUT 07.06.! MOTANKA - Motanka
Available as LTD Digipack, LTD Vinyl , Download & Stream!

The Brutality Of The Great War –
Pure Historic Blackened Death/Doom Metal!

OUT 31.05.! 1914 - The Blind Leading the Blind
Available as LTD Digipack, LTD Vinyl , Download & Stream!

WEDNESDAY 13

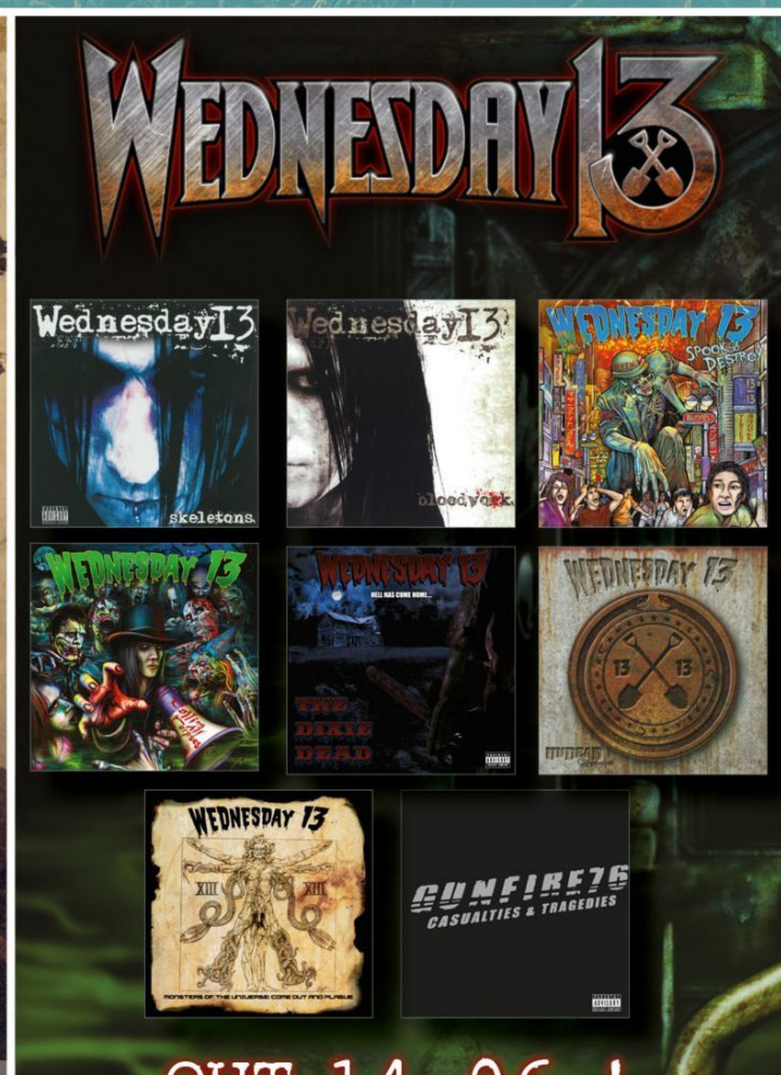

OUT 14.06.!

BORDER MUSIC

VISIT OUR ONLINE STORE WITH OVER 30.000 ITEMS – SPECIAL EDITIONS, CDS, VINYL, DVDS, MERCHANDISE: WWW.NAPALMRECORDS.COM!

FACEBOOK.COM/ NAPALMRECORDS

DOWNLOAD THE FREE NAPALM APP FOR BOTH IPHONE AND ANDROID!

»Natten har hela tiden varit grundläggande, det är då magin sker«
Martin Östlund, Lykantropi

Lykantropi

Spirituosa

LIGHTNING

Magiskt välgjord John Bauer-rock

Värmlandsbandets andra album bjuder på nio lysande låtar – som strilar som solljus ned i en barrskog och landar mjukt på bädden av mossa. Kvinnliga och manliga röster alterneras i deras tidlösa folkrock, som delvis låter utpräglat svensk, delvis som om Lindsey Buckingham och Stevie Nicks hade gått med i Fleetwood Mac redan runt »Bare trees« (1972).

Många låtar ger en falsk förnimmelse av déjà vu. Inte för att de påminner om några specifika inspirationskällor utan för att de är så välskrivna att det är lätt att tro att en låt som »Seven blue« bara måste vara en bortglömd pärla från mitten av 70-talet.

Tvärflöjterna är ett genomgående inslag men tar inte plats på samma sätt som i Jethro Tull och ska inte avskräcka någon eventuell »flöjtofob«. Bitvis är låtarna riffigare än tidigare men med ett lätt anslag och aldrig muskulöst. Musiken får den luft som krävs för att låtarna ska andas lugnt. Det instrumentala titelspåret fyller sin funktion, men får en också att känna sig berövad ännu en bra text och melodi.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

MATS RYDSTRÖM

Q&A

Hur har ni följt upp er hyllade självbetitlade albumdebut från 2017?

– Den här skivan är kanske inte lika fartfylld, säger sångaren och gitarristen Martin Östlund. Det var inget medvetet drag. Jag har kommit med stommen till de flesta låtar, men nu har vi jammat fram materialet mer och tagit med flöjtisten Ia Öberg som permanent medlem. Hon gästade bara på förra skivan.

Hur gick era tankebanor när ni namngav albumet efter det instrumentala spåret »Spirituosa«?

– Innan Systembolaget fanns kunde man köpa alkohol från Vin- och Spirituosahandel. Jag har två vackra gamla konjaksflaskor som är ojämna med fina bubblor i glaset som det står Vin- och Spirituosahandel på. Jag tyckte att det lät så bra med »Spirituosa«.

Känns låten alkoholhaltig?

– Det gör nog alla våra låtar.

Det är unikt att blanda svenska och engelska i en och samma låt, vilket ni gör på två spår på albumet.

– Det blir en mångfald. Folk blir förvånade. Det skedde ganska spontant, men förmodligen fanns det ändå någon sorts tanke bakom det. Det är kul för både svenska och utländska lyssnare och det gör att vi sticker ut. När jag jobbade nätter inom industrin lyssnade jag mycket på svenska ljudböcker. Det är ett bra sätt att få tiden att gå när man gör monotona saker. Jag gillar tidiga svenska författare och poeter som Hjalmar Söderberg, Edith Södergran och Karin Boye. Lite dekadens. Lite vemod.

Er stil har kallats skogsrock, hur ser du på det?

– Jag kan förstå det. Jag kommer från Sunne, en liten håla i Värmland, men min farsa bodde på landet och hade mycket skog så jag är uppväxt med naturen kring mig. Skogen har stor betydelse. Man mår bra av att vara där ute. Man slappnar av. Jag bor i utkanten av Karlstad och är nästan aldrig inne i stan. Det är enbart när man ska kolla något gig.

Vad gillar du att berätta i texterna?

– Natten har hela tiden varit grundläggande, det är då magin sker. Jag tänker bättre på natten när jag stänger av alla vardagsgrejer som kanske inte är så relevanta. Natten är någon sorts röd tråd i vad vi skriver om.

Det är då magin sker?

– Det är något romantiskt över natten. Jag har en liten nergången stuga vid Flatsjön. Det finns inga andra hus i närheten, bara granskog, och när månen speglar sig i den lilla tjärnen är det väldigt stämningsfullt. Där kan man tillbringa många nätter med en pava vin eller spirituosa och skriva låtar.

Musiken är tämligen introvert, passar den beskrivningen in även på dig som person?

– Jag har varit en egen individ från dag ett till dag nu. Såväl i skolan som senare i livet. Jag har inte varit den som fallit in i grupperingar. Det har inte varit medvetet. Jag tänker bara lite annorlunda. Jag är en stor grubblare som funderar över existentiella frågor.

Trivs du med att vara introvert?

– Jag trivs absolut med att grubbla. Jag är ingen deprimerad person, jag är bara mer allvarsam och tänker på en massa saker runtomkring, men samtidigt vet jag hur man kan skärma av sådant och ha kul. Visst, det finns en massa skit i världen men det finns även en massa bra saker. Man får fokusera på det som är bra så att man fungerar som människa.

Vad gör du när du inte spelar musik?

– Jag renoverar gamla bilar, specifikt Chryslers De Soto-bilar från slutet av 50-talet. Jag tar hem dem, ombesörjer, renoverar och säljer vidare. Jag gillar gamla grejer överlag, som möbler. Jag har till exempel gått en möbeltapetserarutbildning.

Vad är det du gillar med framför allt De Soto?

– Det var den modellen som var tilltalande, men jag är överlag en Chryslernörd. Det är lustigt, jag är inte alls uppvuxen i en sådan miljö, intresset kom helt från mig själv. Det var likadant med musiken. Ingen i min familj höll på med musik bortsett från min farbror, som spelade dragspel.

Vilket band eller vilken skiva har haft störst inflytande på Lykantropi?

– »Then play on« med Fleetwood Mac tycker jag är väldigt bra. Den har varit med länge och har gett en sorts grundform för vårt sound. Sedan lyssnar jag på mycket annat, allt från doom till 60-talets garagerock. Jag brukar gilla sådant som inte är så förutsägbart.

CARL LINNAEUS

SKOGSRÖJET

3-4 AUGUSTI REJMYRE

TOBIAS SAMMET's AVANTASIA

ACCEPT

AIRBOURNE

URIAH HEEP

VENOM

backyard babies
30TH ANNIVERSARY SHOW

Mustasch

AMARANTHE

Glenn Hughes
PERFORMS CLASSIC
Deep Purple LIVE

GAMMA RAY

PRIMAL FEAR

Helix

DEMON

GATHERING OF KINGS • WAYWARD SONS • LIV SIN

MAN MACHINE INDUSTRY • SAREA

KÖP BILJETTER PÅ WWW.EVENTIM.SE

WWW.SKOGSROJET.SE

ROCK KLASSIKER · KULTURHUSET FINSPÅNG · easy mover · TRIFFID DANGER CONCERTS · eventim · FINSPÅNG

ARRANGÖR: REJMYRE MUSIKFÖRENING • MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

Martyrdöd

Hexhammaren

CENTURY MEDIA

Råpunk, tung metal, svenskt vemod

Martyrdöd öppnar starkt som Satan med titelspåret. Redan i första riffen ljuder bandets säregna stil, en mix av rå d-taktspunk, tung metal och ett molligt vemod. Halva plattan in låter det fortfarande lika übertajt. Det är svårt att inte tycka om Martyrdöd. Detta är gruppens sjunde fullängdare och varje giv har hållit hög klass, »Hexhammaren« är inget undantag. Gruppen fortsätter leverera sitt unika sound. Svenskarna har alltid kört sin egen stil, vilket tilltalat såväl metalskallar som kepsprydda crustpunkare. Den skitiga hardcore-punken, de ursinniga trumtakterna, det aggressiva manglet och de melodiösa partierna som snarast frammanar samma vemod som Dissection. Detta blir extra tydligt i vackra »Nästa Syrien« och »Pharmacepticon« som har vackra riff tydligt inspirerade av svensk smäktande folkmusik. Sedan har vi stenhårda death'n'roll-klingande »Cashless society«. Kontrasterna vittnar om vilket unikt sound Martyrdöd faktiskt har. Tolv låtar in låter det fortfarande lika magiskt.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

CHARLES THULIN-ASSARMO

»Det är roligare att spela i ett band som inte placerar sig i ett bestämt fack«

Mikael Kjellman, Martyrdöd

Q&A

Martyrdöd har väl definierade rötter i crustscenen, men hamnar sju skivor in i karriären på ett bolag som är inriktat på metal. Hur förhåller man sig till den utvecklingen?

– Tja, riktigt lika otippat som då vi för 18 år sedan drog igång kändes det kanske inte att Century Media skulle höra av sig, säger sångaren och gitarristen Mikael Kjellman. På den tiden fanns inga som helst ambitioner om någon större lansering, utan meningen var att sätta en skiva på det DIY-sätt vi var vana vid från hardcorescenen. Men vid det här laget hade vi ändå några år på det mer uppblandade Southern Lord bakom oss. Att Sweden Rock Magazine skulle ringa hade knappast heller hänt för ett antal år sedan, om vi legat på någon punketikett. Jag vet förresten att vår nuvarande basist Daniel Ekeroth, som också är SRM-skribent, inte fick ha med Skitsystems »Stigmata« på tidningens årsbästalista då den ansågs vara för hardcore. Så det känns lite roligt. Man kan väl säga att vi förbehåller oss rätten att själva definiera oss och bryr oss inte om vad någon kallar vår musik. För mig är det roligare att spela i ett band som inte nödvändigtvis placerar sig i ett enda bestämt fack. Vi gör väl något slags råpunkig melodisk metalbastard. Vad som nu är punk respektive metal kan handla en del om inställning. Extrem metal hade ju från början en hardcore-influens, om man tittar på Slayer till exempel. Gränserna ser också mer flytande ut i band som Napalm Death och Carcass.

FOTO JIMMY JOHANSSON

Vad som kanske får band som Martyrdöd att lättare smälta in i metalsfären är att era texter, som jag upplever dem, sällan blir plakatpolitiska. Det finns ett budskap och en fiende, men mer sällan definieras den fullt ut.

– Nej, det där har aldrig riktigt passat mig. Samtidigt har vi mycket innehåll i texterna som kanske inte är helt uppenbart för alla. De blir ofta även privat eller personligt hållna. Texterna på »Hexhammaren« är nog mörkare än någonsin, dystopiskt tillspetsade och kanaliserar oron i världen under de två senaste decennierna. Vad titelspåret handlar om? Ja, »Häxhammaren« var ju en manual för häxförföljelser under inkvisitionen och en ganska oläslig bok. Texten tar inte sin utgångspunkt där, utan talar symboliskt om hur samma sorts lögner och irrläror som föranleder krig alltjämt rullar på.

RICHARD LAGERGREN

Death Angel

Humanicide

NUCLEAR BLAST

Storslagna thrash-epos

Nyligen i denna publikation påpekade Exumers sångare Mem det viktiga i att utvecklas inom ramen för thrash metal. Resultatet »Hostile defiance« blev lika enkelt som svängande effektivt. Inför nionde skivan verkar Death Angel ha tänkt i liknande banor, dock landar Bay Area-legendarerna på det rakt motsatta stället. Medan föregångaren »The evil divide« var en helgjuten thrash-insats på nytända dar är »Humanicide«, som brukligt rattad av Jason Suecof, nämligen ett större album på alla nivåer. Inte minst tack vare en fräsch episk ådra som passar gruppen oförskämt bra. Den löper från start till mål – genom progaktigt pulserande proffskompositioner, smyckade med intron och outron, samt ett för Death Angel tidigare otänkbart inslag som piano.

Så mycket musikalisk mogenhet. Så ständigt unga tycks Mark Osegueda och Rob Cavestany. Den ene ylar för glatta livet, den andre fyrar av några av sina snillrikaste moshriff till dato.

Dessa överpotenta thrash-epos kan bara göra succé på Sweden Rock Festival.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ANDREAS RANA

Destrage

The chosen one

METAL BLADE

Progressiv metalcore/djent

I Milano bildades 2002 detta italienska progressiva metalcoreband, eller djeahcore-band, som de själva kallar sig. Albumdebuten »Urban being« kom 2007 och nu är vi framme vid album nummer fem. En skiva som är fylld med så mycket intensitet att den bör undvikas om huvudet är trött. Den har en ryggrad som är uppbyggd av otroligt distinkta och på samma gång överväldigande spretiga takter och baktakter från trummande Federico Paulovich och basisten Gabriel Pignata. Lägg sedan till de fantastiska intensivsågande gitarrerna från Matteo Di Gioia och Ralph Salati, atmosfäriska ljudmattor, briljanta melodiska partier samt tvära kast i form av plötsliga temposkiften och vi har ett rörigt kaos som ändå är charmerande.

Det hela toppas med den suggestivt spännande rösten hos Paolo Colavolpe, som ibland skriker fram sitt budskap, ibland är som en behaglig smekning och däremellan är hämtad från avgrunden. Plattans åtta spår skapar en hel del förvirring, men skänker ändå lugn. Och det blir aldrig tråkigt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Diamond Head

The coffin train

SILVER LINING

Tung och trogen NWOBHM

Den ungdomliga energin hos den danske sångaren Rasmus Bom Andersen har gett Diamond Head ett andra liv sedan han värvades 2014. Ett liv väl i klass med det första. Han har i sin tur inspirerat bandfadern och låtskrivaren Brian Tatler att leverera. Det är inte tal om några revolutionerande avsteg från bandets trygga rötter som ett av förgrundsbanden i new wave of British heavy metal på tidigt 80-tal. Men de gör det piggare och bättre än många efterapare i dag. Och visst finns det ändå ett mått av experimentlusta i en längre och tyngre, men samtidigt väl så melodisk, låt som »The sleeper«.

Just tyngden är ett genomgående signum på »The coffin train«. »Belly of the beast« sätter magkänslan med rak och okomplicerad heavy metal. Ett par segare spår som »The messenger« och »The phoenix« drar ner helhetsintrycket. Där har det mesta byggts på tunga riff och stannat där. Som kontrast finns titelspåret, som är förförande och mörkt. Andersen visar att han behärskar alla grenar.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DAVID BERGSTRÖM

Diviner

Realms of time

ULTERIUM

Tyngre sortens power metal

Diviner hämtar tydligt näring från det Iced Earth som åtnjuter stor, mångårig popularitet i detta grekiska gängs hemland. Tungt, fast ändå väldigt melodiskt riffande enligt amerikanskt power metal-signum är därmed det som står på agendan på andra albumet »Realms of time«. Med den äran.

Sångaren Yiannis Papanikolaou (ex-Innerwish) innehar sannerligen den där viktiga, ödesmättade grovheten i stämbanden, vilka bär upp läckert mörka nummer som »Heaven falls« och »Cast down in fire«. På ett minst lika vasst spår fortsätter »The earth, the moon, the sun« samt »Beyond the border«, som innehåller albumets starkaste refränger.

Bitvis får jag dock känslan av ett lite väl enahanda, gitarrtuggande mellantempo, vilket är en viss svaghet här, om än inte av den direkt ödesdigra sorten.

Med sitt semiakustiska arrangemang skänker lyckligtvis den avslutande halvballaden »Stargate« en uppfriskande variation. Definitivt en faktor för Diviner att ha i åtanke inför framtida skivsläpp.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

NO REMORSE RECORDS PRESENTS:

HEAVY LOAD

DEATH OR GLORY

OFFICIAL RE-RELEASE
including 4 bonus tracks!

JEWEL CASE CD OR DELUXE DIGIPACK CD

Both come with 20-page booklet including many photos, lyrics, liner notes for each song and 4 bonus tracks.

180GRAM LP

In gatefold cover including a 8-page LP sized booklet & extra CD in cardboard sleeve with 4 bonus tracks.

ALSO AVAILABLE:

TWISTED TOWER DIRE
Wars In The Unknown CD/LP

SABIRE
Gates Ajar LP

SACRED RITE
Sacred Rite LP

RIOT CITY
Burn The Night CD/LP

remorse records

Distributed by Sound Pollution

WWW.NOREMORSE.GR

Visit us for hundreds of new, rare, Japan editions, vinyl records & CD

Motanka

Motanka

NAPALM

Inte särskilt mystisk folk metal

Det utlovas en unik mix av ukrainsk folkmusik och metal med moderna elektroniska inslag. Men när ett band hittar på en egen subgenre (mystic metal) blir det ofta »hit or miss«.

Folkinslagen låter lovande. Det är stundtals stämningsfullt på ett schamanskt vis som för en och annan tanke till Wardruna. Slagverk och några traditionella strängtoner kompletteras med vokala inslag som närmast liknar strupsång och jojk – oddsen för att något av det har hörts i metal förut är låga.

Visserligen hade det varit lite väl typiskt folk metal-utövare i allmänhet och östeuropeiska diton i synnerhet att varva med black metal. Ändå hade »Motanka« låtit bättre om hybriden var en annan. Utöver en och annan snygg vink till Katatonia befläckas albumet av en massa amerikansk gnäll-metal. Det där elektroniska lyser med sin frånvaro. Folkpräglade stycken som »Oy-ty-moya-Zemle« är mångdubbelt mer intressanta än den hårdare sidan av musiken. Med tanke på utgångspunkten hade det här kunnat bli mycket mer intressant.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

FOTO VIKTOR GOLIKOV

Q&A

Vad betyder Motanka?

– Det är namnet på de här dockorna, varav en syns på vårt albumomslag, säger Victor Verba (sång, keyboards, dulcimer). Det är en mångtusenårig tradition. Om man tittar på dockans ansikte har den en symbol. Den horisontella linjen representerar den materiella naturen. Den vertikala representerar den andliga naturen. Det betyder att man ska leva i harmoni med den materiella och andliga världen. Dockorna gjordes som skydd mot sjukdomar och annat.

Varför heter ni så?

– Vi hette något annat förut. Jag vill inte säga vad, men det var ett typiskt metalnamn. Efter ett tag ville vi byta, så vi letade på internet och i böcker. Då fick vi syn på Motankadockorna som trummisen hade på sina trummor och sa: »Ja, vi är Motanka!«

Berätta om ert självbetitlade debutalbum.

– Vi har jobbat med det i tre-fyra år. Det är vårt barn. Det är väldigt viktigt för oss, för det representerar Ukraina också. Vi är från staden Lutsk, där det finns mycket mystik och tradition. Vi bodde några år i Berlin för att försöka nå utanför Ukraina med vår musik. På den tiden spelade vi mycket mer västerländsk musik. Men vi saknade vår hemstad och det var så vi började spela mer traditionell ukrainsk musik. Låtarna handlar mycket om att människor och naturen inte kan existera separat från varandra. Första låten heter »Alatyr«. Det är runan för världsalltet. Sista låten är »Kroda«. Det är runan för eld. Så det börjar med världsalltet och slutar med eld. Däremellan finns låtar om ukrainsk historia. Om Förintelsen och om brott som begåtts mot Ukraina.

Är ni kända i Ukraina?

– De senaste åren har vi blivit det och spelat på huvudscenen på de största festivalerna.

Det här är er första skiva. Ni har alltså blivit så kända utan att ha en skiva ute?

– Ja, vi har inte ens haft någon musik ute på internet. Vi gjorde en föreställning i Lutsk med 50 skådespelare, ett stort träd mitt på scenen och vår musik. Hallen vi spelade i var fullsatt och efter det började festivalerna att höra av sig.

Ni spelar många olika instrument på skivan. Kan ni återskapa det live?

– Ja. Faktum är att skivan är inspelad live i studion. På band, inte digitalt. Jag gjorde visserligen nya sångpålägg, för de jag gjorde när vi spelade låtarna live i studio var bara för att alla skulle veta var vi var i låtarna. Men de var bättre än de nya påläggen, så det var faktiskt dem vi använde.

ZENDT

Domgård

Rót

CARNAL

Hednisk black metal

Det är fantastiskt att höra klassisk black metal spelas så bra som när Domgård tar ton. Med en folkmusikalisk klang och ett rått punkigt driv visar denna fyrmannaskuta från Göteborg hur man med enkla medel skapar något konstnärligt stort. Men missta inte detta för en grupp med hurtiga vikingahymner, detta har mer gemensamt med en dystert poetisk gestaltning av Ragnarök. Nog för att bandet emellanåt med vackra lager av instrument bygger upp en mytologisk värld på ett sätt som ger aningar av Bathorys möte mellan black metal och vikingadyrkande, men grunden är alltid förankrad i karg midtemposvärta.

Det är inte bara inspirationen från den hedniska asatron och fornnordeuropeiska kulturen som sammanbinder Domgård med band som Arckanum och Panphage. Också rent musikaliskt påminner de om varandra, även om Domgård erbjuder ett något mer dynamiskt arrangerande.

För att ha existerat sedan 1997 har vi blivit berikade med alltför lite av Domgårds musik, men album som »Rót« gör väntan värd det.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

CHRISTOFFER BERTZELL

Duel

Valley of shadows

HEAVY PSYCH SOUNDS

Röjarvänlig stonerrock

Inledningen av öppningsnumret »Black magick summer« har nästan något episkt över sig, men när väl låten »kommer igång« känns det mer som att befinna sig på en rejäl röjarskiva där en släkting till Glenn Danzig håller hov. Att låtarna skiftar i uttryck och genre är ett genomgående tema på Duels tredje fullängdare »Valley of shadows«, även om en blandning av stonerrock och doom metal kan sägas utgöra grundfundamentet. Emellanåt blir de många turerna lätt enerverande men i det stora är variationen av godo. Amerikanerna måtte ha varit på gott humör under produktionsfasen då musiken är medryckande och lätt att ta till sig. Andra halvan av »Strike and disappear«, »Broken mirror« och redan nämnda »Black magick summer« utmärker sig lite extra på ett album som är som gjort för förfesten.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Dune Sea

Cosmic playground

ALL GOOD CLEAN

Rymdrock utan onödigt flum

Med sin blandning av rymdrock och avig indierock ordentligt kryddad med analoga syntar och förvrängd sång passar norska trion Dune Sea mig perfekt. Likt brittiska Heads hämtar de inspiration från klassiska flumband som Hawkwind och Spacemen 3. Men där Heads numera helt verkar ha tappat lusten att skapa distinkta låtar och bara presterar långa löst sammanhållna ljudsjok fokuserar Sea Dune med relativ framgång på kortare och mer snävt hållna låtar. Även om musik i den här genren ofta tjänar på att få blomma ut längdmässigt känns det fräscht att var tredje minut få ta sig an en ny skapelse utan att det för den delen känns stressat.

Däremot hade bandet på sin debutskiva gärna fått överraska lite mer, för det är onekligen en dryg halvtimmes feglir vi får lyssna på. »Cosmic playground« borde ha avslutats med ett tionde spår där bandet verkligen lämnar jordens atmosfär för en ohämmad tripp ut i den oändliga världsrymden i stället för att enbart köra små testturer i flygsimulatorn.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

PELLE GUNNARSSON

Emerald

Restless souls

ROAR

Heavy metal

20 år efter debutalbumet »Rebels of our time« är schweiziska Emerald tämligen säkra på sin sak. Melodirik heavy metal med diskreta inslag av power metal håller som koncept lika gott 2019 som det gjorde 1999, vilket bandets åttonde fullängdare styrker på mer än en punkt. Andra spåret »Valley of death« är en refrängstark rackare, som på tre och en halv minut hinner säga det mesta om Emerald.

Mace Mitchell låter så germanskt nasal som någon kan önska, förutsatt att man är medveten om vilken karaktär en dylik sångstil i bästa fall skänker musiken. Vilket då lyckligtvis är fallet här. Bland övriga höjdpunkter noteras »Son of Sam«, vilket inkluderar de välslipade gitarrmelodier jag gärna hade hört betydligt mer av här. Även balladen »Set me free« är värd att hålla kvar i minnet.

Produktionen är något för grötig för materialets bästa. Ej direkt undermålig, men inte heller det där utlovade, lyckade mötet mellan äldre och modernare tiders ljudideal.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

"SABATON CONTINUE WRITING THEIR OWN HISTORY TAKING THEIR SOUND TO A NEW LEVEL. THIS IS WAR!"

RAFA BASA (ES)

Sabaton

THE GREAT WAR

IN STORES 19.07.

PRE-ORDER NOW!

CHECK OUT!
OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 30000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. +49 (0) 7162-928026 - Fax +49 (0) 7162-24554 - email: mailorder@nuclearblast.de

Bertus

ginza.se

NUCLEAR BLAST

NUCLEAR BLAST MOBILE APP FOR FREE ON IPHONE, IPOD TOUCH + ANDROID!
Get the NUCLEAR BLAST mobile app NOW at **http://road.ie/nuclearblast FOR FREE** or scan this QR code with your smartphone reader!

»Bleed for the night kunde nästan ha varit en Judas Priest-låt från Painkiller«

Sven Nilsson, Mystik

Mystik

Mystik

I HATE

Heavy/speed metal

Det råder ingen tvekan om att medlemmarna i Mystik har lyssnat en hel del på amerikanska Omens klassiska albumdebut »Battle cry«. Den ståtliga barbarismen, speed metal-riffen som fogats in i heavy metal-arrangemang och inte minst sångerskan Julia von Krusenstjernas inlevelsefulla kanalisering av salig JD Kimballs ande.

Som tur är nöjer sig Stockholms eget US power metal-band inte med att enbart efterapa sina föregångare. Mystik blåser liv i en sedan länge väl utforskad stil genom att öka intensiteten i rytmsektionen, men framförallt genom att skriva utdraget eleganta och samtidigt mycket kraftfulla melodier.

Det känns egentligen överflödigt att nämna specifika höjdpunkter då skivan håller en jämn kvalitetsnivå, men se till att lyssna extra noggrant under instrumentalpartiet i »Hellish force«. Här bjuds det nämligen på en närmast genialisk riffsekvens som förmodligen kommer att få en och annan konsertscen att rämna under 2019.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JOHAN PETTERSSON

Q&A

En originalmedlem, gitarristen Lo Wickman, slutade nyligen i bandet. Vad hände?

– Det var lite snack inom gruppen om framtiden och vilken väg vi vill gå, säger trummisen Sven Nilsson. Lo har en pojkvän i Belgien och tillbringar mycket tid där så klart, men det var inte en specifik sak som hände egentligen. Hon är med på vårt självbetitlade debutalbum och har varit med och skrivit låtarna. Det är klart att dynamiken i bandet är annorlunda, alla grupper förändras när någon försvinner. Men det har fungerat bra, vi har koncentrerat oss på att repa in Ian Blackrat på bas till stundande spelningar. Fokus har legat på det.

Ja, ni ändrade lite i sättningen och har spelat live med honom på bas. Är han permanent ersättare?

– Julia von Krusenstjerna sjöng och spelade bas innan, men nu kör hon gitarr och sjunger i stället. Ian kommer att göra några spelningar till men han är från Kanada och hans visum går tyvärr ut snart. Så det behöver vi lösa på något sätt.

Ert debutalbum är inspelat tillsammans med Devo från Marduk. Vad fick ni testa som ni inte gjort förut?

– Han är en schyst kille, har en bra studio och var lätt att jobba med. Allt gick jävligt smärtfritt. Han hade lite syntar som vi fick testa att lattja runt med, bland annat i introt till »Lake of Necrosis«. Allting fungerade hela tiden och det var skönt. Man har ju varit med om att det kränglar som fan i studion. Jag spelade in med en gammal haschpundare i Växjö, det var en riktig hippie som glömde trycka på »rec« och sådana grejer...

Låten du nämnde innehåller lite text på svenska. Funderade ni på att använda mer av den varan?

– Det har vi inte snackat om. Vi har börjat på lite texter till nya låtar och det har inte dykt upp, men jag skulle verkligen inte utesluta det. Jag skulle inte ha något emot en hel låt på svenska. »Lake of Necrosis« handlar i stora drag om Näcken. Vi inspireras bland annat av skönlitteratur och film, fascinerande myter, intressanta händelser genom historien och mycket annat som på något vis behandlar det oförklarliga och oändliga mörkret som omsluter oss. Sedan finns det också klassiska heavy metal-texter som »Bleed for the night«. Det kunde nästan ha varit en Judas Priest-låt från »Painkiller«.

Det känns som att den typ av 80-talsinspirerad metal ni spelar är väldigt populär just nu. Håller du med?

– Är det så? Jag vet inte riktigt. Det senaste decenniet har Muskelrock bokat en hel del sådana band, men de bokar ju också band som låter 70-tal. Sedan finns det några festivaler som kör mycket 80-talsmetal som Up The Hammers och Keep It True. Det finns ju bra festivaler som kör hårdare band också... Abyss-festivalen i Göteborg är värd att uppmärksamma. Det var sjukt bra line-up i år.

Vilken är er största styrka?

– Det är nog föreningen av vår attityd, det vi står för och hur vi vill att hårdrock ska låta i kombination med att vi skriver bra låtar. Det flödar mycket energi i skapandet. Sedan är det ju lite speciellt att det är ett band som drivs och till stor del består av tjejer. Huruvida det hjälper eller stjälper? Folk runtom i världen ser säkert olika på det, men vi låter musiken tala och bara kör på med vår grej. Jag blir riktigt inspirerad av att spela i Mystik. De andra i bandet brinner jävligt hårt för hårdrock.

Vad vill ni testa framöver?

– Kanske skriva några snabbare låtar och mer avancerade låtuppbyggnader. Inte för sakens skull, men för att testa att utvecklas – alla band gör ju det ganska naturligt. Man kan göra heavy metal väldigt mörk, men så kan man också ha ett mer hårdrockigt sätt att närma sig det. Jämför bara Mercyful Fate och Saxon, hur olika de låter. Jag tror att Mystik kan utnyttja bland annat båda de två sidorna och röra oss inom andra, väldigt olika territorier av metal. Vi väljer inte ut en klassisk heavy metal-skiva eller ett band som vi vill låta som, vi gillar allt från extrem metal till klassisk rock. Då låter man sig bli inspirerad av allt som har något att ge en och kan gå sin egen väg, i stället för att som många thrashband låta som en specifik skiva.

JESPER ROBILD

*"Which band could ever release its **heaviest, fiercest and most inspired album** after a 33-years-long hiatus? Who else but the original **death metal godfathers Possessed**?"* - ROCK HARD (IT)

POSSESSED

REVELATIONS OF OBLIVION

2LP ARTWORK

CD IN SLIPCASE | 2LP IN GATEFOLD | DOWNLOAD - IN STORES **10.05.** - INCLUDES THE SINGLE "NO MORE ROOM IN HELL"

"More than 45 minutes of Powerful Thrash Metal. Death Angel is back with a Great and already classy Masterpiece!"
MYROCK MAG (FR)

DEATH ANGEL

HUMANICIDE

CD-DIGIPAK INCL. BONUS TRACK | DOWNLOAD
2LP IN GATEFOLD INCL. ETCHED DESIGN ON SIDE D

IN STORES **31.05.**

INCLUDES THE SINGLE "HUMANICIDE"

LIVE!
05.06. Sölvesborg
- Sweden Rock -

"FLESHGOD APOCALYPSE's fifth album delights with 11 brutal and beautifully prophetic anthems - elegant, but deadly." - LEGACY (GER)

FLESHGOD APOCALYPSE

VELENO

CD-DIGIPAK INCL. 2 BONUS TRACKS
+ LIVE BLU-RAY (LIVE IN PERUGIA, ITALY 2018)
2LP IN GATEFOLD | DOWNLOAD

IN STORES **24.05.**

INCLUDES THE SINGLE "SUGAR"

"Get your motor running for the next VADER invasion with this overwhelming taster."
ROCK TRIBUNE (BE)

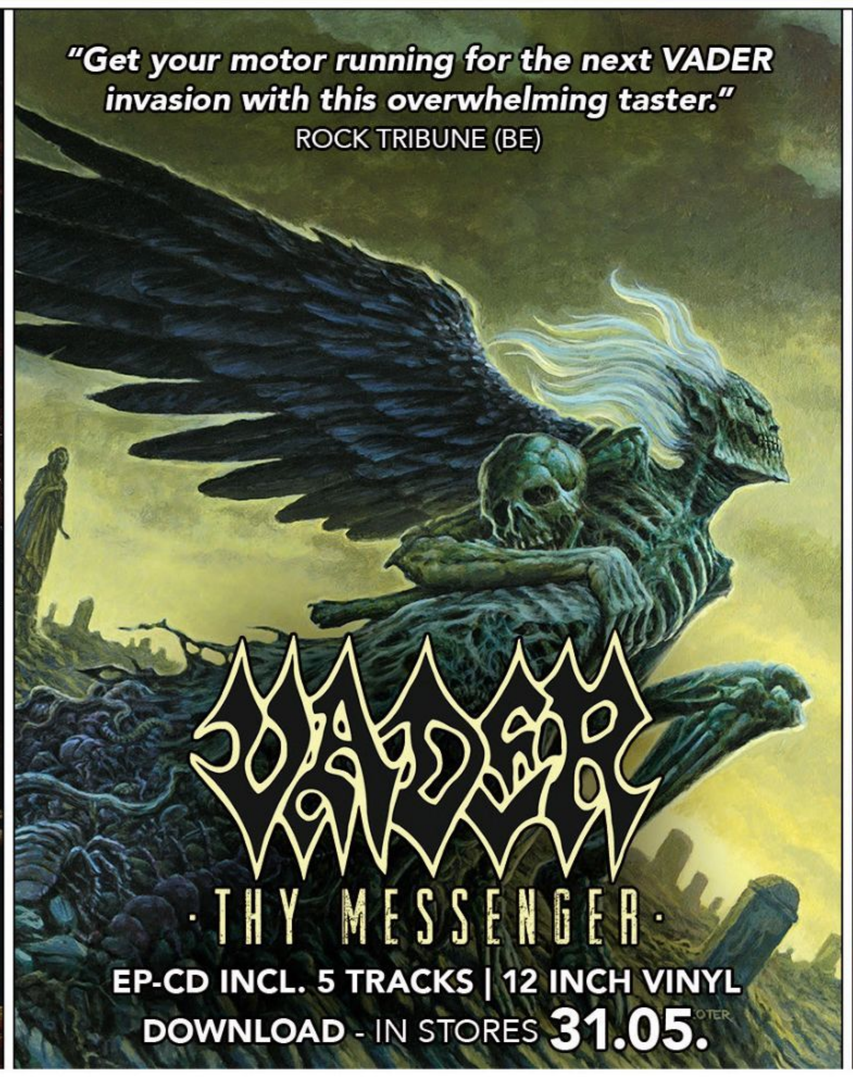

VADER

· THY MESSENGER ·

EP-CD INCL. 5 TRACKS | 12 INCH VINYL
DOWNLOAD - IN STORES **31.05.**

Straight, fast and melodic Power Metal from the heart of Sweden, feat. Tommy Johansson (SABATON) on guitar and vocals!
If you are into **HELLOWEEN**, **GAMMA RAY** and **STRATOVARIUS,** you will love **MAJESTICA**!

MAJESTICA

ABOVE THE SKY

CD-DIGIPAK INCL. 2 BONUS TRACKS
2LP IN GATEFOLD INCL. 2 BONUS TRACKS

DOWNLOAD - IN STORES **07.06.**

INCLUDES THE SINGLE "RISING TIDE"

CHECK OUT!
OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 30000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Poster, DVDs... order free at:
Nuclear Blast - Oeschstrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. +49 (0) 7162-928026 - Fax +49 (0) 7162-24554 - email: mailorder@nuclearblast.de

Bertus

ginza.se

NUCLEAR BLAST

NUCLEAR BLAST MOBILE APP FOR FREE ON IPHONE, IPOD TOUCH + ANDROID!
Get the NUCLEAR BLAST mobile app NOW at **http://road.ie/nuclearblast FOR FREE** or scan this QR code with your smartphone reader!

Prins Svart

Inte här för att stanna

AMUSE

Hammondosande hårdrock på svenska

Prins Svart är ett svenskspråkigt hårdrocksband som inte bygger på November/Abramis Brama-skolan. I stället är det progressiva klassiker som Trettioåriga Kriget och Kaipa (lyssna särskilt på »Stridens larm«) som jag kommer att tänka på. Bland utländska storheter är det en del Porcupine Tree jag tycker mig skönja, vid sidan om de mer förväntade Deep Purple och Rainbow. Det senare beror mycket på den ständigt osande Hammondorgeln och gitarristen Henrik Bergqvist, vars spel ofta är mycket likt Ritchie Blackmores. »En eftermiddagsdröm« skulle rentav kunna klassas som en blågul »Mistreated«. Eller är det Led Zeppelin som ligger och lurar? Prins Svarts främsta trumfkort är väl ändå i slutändan den välmeriterade sångaren Stefan Berggren. Hans vackert beslöjade röst ömsom smeker, ömsom ryter. Paul Rodgers och Jocke Berg i ett. Blott ett år efter den självbetitlade albumdebuten kommer här Prins Svarts album nummer två. Den här gången vräker sig Stockholmskvartetten över 8-ribban.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Q&A

Varför kallar ni ert andra album »Inte här för att stanna«, så bra mottagande som ni fått med er knappt årsgamla albumdebut?

– Ja, det är helt fel, skrattar gitarristen Henrik Bergqvist (Southfork, ex-Poodles), men när de nya låtarna var samlade kände jag att det fanns en stark tråd av förgänglighet i alltihop. Vi är här nu men kommer inte att vara det för evigt. Det är inte något specifikt för Prins Svart eller mig som person utan gäller oss alla och är något som vi gärna undviker att tänka på. Det kan vara destruktivt men också något positivt att ledas av. Det är ingen idé att vänta på något som kanske kommer en dag. Var här och nu!

Är öppningslåten »Maskinen« ett inlägg i AI-debatten?

– Den skulle kunna vara det. En del säger att när AI är här är det redan för sent, då kommer vi inte att kunna reversera utvecklingen. Besluten för hanteringen av den teknologin måste fattas nu, väntar vi är det klippt. AI kommer att se till att skydda sig själv och vi blir överflödiga. Men det jag tänker är att vi människor är maskinen. Vi slipar vår girighet, lust och begär efter mer, snabbare, bättre, till punkten att vi helt håller på att sätta krokben för oss själva. Vi ersätter vårt mänskliga jag med maskinen, skövlar och roffar, vilket resulterar i miljöförstöring och klimatförändring, så egentligen behöver vi inte vänta på någon AI. Människans historia är kantad av utrotningar – you name it, vi har tagit kål på det! Den mänskliga terrormaskinen finns i oss alla och antingen låter man de impulserna leda ens liv eller så dämpar man dem. Vilken eld ska du göda? Hatets och begärets eller den som driver kreativitet, kärlek och samhörighet?

Vad kan du säga om »Under mina sista dagar«, er kanske tyngsta låt hittills?

– Jag ville skriva en låt som »In my time of dying«, en av mina Led Zeppelin-favoriter, och då syftar jag på var den landar känslomässigt. Jag skulle egentligen bara lägga lite stödsång i studion för att illustrera för sångaren Stefan Berggren vad jag hade tänkt, men de andra bara: »Varför sjunger inte du på den? Du låter som Thåström!« Okej, men jag har inte dynamiken i rösten för andra delen av låten, när den tar fart, så jag bad basisten Tomas »Pomma« Thorberg att sjunga andra halvan. Han visste inte ens vad texten handlade om, utan tog bara en tagning rakt av – helt klockrent!

MATS RYDSTRÖM

Enthroned

Cold black suns

SEASON OF MIST

Black metal

De belgiska black metal-veteranerna Enthroned har lyckats med någonting extremt ovanligt inom hårdrocksvärlden, nämligen att klämma ur sig sina starkaste skivor mer än 20 år efter bandets grundande. Förändringen skedde i början av 2010-talet, då de tidiga årens semimelodiska höghastighets-black metal lades på hyllan till förmån för ett betydligt mer unikt uttryck. Särskilt 2014 års »Sovereigns« är ett prakt—exempel på hur melodi och disharmoni kan samverka för att skapa hotfull, suggestiv och förvridet vacker musik.

När belgarna nu hunnit fram till sitt tionde album känns det tyvärr som om kulmen redan har nåtts. »Cold black suns« verkar inom liknande ramar som tidigare nämnda »Sovereigns«, med två avgörande avvikelser: låtstrukturerna har förenklats och melodierna lyser ofta med sin frånvaro. Som resultat får vi ett våldsammare, men också plattare album som endast stundtals når upp till föregångarens känsla av sublimitet. Avslutande »Son of man« bjuder dock gåshudsmetal av hög rang.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

First Signal

Line of fire

FRONTIERS

80-talshårdrock i modern skrud

Ritningarna har hämtats från 80-talets låtskrivarverkstad och de inblandade snickarnas förkärlek till sitt hantverk gör att restaureringen är naturtrogen. Att de båda Palace-bekantingarna Michael Palace (gitarr) och Daniel Flores (trummor) valt den enkla vägen för att komma till resultatet är endast märkbart på papperet. För en gångs skull är helheten homogen och känslan av ett bandarbete stor.

I det musikaliska finns det ingenting att klaga på och arbetsbördan är rättvist fördelad. Det utspridda låtskrivandet håller precis som tidigare hög klass och ramarna bygger på tidiga Harem Scarem och ett extra melodiöst Bon Jovi som precis börjat flörta med Desmond Child. Att den gamle Foreigner-basisten Bruce Turgons namn dyker upp bland låtskrivarna kommer inte som någon överraskning. Stundtals andas »Line of fire« samma luft som hans soloplatta »Outside looking in« från 2005. Skillnaden stavas dock Harry Hess. I sitt mest melodiösa esse sjunger han First Signal till ännu en seger mot huvudbandet Harem Scarem.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Fleshgod Apocalypse

Veleno

NUCLEAR BLAST

Symfoniskt övermangel

Man behöver inte vara minimalist för att rygga tillbaka inför Fleshgod Apocalypse. Soundet svindlar, redan på tankeplanet. De fyra tidigare plattorna blåste samtliga mig av banan. Det hände så jävla mycket, så jävla snabbt, med en jävla massa virtuos finess. Överflink death metal ackompanjerad av neoklassiska operasymfonier – en lång lina som löptes fullt ut.

Ganska sent omsider, på föregångaren »King«, verkade dock det där med struktur och sammanhang ha gått upp för de barockt vitpudrade italienarna. Framför allt gav den vanvettiga »rena« sången mersmak. Tillvägagångssättet att sålla och sila bort i den lavinartade tonkonsten har tagits ett steg längre på »Veleno« (»gift«). Det är både förståeligt och logiskt resonerat. Andningspauser och jämvikt brukar göra susen. Hantverket kan vara bandets mest perfekta hittills – utan större effekt. Inget fel i ett kontrollerat och lagom polerat uttryck, men en del av kraften har gått förlorad.

Låt nu inte övermodet stå i vägen.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

ANDREAS RANA

Gaahls Wyrd

GastiR – ghosts invited

SEASON OF MIST

Finrums-black metal

Sju år har passerat sedan de före detta Gorgoroth-medlemmarna Gaahl och King ov Hell försökte röra om i den norska black metal-grytan med God Seeds »I begin«. När nu Gaahl återvänder utan sin forne följeslagare och under ny flagg sker det under liknande premisser, men med ett något annorlunda uttryck.

Där God Seed ämnade tänja på gränser inom ett redan etablerat ramverk antar »GastiR – ghosts invited« ett mer progressivt och personligt färgat förhållningssätt till black metal-genren. Det faller således naturligt att dra paralleller till sentida Enslaved, snarare än de mer ortodoxa konstellationer som Gaahl medverkat i tidigare i karriären.

Trots stundtals okonventionella låtstrukturer är skivan rakt igenom lättsmält och tämligen elegant i sin uppbyggnad. Tyvärr på bekostnad av känslomässig resonans – musiken är helt enkelt för cerebral och »vacker« för sitt eget bästa. Det känns märkligt att säga det i sammanhanget, men har inte Gaahl blivit lite väl rumsren i sitt skapande?

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Paul Gilbert

Behold electric guitar

MASCOT

Bluesrock

Man vet att man lyssnar på en skicklig musiker när första låten är ett enda långt jamliknande bluessolo som man inte tröttnar på utan vill höra mer av. Paul Gilbert spottar ur sig en perfekt mix av improviserade fraser och konstruerade intervalliska superlicks. Allt görs smakfullt och med Gilberts typiskt charmiga kaxighet. Han har ju alltid varit en väldigt uttrycksfull musiker som harmoniskt har mer gemensamt med klassisk 60-talsrock än gamla barockkompositörer – något som alltid har utmärkt honom från övriga gitarrvirtuoser ur hans generation.

Paul har nyligen flyttat från det hektiska Los Angeles till det lugnare Portland, där han skaffat nya bandmedlemmar och spelat in ett album helt utan pålägg eller onödiga efterbearbetningar. Det känns som en perfekt symbolisk slutkläm på en musikalisk resa som började i ett tuperat raketgitarr-80-tal och slutar i denna kortklippta, groovigt jordnära bluesrockplatta.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONAS MOLUND

Gloryhammer

Legends from beyond the galactic terrorvortex

NAPALM

Gladlynt framtids-power metal

Vanan trogen spexar Christopher »Zargothrax« Bowes (Alestorm) till det mer än lovligt i Dundee. När det kommer till det musikaliska finns det inga filter för vad som är för mycket. Å andra sidan. Hade det gjort det och han pliktskyldigt hamrat fram standardiserad power metal på sin synts tangenter hade hela konceptet med Gloryhammer fallit platt.

Mitt i det svulstiga och överdådiga finns hela bandets existensberättigande och charm. Vinkeln där reptilhjärnans diggande möter det största av leenden är bandets signum. Så även denna gång, även fast de musikaliska gränserna flyttats framåt ännu ett steg. I det skojfriska bjuder Paul »Ser Proletius« Templing på riff utöver de vanliga och stundtals är plattan till och med gitarrdriven. Thomas »Angus McFife XIII« Winkler bevisar också att de fånigaste av texter inte kan dölja vilken karismatisk sångare han är. Insatsen är teatralisk och kommer att överraska. Likaså det stenhårda ställningstagandet »Gloryhammer« eller eposet »The fires of ancient cosmic destiny«.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

KÖP TIDIGARE NUMMER
AV SWEDEN ROCK MAGAZINE
ALLTID PORTOFRITT!

WWW.SWEDENROCKMAGAZINE.COM

Goregäng

Neon graves

TRANSCENDING OBSCURITY

Crustpunkare lirar death metal

En skitig, punkig death metal med svängiga rocktakter. Amerikanska Goregäng lirar tunggung med kraftiga crustpunkinfluenser, stundom känns soundet smått inspirerat av »Wolverine blues«-Entombed med sina svängiga takter. Däremellan går det på snabb tvåtakt.

Goregäng levererar ett hyfsat underhållande mangel som känns som gjort för en svettig klubblokal och moshpit. De tjacksnabba trummorna i »Feeble-minded rash« vittnar om att Florida-gruppen har ena foten i punken men samtidigt är death metal-dyrkare. Trots kvalitativa musiker lyfter aldrig Goregäng. Även om de är tajta är det sällan låtarna engagerar lyssnaren. I stället kommer jag på mig själv med att tänka: »Ja, det här var ju helt okej men inget jag kommer att lyssna på igen«. »Plague of hammers« har några hyfsat svängiga riff men inte något jag höjer på ögonbrynen åt. Det är däremot svårt att inte gilla den råa basen i Autopsy-klingande avslutningen »This era of human« som höjer lite. Om bara Goregäng höll samma kvalitet på resten av plattan.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

CHARLES THULIN ASSARMO

Grief Collector

From dissension to avowal

GRIEF COLLECTOR

Doom metal

Jämte Messiah Marcolin torde Robert Lowe vara den bäste sångaren Candlemass kunnat stoltsera med. I alla fall på skiva. På Grief Collectors fullängdsdebut visar »The voice of doom« att han fortsatt har en av genrens vassaste pipor, som dock hade förtjänat ett lika vasst låtmaterial.

»From dissension to avowal« är ett konceptalbum, tänkt att beskriva sorgeprocessens olika steg: förnekelse, ilska, förhandling, depression och acceptans. För att vara en beskrivning av just olika steg i en process är resultatet väl likriktat. En låt om ilska borde rimligtvis ljuda på ett annat vis än en än om förhandling eller acceptans. Den tanken verkar inte ha slagit rot hos det amerikanska låtskrivarparet Brad Miller och Matt Johnson, som mer verkat vara intresserade av att leverera en stabil men föga nydanande doom metal-skiva. Något som de i och för sig ror i hamn. Men frågan är vad Leif Edling hade kunnat göra med temat och Robert Lowe. Förmodligen ett mästerverk.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

FOTO MY ANDERSSON

Qantice

The anastoria

PRIDE & JOY

Symfonisk bombasm

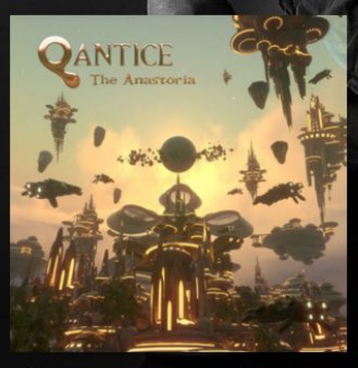

När kunde du senast urskilja basen i symfonisk metal? Detta är bara en av många punkter där franska Qantice utmärker sig. I geggan av halvdassig symf från europeiska länder utan stark metaltradition brukar det krävas något alldeles extra, inte bara för att sticka ut utan för att komma över en godkänt-nivå. På »The anastoria« finns massor av ofta saknade kvalitéer. Först och främst är det riktigt härligt med ett band som verkligen vågar gå hela vägen med »over the top«-faktorn i stället för att mjäka runt på försiktiga marker. Om Rhapsodys och Yngwie Malmsteens avkomma fick barn med Bloodbounds och Dragonforces dito skulle resultatet låta så här – om ungen fick en banjo i julklapp. Bombasmen är total vare sig det gäller hypersnabb power metal som »Rivers can't fly« (nej, vi vet) eller rymdriddarballaden »Cosmic sway«. Svenske sångaren David Åkesson ligger inne med en grov brytning och texterna är utstuderat science fiction/fantasy-nonsens. Visst är det precis så det ska vara?

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER ROBILD

Q&A

Hur hamnar en svensk tvåbarnspappa i ett franskt power metal-band med fäbless för science fiction?

– Den norska Youtubestjärnan PelleK sjunger på Qantices förra album »The phantonauts«, säger sångaren David Åkesson. Men när chansen att åka ut som förband till Luca Turilli's Rhapsody dök upp passade det inte med hans schema. Att lotten sedan föll på mig var tack vare Andromedas basist Linus Abrahamson som rekommenderade mig och på den vägen är det. En lustig historia utspelade sig när vi lirade i Spanien. Längst fram i publiken stod en kille med en Damnation Angels-tröja på sig. Det är PelleKs gamla band. Minen på honom när det var jag som sprang ut och började sjunga i stället för PelleK var oförglömlig. Jag förstörde hela hans kväll! Efter spelningen tänkte jag be honom om ursäkt men såg inte till honom något mer.

Du är flitigt använd när det kommer till att arrangera och sjunga in körer, hur fann du det kallet?

– Det började när jag la kören på Aldarias album »Land of light«. Frode Hovd som är hjärnan bakom det skickade över en låt som jag skulle sjunga lead på, men jag ville ge honom en wow-upplevelse och la körsång och hela paketet. Det blev det också, för körer är någonting som jag är bra på. Frode tyckte samma sak och bad mig att lägga kör på en till låt och sedan en till och så fortsatte det. Efter det albumet har erbjudandena fortsatt att komma. Att kunna säga att jag sjungit tillsammans med min stora idol Michele Luppi (Whitesnake, ex-Vision Divine) är nästan svårt att förstå. Allt som sker nu är egentligen bara trevliga bonusar.

Jobbade du med fria vokala tyglar på Qantices nya platta »The anastoria«?

– Oftast hade jag det. Ibland hade gitarristen Tony Beaufils skrivit noter för vad jag skulle göra, men lika ofta var det helt öppet för mig att komma med egna idéer. Det finns de som säger att det inte blir lika levande om man jobbar med noter, men ska jag lägga tio olika stämmor är det snarare ett måste för att kunna skilja allt arbete åt.

Hur känner du som expert och dessutom lärare i ämnet körsång för ett tv-program som »Körslaget«?

– Jag är ju musikskadad, både som musiker och lärare, och ett program som »Körslaget« är så himla tillrättalagt. I stället för att se det går jag hellre och kollar på riktigt bra kammarkörer i någon kyrka i stället, så att det blir på riktigt.

JANNE MATTSSON

Helheim

Rignir

DARK ESSENCE

Melankoliskt och kallt

Det är svårt att recensera ett album av Helheim utan att nämna Enslaved. Banden sprang ur samma genre i början av 90-talet och har följts åt någorlunda stilmässigt sedan dess. Även om Enslaved är ett större namn är Helheim också mycket väletablerade inom vikingainfluerad black metal med sina nu tio album. De har inte dragit lika tydligt mot det progressiva som sina genrebröder, men på »Rignir« finns definitivt vissa experimentella inslag. Albumets solon och längre instrumentala passager lutar mer åt det storslagna, medan en del låtar snarare präglas av en melankolisk stämning med lugn ren sång och lägre tempo.

Ljudbilden är inte knivseggstunn och kall som i mer traditionell black metal, men den ligger fortfarande långt från det rundade och polerade sound som har blivit allt vanligare i dag. Överlag är detta ett välspelat kvalitetsalbum som skickligt kombinerar olika stämningar. För att få ett än högre betyg hade dock fler spår behövt sticka ut och vara än starkare på egen hand.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Inaüdible

Wrestling with demons

INAÜDIBLE

Brölande adrenalinstinn metal

Det har tagit detta Uppsalaband drygt tio år att släppa ifrån sig sin debutplatta, ett konceptalbum om wrestling: den glamourösa framsidan och det bakomliggande mörkret. Här finns drivande tempo och energi – och en känsla av att stå där i gemenskapen, i en publik med höjda nävar som hetsande hejar fram alla sina vinnare. Men med galopperande musikaliska bakgrunder och låttitlar som »Hell rising«, »Face to face« och »Never count me out« är detta mer underhållande och kul än bra. Fast utan att egentligen vara så roligt.

Sångmässigt blir det mest som ett enda långt och grötigt brölande hela vägen. Även om musiken fladdrar iväg på lite olika sidospår är det som att allt följer en och samma huvudled med fåtalet variationer. Det hörs att det finns musikalitet och kunnighet i bandet, men någonstans i förvaltningsprocessen har det kommit till korta i en kamp mot testosteron och adrenalin. Det saknas något som berör, vilket gör att detta i längden blir ganska ointressant.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Inculter

Fatal visions

EDGED CIRCLE

Thrash metal från Norge

Hordalandbandet Inculter kan med lätthet räknas som ett av de mer lovande banden från vårt grannlands på senare år febrilt aktiva, old school-vurmande thrash- och death metal-scen. Att bandet vuxit till sig sedan 2015 års debutalbum märks så fort »Fatal visions« rullar igång. Produktionen är närmast perfekt ändamålsenlig och beslutet att ta in en andra gitarrist bidrar till att ljudbilden nu är betydligt fylligare.

Musiken kan beskrivas som en snortajt hybrid av europeisk och nordamerikansk thrash, kompletterat med atmosfärsförstärkande inpass från doom- och death metal. Frenesin är alltjämt närvarande, samtidigt som låtarna känns genomtänkta.

Trots ovanstående kvaliteter går det inte att bortse från den gnagande känslan av att någonting saknas. Efter några genomlyssningar slår det en att vad Inculter har skapat är inte ett thrashalbum, utan snarare ett album om thrash. En triumf sett till hantverket, men som konstnärlig produkt tyvärr tom på innehåll.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JOHAN PETTERSSON

Indian Nightmare

By ancient force

HIGH ROLLER

Multikulturell heavy metal

För en skandinavisk hårdrockslyssnare känns det nog ofrånkomligen rätt exotiskt med en konstellation där medlemmarna härstammar från så skilda länder som Indonesien, Italien, Turkiet och Mexico. Den geografiska sammansmältningen hos Indian Nightmare märks dock inte av i bandets musik så mycket som man kan frestas att tro. Att gruppen har sin bas i Berlin skvallrar lite mer om den metalliska, bitvis punkiga, svärtan av germansk kaliber.

Utan att musiken på »By ancient force« direkt kvalificerar sig som thrash metal finns här tydliga drag av de tidiga levnadsåren från både Sodom och Kreator. Lämpligt nog går det även att höra ett par subtila men väl klädsamma Venom-drag. Sångaren Ome »Poison Snake« Ehekatl gläfser som sig bör inom de uppsatta musikaliska ramarna och bidrar till att förgylla en redan stark låt som »Yang tarampas dan terampas« än mer.

Även soundet är autentiskt på bästa, ickeperfekta 1985-vis och även om varje låt inte känns utstickande uppfylls målen hela vägen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

DIAMOND HEAD

THE COFFIN TRAIN

ALL ABOARD, THE RIDE'S ELECTRIC!

The brand new album available on May 24
on CD, Vinyl and Digital formats

Riot City

Burn the night

NO REMORSE

Melodisk speed metal

Det går sannerligen undan på debutalbumet från kanadensiska Riot City. Därtill manifesteras många högintensiva falsetton ur sångaren och gitarristen Cale Savys strupe. I samma veva är även melodihantverket en bärande punkt genom materialet. Nog har denna kvartett läst på ordentligt inför tentan om 80-talsförehavandena från akter som Exciter och Savage Grace. Speed metal, US power metal, traditionell men ofta snabbfotad heavy metal... För den som ännu inte greppar soundet är det bara att låna öra till titellåten, definitivt en utmärkt representant för helheten.

Som i så många andra fall ursäktar energin i armkrok med entusiasmen kring äldre tider den totala bristen på originalitet, för det råder ingen tvekan om att Riot City gör en välbeprövad grej god rättvisa. Nackdelen blir att en lång sträcka av musiken känns väl likartad, även om starka »In the dark« bjuder på lite tempovariation. Även nämnde Savy hade gott kunnat ta det lite lugnare med det värsta skrikandet.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

»En utlösande faktor för att slutföra albumet kom i fjol då Ty gick bort«

Cale Savy, Riot City

Q&A

Vilka var dina känslor då inspelningen av Riot Citys aktuella debutalbum »Burn the night« var färdig?

– Det kändes rätt otroligt, med tanke på vilken väg vi har vandrat för att komma hit, säger sångaren och gitarristen Cale Savy. Albumet skulle egentligen ha kommit ut för flera år sedan och flera av låtarna hade redan hunnit komma ut i demoform, men annat hann komma i vägen. Trummisen Ty Gogal lämnade bandet 2016. Resten av oss tappade en del motivation, då vi inte kunde jamma i studion som tidigare. Vi var ju även något yngre då och som så ofta var det lätt hänt att diverse saker som festande tog fokus från musiken. En utlösande faktor för att slutföra »Burn the night« kom i fjol då Ty tyvärr gick bort, som följd av sitt drog- och alkoholmissbruk. Som en hyllning till honom lät vi hans originalinspelning på låten »Halloween at midnight« vara kvar, så han medverkar på skivan.

Finns det även någon referens till Tys öde i någon av skivans texter?

– Våra låttexter är väldigt öppna för olika tolkningar, men lyssnar man noga på »In the dark« kan den sägas handla om Ty. Det var annars en rätt intressant låt att göra och det akustiska introt till den skrevs av vår nuvarande trummis Chad Vallier. Vi är ett band som skriver väldigt mycket material, men sedan använder relativt lite av det. Just »In the dark« fastnade vi starkt för omedelbart, möjligen delvis på grund av dess tema.

Du sjunger överlag väldigt högt och tar många falsettoner i låtarna. Hur fixar du detta live?

– Anledningen till att jag kom att sjunga i bandet är faktiskt för att vi inte hittade någon annan att göra det. Jämfört med våra tidiga demos kan man på »Burn the night« verkligen höra en stor skillnad i kontrollen av min röst. Som alla sångare har jag både bättre och sämre dagar live och lär mig ständigt ännu.

Omslaget till »Burn the night« får mig att tänka på konvolut till gamla tv-spel från 80- och tidigt 90-tal.

– Vi har fått höra det tidigare, men inte lika ofta som att vi har hämtat inspiration från Judas Priests »Screaming for vengeance« och dess »The Hellion«-örn. Men det är faktiskt ingen specifik referens till något, utan helt enkelt tänkt att vara ett coolt och färgstarkt hårdrocksomslag.

NEVEN TROSIC

Kenny Wayne Shepherd Band

The traveler

MASCOT

Traditionell bluesrock

Med en framgångsrik solokarriär som inleddes vid 18 års ålder 1995 och förbandsgig till bland andra Rolling Stones, Lynyrd Skynyrd och Aerosmith får man lov att konstatera att Kenny Wayne Shepherd i dag kan ett och annat om hur bluesrock ska liras. Letar man efter originalitet som skakar om genren är »The traveler« knappast vad som bör efterfrågas, men gitarristens stora hjärta för sitt eldiga, traditionsrika hantverk räcker långt på egen hand. Uppbackad av orgel och blåsinstrument sätter inledande »A woman like you« tryggt tonen och efterföljande »Long time running« bygger på ett typiskt svängigt ös, vilket i rätta händer som dessa aldrig känns slentrianmässigt. Den akustiska balladen »Tailwind« är en sann känslosam pärla och att Shepherd i »Gravity« vågar sig på ett lite mer amerikanskt ljudande radiostuk faller även det tämligen väl ut.

Sången är föredömligt uppdelad mellan Shepherd och den gamle vapenbrodern Noah Hunt, vilket skänker ännu en njutbar krydda åt »The traveler«.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

King Hobo

Mauga

WEATHERMAKER

Genreöverskridande rock

En av de saker som jag älskar med King Hobo är att de vägrar att falla i förväntade fällor. Bandet kretsar kring soloalbumaktuelle Per Wiberg (Spiritual Beggars, ex-Opeth) och tillsammans med trummisen Jean-Paul Gaster (Clutch) och den likaledes briljante gitarristen Thomas »Juneor« Andersson (Kamchatka) har de tagit elva alldeles för långa år på sig år för att leverera uppföljaren till den självbetitlade debutplattan.

»Mauga« överraskar hela tiden. Det går inte att missa att de här killarna gillar att rocka, men influenserna är så många och långt ifrån gängse hårdrockmallar att de i slutändan gör något helt eget. De slösar med inspiration och väjer inte för något även om de musikaliska jämförelserna med Clutch finns där, om än i små doser. Och att de är så genremässigt svårplacerade är vad som gör dem så älskvärda och spännande. Det är harmoniskt, äventyrligt och lekfullt och det är uppenbart att många timmars jammande speglar av sig i slutprodukten: 45 minuter av rå, fri energi.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DENNIS KARLSSON

Leathürbitch

Into the night

HIGH ROLLER

Ösig heavy metal

Portland-akten Leathürbitch fullängdsdebuterar – en självbetitlad ep släpptes i fjol – med det uttalade målet att bidra med något fräscht till den amerikanska metalscenen. En ambition så god som någon, även om den nu inte må vara av den mer uppseendeväckande sorten. Nåväl, med »Into the night« tar bandet sikte på en sorts Lizzy Borden-blandning av intensivt heavy metal-ös och medryckande melodier. På papperet ett inte alls dumt koncept och verkligen något som det finns betydligt mer plats för inom dagens hårdrocksvärld.

Albumet utgör en nöjsam liten lyssningsstund och lider inte av någon brist på välkommen råhet i soundet. Den rent minnesvärda faktorn låtarna igenom är det sämre ställt med, för tyvärr stannar inte många toner kvar i minnet när det är dags att gå vidare till nästa nummer.

Under lite drygt en halvtimmes speltid hinner Leathürbitch inte göra några direkta fel, men låtmaterialet framstår dessvärre inte som så välslipat som det borde vara. Helt och hållet godkänt, men ej mer.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Lice

Woe betide you

SEASON OF MIST

Mjukis-black metal

Mysig black metal är en självmotsägelse deluxe, men visst existerar den. Texterna på Lices debutalbum må handla om förmultnande offer för viltolyckor, men de stjäl inte mycket uppmärksamhet från försynta gitarrmelodier i snälla skalor. Niklas Kvarforths nya hobby landar någonstans mellan atmosfäriska subgenrer och den depressiva Kent-variant av black metal som flera av hans projekt revolutionerat. Trots hans minst sagt oberäkneliga personlighet är förväntningarna således höga.

Och visst glimtar det till. Niklas growl låter bättre än det mesta han ger prov på i Shining och doldisgitarristen Kirill Krowli är duktig på att lägga distade ljudmattor. Tyvärr är glimtarna i minoritet. Inslagen av ren sång är rysansvärda och så fort trion går ner i icke-distade lägen låter det navelskådande vardagsrumspyssel. Avslutande »…And so the ceaseless murmur of the world came to an end« är ett taffligt försök till… fusionjazz? Det goda är det inget fel på, men så här få stunder av njutning räcker inte till godkänt.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JESPER ROBILD

Det har aldrig varit enklare att BESTÄLLA CD & VINYL med tryck!

Testa oss NU - använd rabattkod*: srm19 *Gäller CD

Utmärkt

Baserat på 109 omdömen

Trustpilot

you play. we print.

skivtryck.se
0470-74 29 00

Lord Vicar

The black powder

THE CHURCH WITHIN

Doom metal

Att inleda med en pjäs om dryga 17 minuter är i det närmaste att betrakta som artistiskt självmord också för en akt inom doom metal-genren. Lord Vicar lyckas dock komma undan med blotta förskräckelsen. För även om »Sulfur, charcoal and saltpeter« med sin lätt teatrala sång av Chritus (ex-Saint Vitus, Count Raven) knappast hör till genrens mest minnesvärda alster är den tillräckligt habil för ett fortsatt lyssnande. Dock blir det inte mycket bättre under resterande 50 minuter då »The black powder« rymmer en tämligen standardiserad doom metal i rakt nedstigande led från Black Sabbath.

Det hela är förvisso kompetent framfört, men avsaknaden av överraskningar medför att Åbo-bandet sällan uppnår mer än godkänt – framfusiga »The temple in the bedrock« och episka avslutningen »A second chance« undantagna. Nog hade jag hoppas på mer av en grupp som 2011 kunde stoltsera med att ha släppt ett av årets bästa album.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Lucifer's Friend

Black moon

CHERRY RED

Småprogressiv 70-talshårdrock

Sedan 2014 finns de igen, tysk-brittiska Lucifer's Friend. Men den som vill hitta nymodigheter i gruppens sound letar förgäves. Lyckligtvis. Lucifer's Friend är ett högst pålitligt band i den småprogressiva skolans melodiösa svängklass. Möjligen kan lyssnaren bli överraskad av blåsinstrument (delikat trumpetsolo i titelspåret, exempelvis), det ettriga fiolsolot i »Freedom« eller stämningarna av spökdisco. Men till syvende och sist handlar Lucifer's Friend alltjämt om riffstinn och orgelköttig dramahårdrock som hämtad från det tidiga 70-talet. Och trumfkortet nummer ett heter alltjämt John Lawton. Denne styrkesångare – även känd från tre underskattade Uriah Heep-album – tycks ha bibehållit vartenda uns av sina stämläppars spänst, alla de många åren till trots. Hör bara smäktande »Little man« eller symfoniska »Palace of fools«...

Slutsats: årets bästa album hittills. Kul förresten att skummisarna från allra första skivomslaget (1970) hälsar på ånyo!

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Duff McKagan

Tenderness

UNIVERSAL

Singer/songwriter

Med den synnerligen läsvärda autobiografin »It's so easy – and other lies« visade Duff McKagan upp en fin skrivtalang, klädsam självinsikt och hälsosam distans till rockbranschen. Med »Tenderness« demonstrerar han en annan musikalisk sida av sig själv. Producerad av Shooter Jennings och uppbackad av dennes kompband rymmer albumet countrydoftande singer/songwriter-material, med mycket känslor och Bob Dylan-paralleller. Således befinner sig Duff långt från sitt vanliga rock'n'roll-territorium. Tillbakalutat, öppenhjärtigt och avskalat verkar vara ledorden.

Det går att göra fler jämförelser med ovan nämnda bok, då Duff försöker att säga något vettigt. Gott så, men »Tenderness« saknar något. Med tanke på genren vore det orättvist att efterlysa allsångsrefränger, men det saknas lite krokar för att låtarna ska fastna. Helhetsintrycket blir aningen för tamt, trots en skön stämning och att Duffs röst fungerar ypperligt. Hissmusikvarningsflaggan vajar på halv stång och det är lite för högt.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Nocturnus AD

Paradox

PROFOUND LORE

Old school Florida-death metal

Bandet som bör ha varit sin genres första med permanent keyboardist har återuppstått, det också. Som avsedd uppföljare till 1990 års »The key« betraktad framstår »Paradox« som en något mer sansad skapelse. Hur negativt ett sådant adjektiv än kan klinga i death metal-sammanhang betyder det i detta fall vuxen snarare än andefattig, nerdekad eller mesig. Där exempelvis bruket av keyboards på albumdebuten föreföll lekfullt trevande har det här funnit sin plats i arrangemangen. Medelåldersversionen av Nocturnus första sättning är också något mindre frikostig med riffen, till förmån för mer sammanhållna och direkta låtar. Detta, liksom en mer polerad produktion, naturligtvis på viss bekostnad av den ungdomliga energi och charm som präglar ett snart tre decennier gammalt referensverk. Dock inte på vitalitet, som bandet har förvånansvärt mycket av. Lysande atmosfäriska nummer som »Procession of the equinoxes« är ljuden av någon som länge har haft mer att ge.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

RICHARD LAGERGREN

October Tide

In splendor below

AGONIA

Death/doom metal

Det förra albumet »Winged waltz« har hunnit bli över två år gammalt och det har dessvärre inte växt märkbart, utan ligger fortfarande på samma sexpoängsnivå som vid recensionstillfället. Därför är det extra roligt att kunna konstatera att febern är tillbaka och härjar dödligare än på länge. Svettig panik, mardrömmar och bottenlös ångest – det bär av in i mörkret igen med dalabaserade October Tide, och det på bår.

I det allra dunklaste hörnet står sångaren Alexander Högbom och låter fenomenalt naturond. »In splendor below« innehåller ett par års uppdämd illvilja som gick förlorad häromsistens. I spår som »Stars starve me« och »Seconds« är det som att ha en gammal »Brave murder day«-kanyl väldigt nära ansiktet, fast om möjligt ännu smutsigare och ännu mer smittad med all skit som musiken kommer dragande med. »Skära hål för att se när luften sakta går ur« vrålar Högbom i »Ögonblick av nåd« och det är nog inte en ballong han menar.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JAKOB RADERIUS

Possessed

Revelations of oblivion

NUCLEAR BLAST

Världens första death metal-saga får Hollywood-slut

»The dirt«, »Bohemian rhapsody« eller »Lords of chaos«? Äh, ge mig i stället en helt annan typ av musikfilm med ett tårdrypande Hollywood-slut. I huvudrollen: Jeff Becerra.

Ända sedan skivpaketet från Heavy Sound julen 1985 vrålade »ho ho, Satan's curse!« och albumet »Seven churches« ställde alla begrepp inom extrem metal på ända har Possessed varit mitt livselixir. Och Jeff Becerra djävulsfiguren med den gudabenådade, pinade rösten.

Att han 2019 ens har en roll inom metal, än mindre en huvudroll, är helt jävla otroligt. Skottskadad, rullstolsburen och förlamad från bröstkorgen och nedåt, men ändå har han decennier senare lyckats väcka världens första death metal-band till liv med helt nytt manskap. Och som han har gjort det! På en pluttgitarr har Becerra riffat fram idéer som förfinats av Daniel Gonzalez, en av två gitarrister som studerat såväl företrädarna Mike Torrao och Larry LaLonde som King/Hanneman och Trey Azagthoth (lyssna bara på »Ritual«).

Även om »No more room in hell« vrålstartar löper bandet inte »Seven churches«-amok. Dels är det omöjligt utan Mike Sus bisarra trumtakter, även om fantombatteristen Emilio Marquez är hyperintressant på sitt sätt. Dels är soundet inget för reverbdyrkande old school-puritaner.

Den knallhårda produktionen är inte plastigt modern men har genom Peter Tägtgrens mix fått en klarhet som får dagens Possessed att emellanåt dra åt Slayer anno 1986. Och när Jeff Becerra plågat fräser »kill, kill« och »burn, burn« i »Demon«, vars refräng är en fin blinkning åt Infernäl Mäjesty, är effekten som när Tom Araya extasvrålar »hail Satan«.

En sjuk, sjuk comeback.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

MARTIN CARLSSON

Port Noir

The new routine

INSIDEOUT

Progrock 2.0

Efter en formidabel albumdebut – och en minst lika vass uppföljare – är förväntningarna på Port Noirs tredje album högt ställda, minst sagt. Om Södertäljetrion någonsin sviktat under uppgiften framgår det i vart fall inte av »The new routine«. Tvärtom genomsyras plattan av en allestädes närvarande känsla av klass och självklarhet. Låtarna ter sig snarare som tidlösa evergreens framgrävda ur marken än låtar skrivna och framförda av mänsklig hand. Ingen annan akt låter heller som dem. Tänk ett frejdigt Rush, som i ungdomen överdoserat på Daft Punk och Rage Against The Machine i stället för Cream och Led Zeppelin och man kommer Port Noirs musikaliska dna på spåren. Detta är ingen progrock i vanlig mening, utan tung och vacker musik som värjer sig från enkla kategoriseringar och givna mallar. I Love Anderssons karaktäristiska röst har de dessutom ett powerplay-vapen, som ger gruppen både identitet och en osviklig känsla för träffande melodier. Hattrick!

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

TOBIAS STARK

LIVE NATION PROUDLY PRESENTS

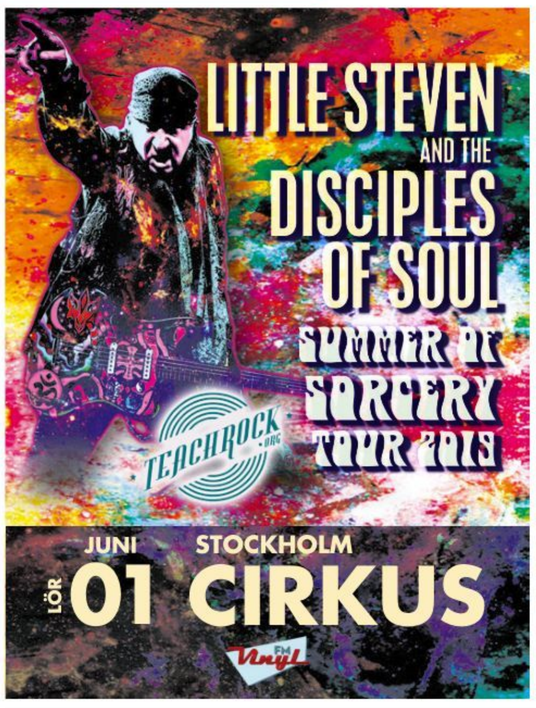

Köp biljetter via LiveNation.se • Få senaste konsertnyheterna: /LiveNationSwe

Savage Messiah

Demons

CENTURY MEDIA

Brittisk power/thrash metal

Det är en anonym tillvaro de för, Londonbördiga Savage Messiah. Ej att förknippa med Nevermore-avknoppningen Shatter Messiah. En orättvis tillvaro kan tyckas. I synnerhet då diskografin nu uppgår till inte mindre än fem plattor till brädden fyllda med bandets fräscha hybrid av modernt producerad thrash och power metal.

Vanan trogen är uppsättningen ny sedan senast. Där finns kanske också anledningen till att genombrottet saknas. Grundaren, sångaren och gitarristen Dave Silver är bra på det han gör, inom det musikaliska. Rösten är precis på gränsen till att platsa i kommersiell radio och riffen heavy metal-snygga. Men att hålla ihop ett band verkar han ha oerhört svårt för. Å andra sidan kanske det är ett sätt att hålla soundet fräscht? Vilket som så fungerar det utmärkt på »Demons«. I Chris Stapleton-covern »Parachute« har bandet en potentiell hit. Frågan är om det är som slitvargar eller »one hit wonders« de vill bli ihågkomna.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

FOTO ROSS HALFIN

Q&A

Ni klev in studion för att spela in »Demons« utan att ha en enda låt färdig. Varför detta risktagande?

– Inspelningen skedde Studio Gröndal i Stockholm, säger sångaren och gitarristen Dave Silver. Plattan mixades sedan i Jens Bogrens (Kreator) Fascination Street Studios i Örebro. Anledningen till att vi kom till Studio Gröndal utan färdiga låtar var för att allt skulle kännas nytt och fräscht. Vårt gamla skivbolag tvingade oss att ha helt färdiga demos innan vi gick in i studion. Då blir det inte roligt att spela in. Jag har alltid ett lager med musik liggande, men sällan färdiga låtar och det är så jag vill ha det.

Till på köpet var det inte som ett komplett band utan med Carcass trummis Dan Wilding och Ali Richardson, som båda hjälpt er live, som gäster.

– Det var en schemakonflikt som gjorde att det fick bli så. Ali kunde inte vara med i början av inspelningen och då körde vi på med Dan. Sedan när Ali anslöt tog han över. Om stilarna skiljer sig åt? Nä, inte direkt. Båda är så pass skickliga trummisar att det inte är några besvär för dem att lira med oss. Dan spelar ju för fan med Carcass!

Du är Savage Messiahs enda bestående medlem, är du svår att arbeta med?

– Precis lika svår som David Coverdale. Jag är bara 30 medlemmar från att vara uppe på hans nivå. Nej då, jag är inte svår utan realist. Vår förre gitarrist Sam S Junior slutade bandet i början av året med orden: »Jag har inte tid med det här längre, jag ska bli miljardär.« Inte miljonär, för det var inte så mycket pengar i hans ögon. Han ska tjäna ihop en eller tre miljarder. Jag frågade om två miljarder inte dög och det gjorde det inte. Vad gör man då? Jag bara skakade på huvudet och önskade honom lycka till. Han lär behöva det.

»Demons« innehåller en cover på countrystjärnan Chris Stapletons hit »Parachute«. Vad gör den där?

– Den är inte där för att bli en hit, för det är vad folk tror. Den är där för att jag hörde någonting i melodin som jag tyckte hade gjort sig bättre med elgitarrer, vilket det också gjorde. Vi har hoppats på att få med låtar på radion förr utan att ha lyckats. Vi har till och med plankat mallen till Def Leppards »Photograph« och ändå kammat noll, så vad vet vi om hits?

Vilken är världens bästa coverlåt?

– Guns N' Roses cover på Bob Dylans »Knockin' on heaven's door« står i en klass för sig. Där snackar vi en hitlåt.

JANNE MATTSSON

Quireboys

Amazing disgrace

OFF YER ROCKA

Brittisk pubrock med extra allt

Ända sedan albumdebuten för 29 år sedan har Quireboys hämtat näring ur blues och Motown. De senaste sex åren har intaget ökats till att inkludera generösa mängder gospel, folkmusik och bluegrass. Strössla med en skopa britpop och se hur ett eget sound ympas fram. På »Amazing disgrace« brister alla knoppar ut i blom och vecklas ut i all sin exotiska, korsbefruktade prakt.

Enligt bandets egen utsago är de influerade av Queens experimentlusta, i synnerhet som båda banden spelat in i anrika Rockfield Studios i Wales. Mycket känner vi trots allt igen från förr. Öppningsspåret »Original black eyed son« är en referens till det egna albumet med snarlikt namn från 2014. Nu som då gungar det friskt i golvtiljorna och det snålas inte på whiskeyn. Möjligtvis hade de kunnat beskära lite i »California blues« och »Slave #1«, då tempot blir lite väl slakt. I övrigt är det bara att glädjas åt ett aktivt band i sitt esse som fortsätter att utvecklas och producera nytt material. Titelns motsträviga budskap till trots.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

BEATRICE BRING

Restless Spirits

Restless Spirits

FRONTIERS

Ett melodiskt hårdrocksblandband

Det är i Lords Of Black som Tony Hernando har gjort sig ett namn som gitarrist. Men i och med att Lords Of Black har tappat sitt starkaste kort, sångaren Ronnie Romero, till Rainbow stundar nya tider. Fast innan dess ska de melodiska markerna testas och det med Frontiers samlade arme av melodiska hårdrocksröster.

Att Hardlines Johnny Gioeli dyker upp är föga förvånande. Karln verkar ha ett klippkort som ska fyllas för att få den tionde inspelningen gratis. Prestationen på hans två låtar är också därefter. Som vanligt bra men inte mer än så. Att Deen Castronovo (ex-Journey) också lånat ut sin röst till tre av låtarna och tagit plats bakom trummorna gör att tankarna rusar. Är hälften av plattan rester från Gioeli-Castronovo-projektet som kom förra året och i så fall varför? Bland övriga medverkande finns bland annat Kent Hilli från svenska Perfect Plan som en pigg överraskning. Någonting det annars är ont om på albumet. Tony ror förvisso projektet i land med äran i behåll men för vems skull då?

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Royal Republic

Club majesty

ARISING EMPIRE

Kitschig garagerock med humor

I Malmö bildades 2007 detta alternativa garagerockband. Debutalbumet »We are the royal« kom 2010, en skiva som bland annat innehåller det poppiga och extremt klistriga tuggummit »Tommy-gun«. Nu släpper de album nummer fyra, fyllt med potentiella öronplågor som etsar sig fast i huvudet. Det är underhållande, kitschigt och studsigt till max och med upprepningar samt mer eller mindre lyckade rim i texterna. Men så kommer det en coolt tillbakalutad och rockig låt som »Like a lover«, som bryter av och skapar lite snygg variation innan det 70/80-talsdiscokitschrockiga återvänder.

Frontmannen Adam Grahns röst skiftar hela vägen och är stundtals som en studsboll av energisk fart och bubblighet, men på samma gång grymt skön och passar perfekt ihop med musiken. Sång och musik följs åt genom ljudlandskap och galna takter, kompromisslöst och helt utan begränsningar – med saxofoner, syntslingor, bas, gitarr och trummor i ett enda virvlande inferno som sprider glädje och väcker spritt i benen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Saint Vitus

Saint Vitus

SEASON OF MIST

Doom metal

Är det inte ironiskt att Saint Vitus, ett gäng självutnämnda anakronister som länge balanserat på pensionens gräns, bjuder oss på årets hittills mest relevanta och omskakande hårdrocksalbum? För de som saknar tidigare bekantskap med de kaliforniska pionjärerna kan musiken beskrivas som en psykedelisk mardröm av Black Sabbath-minnande domedagsriff, framfört med attityden hos det tidiga 80-talets hardcorepunk.

»Saint Vitus« – förvirrande nog bandets andra självbetitlade album, det första kom 1984 – låter som en blandning av de tidiga verken och 1996 års koloss »Die healing«. Kopplingen till dessa två eror förstärks av Scott Reagers återkomst bakom mikrofonen. Ljudbilden är något klarare än tidigare, men som vanligt otroligt maffig.

Det är en genomgående och dyster vision som målas upp, med ett för bandet osedvanligt varierat anslag. Saint Vitus blickar djupt ner i avgrunden, men gör det med ett grin på läpparna. En välkommen och delvis avväpnande reaktion på misären de så pregnant skildrar.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

JOHAN PETTERSSON

Soto

Origami

INSIDEOUT

Hårdrock med blåsinstrument

Egentligen är det ganska enkelt att variera sitt sound. Lägg till lite blås, vetja! Det är vad Soto gör flera gånger på sitt nya album. Allra mest lyckat blir det i låten »AfterGlow«, där det ibland blir rena storbandshårdrocken. När trumpeterna följs åt av gitarristen Jorge Salán i de mest hisnande löpningar kittlar det dödsskönt i kistan.

Skivans huvudfigur är dock Jeff Scott Soto, sångaren med Yngwie Malmsteen, Talisman och Sons Of Apollo på meritlistan. Soto har alltjämt en grov och stark barytonstämma som kan blåsa liv i snart sagt vilket låtmaterial som helst. Vilket kan behövas på den här skivan, för trots blåsets nyhetsvärde och sångarens glöd är det en knippe låtar av det mer förutsägbara slaget. Låtskrivandet är gediget och ingen av låtarna är ens i närheten av dålig. Men lite mer fantasi i skaldandet hade rakt inte skadat. Här kör vi samma halvdystra känslouttryck hela vägen, hårt ljudkomprimerat så som »det ska vara« i dag.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Tesla

Shock

UNIVERSAL

Varierad amerikansk hårdrock

Teslas nionde studioalbum har på sina håll kritiserats för sin påstått tillbakalutade natur och frånvaron av bandets typiska signum i soundet. Fast bandets musik har ju alltid byggt på en eklektisk variation av hårdrock, akustiska inslag samt diverse 70- och 60-talsgrepp. Med Jeff Keiths karakteristiskt nasala sång ständigt intakt avviker inte »Shock« från nämnda recept.

Det pumpande titelspåret samsas fint med den starkt Queen-doftande balladen »We can rule the world« och »Love is a fire« fortsätter i ett liknande spår med den äran. Dramatiska »The mission« och tunga »Tied to the tracks« visar å sin sida upp det mer traditionella hårdrocks-Tesla.

Trots den välproducerade, lyssningsvärda helheten känns det dock svårt att peka ut några direkta blivande fanfavoriter på »Shock«. Låtmaterialet håller bra, men gamla klassiker som »Hang tough« och »Modern day cowboy« spelar helt enkelt i en högre liga. Men sitt hantverk behärskar Tesla 2019 likväl ännu, ingen tvekan om den saken.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Valley Of The Sun

Old gods

FUZZORAMA

Renodlad amerikansk stonerrock

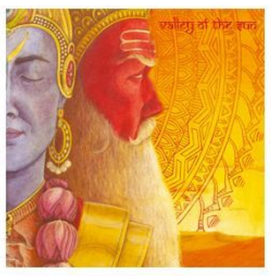

Det må talas om heavy metal, doom metal, grunge och psykedelia men faktum kvarstår, Valley Of The Sun är den mest renodlade stonerrock du kommer att höra i år. Jag klagar inte, ju närmare 100 procent Kyuss man kommer, desto bättre.

Men i strävan efter att göra allt rätt blir Valley Of The Sun lite för svenskt »lagom«. Vilket förvisso gör jänkarna mycket Sverige-kompatibla men samtidigt irriterande tillrättalagda. Jag byter alla gånger ut det tillbakahållet perfekta mot ett hejdlöst ösigt slarv, men kvartetten har inga som helst ambitioner att göra mig till viljes. Däremot finns det gott om feta riff och böljande groove att gotta sig åt. I »All we are« frontas det även med en härlig gitarrslinga och sköna falsettkörer som lyfter musiken.

Jag vill inte klanka ner för mycket på Valley Of The Sun. Jag gillar ju det jag hör. Efter ett tag känner jag mig dock helt försoffad och invaggad i en trygg förortsmiljö och börjar drömma mig bort mot mer farligt kittlande musikäventyr.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

PELLE GUNNARSSON

Per Wiberg

Head without eye

DESPOTZ

Psykedelisk solodebut med sväng

Per Wiberg är väl mest känd för att 2003-2011 ha varit keyboardist i Opeth. Han är även medlem i Spiritual Beggars och multiinstrumentalisten Wiberg har musicerat med bland andra Anekdoten, Candlemass, Clutch, Kamchatka och Arch Enemy.

Någonstans i denna smältdegels mitt ligger artistens solodebut och puttrar och frustar. Som en sorts hybrid mellan Hawkwind och i synnerhet Cathedral dansar Wiberg ockulta danser, vilka bjuder lika delar psykedelia och sväng. Eller lyssna på »Anywhere the blood flows« och influenserna tycks heta Black Sabbath och Pink Floyd. Den mörkt orosbådande musiken kastar sig mellan sparsmakat och explosivt med barnslig enkelhet och även om nu Wiberg knappast är någon Dio sitter Borlängesonens sångröst ändå som en smäck i skivans allestädes förekommande mystik.

Som synes är jag imponerad. »Head without eyes« är en synnerligen övertygande solodebut från en artist som vet att pytsa ut av sina meriter/influecner i helt rätta doser.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Tanith

In another time

METAL BLADE

Hård rock med stämsång

Riktigt vass stämsång torde vara bland det svåraste att få till. Crosby Stills Nash & Young lyckas bra. Så även First Aid Kit. Den nivån är dock Brooklynbaserade Taniths båda sångare Cindy Maynard och Russ Tippins (Satan) inte nära. De må göra sitt bästa men sällan når de högre än godkänt, vilket är synd då musiken förtjänar bättre.

Den hårda rock som bandet anslår för tankarna till Wishbone Ash, Thin Lizzy och ett och annat NWOBHM-band, toppat med några stänk classic rock och psykedelia. Inledande »Citadel (Galantia pt. 1)« och »Eleven years« är två godbitar där de dubbla gitarrerna verkligen gör jobbet. »Dionysus« har också sina stunder även om refrängen främst är enerverande. Bäst är dock den suggestiva och instrumentala avslutningen »Under the stars (reprise)«. Om Tanith tar vid där nästa gång kan det bli riktigt intressant.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

»Jag ville ha ett band i USA och kunna lira live utan de andra i Satan«

Russ Tippins, Tanith

Q&A

Medlemmar på två sidor om Atlanten. Hur får ni ihop arbetet?

– Det går men kräver mycket planering, säger gitarristen och sångaren Russ Tippins som bor i Newcastle i England. Jag ville ha ett band baserat i USA, så jag kunde spela live utan att behöva ha med de övriga medlemmarna i Satan. Helt ärligt ville jag absolut inte spela i ännu ett heavy metal-band.

Hur länge har ni känt varandra?

– Vi träffades 2013 på Wings Of Metal-festivalen i Montreal, säger Cindy Maynard, basist och sångerska bosatt i Brooklyn i New York. Vi gillar samma sorts musik men fann den vid olika tidpunkter i livet. Russ är ju tolv år äldre.

– Vi turnerade ihop i Storbritannien tillsammans med en trummis och gjorde då bland annat covers på låtar av Uriah Heep, Neil Young och David Bowie, säger Russ.

Hur kom ni fram till musiken på albumet »Citadel«?

– Vi hade sedan tidigare pratat om hur mycket vi gillade bland annat Blue Öyster Cult, säger Cindy. Russ såg en potential i hur våra sångröster kunde låta tillsammans kombinerat med två gitarrer som spelar samma melodier. Vi funderade på vilka musiker vi skulle ha med. Våra vänner passade in bäst vilket blev gitarristen Charlie Newton, som spelat i en orkester i armén men aldrig tidigare i ett rockband, och trummisen Keith Robinson.

FOTO CHRIS SHONTING

Ni har medvetet spelat in analogt. Varför?

– Jag kommer fortfarande ihåg när det var enda möjligheten man kunde spela in på, säger Russ. Det är något jag alltid har velat göra igen. Att hitta en studio är extremt svårt. I USA finns bara en handfull kvar. Utrustningen är kostsam att hålla i trim oavsett om den används eller inte. Ett rullband med plats för 20 minuter musik kostar 400 dollar. Och vi använde fyra stycken på vårt album.

Var kommer namnet Tanith från?

– I Hammer Horror-filmen »The Devil rides out« med Christopher Lee heter den kvinnliga huvudrollsinnehavaren Tanith, säger Russ. Ett fantasirikt namn som inte antyder hur musiken låter. En dj baserad i Tyskland har samma namn som vi. När vi spelade vår första spelning i New York hade arrangörerna av misstag fått för sig att det var han som höll i giget.

Ni har inte gjort så många gig.

– Sex så här långt, säger Russ. Spelningen på Muskelrock blir vår sjunde. Vi är inte precis som Raven när vi spelar live. Mer av en kontrollerad föreställning. Delar i musiken kräver fullständig koncentration.

TONY BALOGH

»Det blev lite som att spela rysk roulette då jag stoppade den första kassetten i bandspelaren«

Anders »LA« Rönnblom, X-Romance

X-Romance

Voices from the past

AOR HEAVEN

Skandinavisk tuff AOR

Som ägare till den svårhittade ep:n från 1988 med svenska Romance är det verkligen häftigt att få lägga denna skiva till samlingen. Anders Rönnblom – nej, inte han med F mellan namnen – hittade gamla inspelningar som nu nyinspelats och ges ut under namnet X-Romance.

Sättningen är delvis ny, där exempelvis sångaren Andreas Novak från House Of Shakira inte oväntat gör fint ifrån sig.

De som gillar Dalton och tidiga plattor med Treat kan köpa detta direkt. Man får kvalitativ skandi-AOR med dutt-dutt-keyboards och tonartshöjningar – man kan nästan föreställa sig axelpuffarna och pudelfrissorna om man blundar.

Från ep:n finns »Lonely« med, medan resten av materialet är unikt. Den finfina »Over and over« har även lite tidigt Europe över sig. »Straight to your heart« hör också till det bättre, med härligt snärtiga syntar. Albumet har ett bra sound som nog kan uppskattas oavsett om man gillar den äldre eller nyare ljudbilden. En riktigt rolig överraskning.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA GRÄNSHAGEN

Q&A

1987 släppte Romance från Örnsköldsvik en självbetitlad fyralåtars-ep. Sedan blev det inte så mycket mer, ända tills du 2014 rotade fram ett gäng gamla tejper. Berätta om dessa.

– Jag visste att jag hade en låda med kassettband liggande någonstans, men var inte säker på i vilken omfattning som musiken fanns bevarad, säger basisten Anders »LA« Rönnblom som även lirar i Killer Bee. Lådan hade legat ute i förrådet under många karga vintrar, så det blev lite som att spela rysk roulette då jag stoppade den första kassetten i bandspelaren. Först lät det som att den höll på att förstöras, men sedan kom musiken igång och jag drog en lättnadens suck över att kassetterna trots allt hade överlevt. Därefter köpte jag snabbt en modernare bandspelare som konverterar till mp3-filer, för att allt verkligen skulle vara i säkerhet.

Uppenbarligen fann du materialet alltför bra för att det skulle fortsätta att ligga i träda. Hur gick du vidare med vad som kom att bli återuppståndelsen X-Romance och albumet »Voices from the past«?

– Min vän och bandets keyboardist Thomas Widmark bor i Stockholm och kände Tomas Rosenberg, som kom att medproducera plattan och dessutom hade jobbat med trummisen Kenta Karlbom (Goatess), som nu spelar med oss. Thomas kände dessutom gitarristen Fredrik Tjerneld och jag fick även med Mikael Dahlin från Killer Bee och Neon Rose som andre gitarrist. Så X-Romance bildades från ett slags nätverk där alla känner alla.

Hur värvade ni House Of Shakira-sångaren Andreas Novak?

– Häromåret jobbade jag som alkoholansvarig på en välgörenhetsgala av prins Carl Philip och prinsessan Sofia, där Andreas spelade med sitt hyllningsband till Abba. Då jag gick förbi hans bord började vi snacka om vilken som är Iron Maidens bästa låt och han berättade även om sitt band House Of Shakira. Då slängde jag in en förfrågan om att han skulle sjunga även med X-Romance och efter att ha hört några låtar nappade han på det.

Hade du en vision inför hur du ville att X-Romance skulle låta, jämfört med gamla Romance?

– Det enda som jag egentligen direkt önskade var att det skulle låta bättre i dag än då. Själva låtstrukturerna är tämligen intakta från förr, medan ljudbilden är som dag och natt. Möjligen har det skett någon enstaka ändring i vissa solon och verser, men låtarna höll faktiskt riktigt bra redan då det begav sig. Thomas hade däremot en mer tydlig vision för musiken, som han ville skulle låta både 2019 och 80-tal på en och samma gång.

Kan du peka ut några särskilda låtar på »Voices from the past« som har tjänat mest på att föras in i nuet?

– Överlag har samtliga låtar lyfts ordentligt, inte minst tack vare Andreas sång och de omarbetade körerna. Men jag är helnöjd över att »Lonely«, som var med redan på 1987-ep:n, fick en ny chans. En låt som balladen »You and I« hade en trummaskin på originalversionen och »Total madness« har en helt ny intensitet som jag inte ens kunde drömma om då den först gjordes.

Jag är personligen väldigt förtjust i den hårdrockiga »Pushing on«.

– Där har du också en låt med bra mycket mer tryck i sig än tidigare. Det är även en av mina favoritlåtar på skivan och det finns inte en chans att den skulle ha kunnat låta på detta vis på 80-talet. Det i sig är en av många bekräftelser på vilket jättejobb som Thomas och Tomas har gjort produktionsmässigt i studion.

Den avslutande instrumentala »Departure« framstår som ett relativt djärvt grepp inom den melodiska hårdrocksgenren.

– Den var instrumental redan när den skrevs på 80-talet och har alltid varit tänkt att vara så. Det blev en fin, ösig knorr på albumet.

Har du förhoppningar på en fortsättning för X-Romance, med fler skivsläpp baserade på de gamla Romance-tejperna?

– Absolut. Känslan när jag efter många år åter hörde dessa inspelningar var direkt att detta är på tok för kvalitativt att få fortsätta ruttna bort i en låda. Jag vill gärna tro att det var menat att världen skulle få höra den här musiken en dag och det är en magkänsla som åtminstone hittills har visat sig vara helt rätt.

NEVEN TROSIC

DALHALLA
www.dalhalla.se

ÖVRIGT

Avatar
The king live in Paris
CENTURY MEDIA
Livealbum

Avatar är grymma på platta, men framför allt är de ett fantastiskt liveband. Johannes Eckerström är absolut briljant som frontman och det är alltid en total njutning att se honom och hela bandet verkligen ta plats på scenen och fånga publiken. Det som dock är något frustrerande med denna liveplatta, inspelad den 16 juni 2018 vid Download Festival i Paris – är att det visuella uteblir. Med hjälp av fantasi och tidigare konsertminnen går det förvisso att föreställa sig en hel del av det som sker, men det blir liksom inte nog när en så stor bit av pusslet saknas.

I övrigt finns det inget att klaga på – ljudet är bra, valet av plattans tio låtar likaså, och det finns ett tydligt och vackert samspel mellan bandet och publiken som bryter igenom. Visst spricker Eckerströms röst en del mellan varven, men det bidrar bara ytterligare till känslan av perfekt ickeperfektion som är så oerhört karakteristisk för detta band. Det hade bara varit önskvärt att få bildillustrationerna till detta också.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANE CEDENBERGER

Axewitch
Pray for metal
SKOL
Återsläpp

»Europe är bättre än vi«, tillstod självinsiktsfulla Axewitch för Okej 1983. De Judas Priest-influerade Linköpingsborna hade rätt, även om Torch vore ett mer närliggande jämförelseobjekt bland dåtida landsmän. Nu låg ju inte Axewitch på dessas nivå heller, mycket för att de var ett mindre jämnstarkt lag. Bandledaren Magnus Jarl var en duglig gitarrist, hans medmusiker däremot en entusiastisk men svajig samling.

Axewitch höjde sig efterhand till en nivå där goda idéer skylde över speltekniska skavanker. Självfinansierade debut-ep:n »Pray for metal« (1982) är dock måttligt minnesvärd, sett till de fyra ursprungliga låtarna. På denna nyutgåva (identisk med Metal For Muthas från 2005) ingår dock de mer hörvärda demorariteterna »Axewitch« och »Nightmare« bland de tolv bonusspåren. Av dessa härrör somliga från helt andra epoker i Axewitchs historia och det mesta är snarare »kul att ha« än bra. En skämskuddeklantig cover på Judas Priests »Beyond the realms of death« är varken eller.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Blind Guardian
The forgotten tales
NUCLEAR BLAST
Återsläpp

Förvisso återsläpptes det här uppsamlingsheatet redan hösten 2017. Då med tre bonuslåtar och i en mindre attraktiv skrud som skrek lågbudget. Det har band och skivbolag sett över den här gången. Snyggt förpackad i en utvikningsbar digipack serveras både 1996 års originalversion och också en utökad version, vars sista ommastring skedde 2018. Dessutom har bonuslåtarnas antal ökat från tre till sju och texthäftet försetts med bandets syn på albumet. Viktigaste kuriosa att ta med sig därifrån är att hela albumet skapades runt den två minuter och tio sekunder långa Chordettes-covern »Mr. Sandman«.

De utökade bonuslåtarna är de sentida b-sidorna »All the king's horses«, Ozzie Nelson-covern »Dream a little dream of me«, Iron Butterfly-covern »In a gadda da vida« och John Farnham-covern »You're the voice«. Kul att ha samlade på ett och samma ställe men absolut inga underverk. Det betyder att plattans höjdpunkter fortfarande är Judas Priest-covern »Beyond the realms of death« och Mike Oldfields »To France«.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Dogface
From the end to the beginning
SCANDIROCK
Samlingsalbum

Hårdrock med klaviatur längst fram? Inte supervanligt, så man blir desto gladare när den plötsligt visar upp sitt vackra tryne. Eller som i det här fallet – hundansikte.

Detta är ett samlingsalbum med låtar hämtade från bandets tre album »Unleashed« (2000, släppt som ommixad version 2018 med titeln »Dogface releashed«), »In control« (2002) och »Back on the streets« (2013). Förutom den smällfeta Hammondorgeln är väl Dogface främst prominent tack vare Mats Levéns starka, välmeriterade stämband, men även Perra Johanssons (Coldspell) trummande skänker karaktär. Själva säger sig bandet spela hårdrock/metal/AOR och jag protesterar inte. Ska man leta paralleller ligger väl »Out of this world«-erans Europe närmast till hands, fast med tillskott av Jon Lord. Lyckligtvis vinnlägger sig gruppen om variation. Både partyröjet och det episka är goda vänner till Dogface, som enligt den bifogade biografin inte kommer att släppa några fler album.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Gypsy Rose
Reloaded
SCANDIROCK
Återsläpp

Fröet till vad som kom att bli svenska Gypsy Roses debutalbum såddes redan 1981 av gitarristen (och sedermera arbetsmyran) Martin Kronlund och sångaren Håkan Gustafsson. Att det skulle dröja nästan 25 år innan det skulle gå att skörda frukten av debutalbumet var det dock få som trodde. Om någon ens trodde det alls. Bandet låg nämligen nere 1993-2004. Men ihärdigt tjatande från konnässörer inom branschen ville annat. Så även bandet till slut.

Den ommastrade debuten är nu betitlad »Reloaded« och utökad med en bonuslåt. Musiken handlar om högkvalitativ, melodisk folkparks-hårdrock kryddad med snygga gitarrslingor från Martin. Ett inte helt orimligt tankescenario är att det är så här Hardline hade låtit om de varit svenskar. Det är lekfullt framfört samtidigt som det flörtas med det kommersiella och »December night« är en skoldiscotryckare av rang. Nu är Håkan är ingen Johnny Gioeli men med vilja och personlighet kommer man långt och hans insats bakom mikrofonen lämnar ingenting att önska.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

Jack Bruce
Live at Rockpalast 1980, 1983 and 1990
MIG
Cd/dvd

Jack Bruce (1943-2014) var, bland annat, den mest inflytelserike stilbildaren i elbasens historia och 1966-69 ledare för världens första hårdrockband Cream. Då, men bara då, var han även superstjärna. Liksom Cream-kollegan Eric Clapton tappade Jack efterhand sin hjältestatus, men olikt Eric återfick han den aldrig. Om bluespuristen Eric konsekvent blickat bakåt, bakåt, bakåt, föredrog jazzgossen Jack att utforska och experimentera. Ibland, det medges, med förbryllande eller bara medelmåttiga resultat.

Denna box presenterar tre av Jacks liveframträdanden i det anrika tyska tv-programmet Rockpalast på två dvd:er och fem cd:s. Den äldsta respektive nyaste av dessa konserter paketerades ihop redan på 2011 års »Golden days«-dvd och det släppets skavanker kvarstår. På 1980 års inspelning, i samband med albumet »I've always wanted to do this«, är ljud och bild enerverande osynkade. 1990 byggde hela framträdandet på en ensam Jack vid pianot – långt tristare att se än att lyssna på. 1983-konserten, slutligen, är livad vid de tillfällen som Jack och lagkamraten David Sancious röjer loss på bas (och vid ett tillfälle munspel) respektive gitarr. De långa stunder de tillbringar bakom varsin keyboard på motsatta sidor av scenen känns mest bisarra.

Boxens stora – och betygsräddande – behållning är därmed cd-upptagningarna. I all synnerhet de från 1980, där ingen bristfällig bildsättning förtar behållningen av Jacks knarkhärjade men ack så själfulla röst och genialiska basspel. Uppbackningen från David Sancious, gitarristen Clem Clempson och trumlegendaren Billy Cobham inte att förglömma.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

ERIK THOMPSON

Heavy Load
Death or glory
NO REMORSE
Återsläpp

1982 års »Death or glory« måste, inom dåtidens blygsamma blågula hårdrocksramar, sägas ha gett Heavy Load ett mindre genombrott. Än i dag är den inledande klassikern »Heavy metal angels« det givna nationaleposet för den första svenska hårdrocksvågen och resten av bandets andra fullängdare upprätthåller denna höga klass utan pardon.

Gruppens speciella kombination av melodi och melankoli, som likväl bär en upplyftande klang, står här i full blom. Detta lika gott genom såväl traditionellt ös som »Might for right« och »Still there is time« som i den episka avslutningen »Daybreak ecstasy«. Antidroglåten »Bleeding streets« och »Little lies« uppvisar likaledes lysande den mer jordnära sidan av Heavy Load.

Bland bonusspåren skiner den tidigare osläppta »Dying is losing«, en stark låt med ett spännande arrangemang. Givetvis får vi här även »Take me away« och »Trespasser«, vilka utgjorde en bonussingel med originalalbumet. Den förlängda ommixningen av »The guitar is my sword« är däremot hyfsat poänglös.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

NEVEN TROSIC

Sabaton
OPEN AIR
UDO
APOCALYPTICA
ALESTORM
Riot V
ENSIFERUM CANDLEMASS
BLOODBOUND ELVENKING
GLORYHAMMER ARKONA
BORKNAGAR LIV SIN MANIMAL
BROTHERS OF METAL SERENITY
UTMARKEN NERVED VISIONS OF ATLANTIS
KARDINAL SIN GRAILKNIGHTS WAR OF THRONES
ATTICK DEMONS NORTHTALE LAGERSTEIN
CRYSTAL VIPER FROZEN CROWN GAUPA
PREHISTORIC ANIMALS RAVE THE REQVIEM
BILLION DOLLAR BABIES SABATON
AUGUST 14-17 - FALUN, SWEDEN
WWW.SABATONOPENAIR.NET

Mike Machine
Another winner from Sweden, mixing sleazy hard rock in the vein of Crazy Lixx with the catchiness of Treat & Co !
Mike Machine
Mike Machine
Alive

METAL HEAVEN
WWW.METALHEAVEN.NET
THE HOME OF MELODIC ROCK
AOR HEAVEN
WWW.AORHEAVEN.COM
www.aorheaven.com
www.metalheaven.net
Distributed in Sweden
by Sound Pollution
SOUND POLLUTION

Harem Scarem

The ultimate collection MCMLXXXVIII – MMXVIII

FRONTIERS

Cd-box

Är man ett fan av melodisk hårdrock är chanserna goda att man äger kanadensiska Harem Scarems två första plattor. Den självbetitlade albumdebuten från 1991 och »Mood swings« från 1993 tillhör båda grundmaterialet till en kvalitativ skivsamling. Harry Hess kraftfulla sång och gitarristen Pete Lesperances lekfulla sinne för melodier stod i full blom direkt. Det är lätt att förstå att de båda med tiden skulle känna mer och mer experimentlusta och nyfikenhet på hur långt man kan vrida ett band runt sin egen axel innan man måste släppa taget. Direkt onödigt också. För vilka andra skivor av Harem Scarem som kan tänkas återfinnas i skivsamlingen är långt mer ovisst. Inte bara är de efterföljande åtta studioalbumen, innan den tacksamma återkomsten till Frontiers med 2013 års nyinspelning av »Mood swings«, relativt svårfunna. Kvalitén på dem är också väldigt varierande med 1995 års nedtyngda och förvirrade »Voice of reason« som största plump i protokollet. Inom parentes skulle det bli ännu mer musikaliskt förvirrat i slutet av 90-talet. Lyckligtvis skedde det under bandnamnet Rubber och de båda skivorna är inte inkluderade i den här samlingen.

Förutom utelämnandet av Rubber är boxen annars synnerligen välfylld. Samtliga tolv studioalbum återfinns i ommastrad form. Snyggt förpackade som detaljerade vinylrepliker, där cd-skivorna dessutom kommer i innerpåsar med texterna trycka på, ger boxen ett direkt gulligt (i brist på andra ord) intryck. Förutom de tolv studioalbumen ingår skivan »The early years« samt en skiva med samlade rariteter och demos. »Easier« från den sistnämnda är en riktigt pigg rackare vars öde borde ha blivit mer än ett bortglömt japanskt påskägg. Att Harem Scarem släppt ett helt koppel med liveskivor och att samtliga av dem saknas är dock ett minus.

Att få allting samlat på ett och samma ställe till ett förmånligt pris väger dock upp. Chanserna att återupptäcka saker som man en gång glömt är också stor. Till exempel hur bra 2002 års »Weight of the world« är.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

»Förutom de tolv studioalbumen ingår The early years samt en skiva med rariteter och demos«

Helloween

Keeper of the seven keys – the legacy

NUCLEAR BLAST

Återsläpp

Den provocerande albumtiteln uppkom efter att en slipad skivbolagsnisse jämförde det gamla med det purfärska. En efterkonstruktion eller inte, befängt hursomhelst. Till och med jag med min förkärlek för det Andi Deris-frontade Helloween hör att nivån inte är densamma. Men, den hade kunnat vara det.

Problemet med albumet, som kom 2005, är mängden musik. En stark cd har spätts ut till två enbart för sakens skull. Mastodonterna »The king for a 1000 years« och »Occasion Avenue« samt »The invisible man« och »My life for one more day« hör alla till toppskiktet av låtkatalogen. Michael Weikaths bidrag »Do you know what you are fighting for« och »Get it up« gör det definitivt inte.

Som bonus finns b-sidan »Run (the name of your enemy) och Japanspåret »Revolution«. Den förstnämnda med en refräng man bara vill glömma medan den andra visade att Markus Grosskopf funnit sin formel som låtskrivare. Att plattan varken ommastrats eller fått ny booklet är snålt men heller inte nödvändigt. Originalet håller än.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Helloween

Gambling with the Devil

NUCLEAR BLAST

Återsläpp

Turnén för 2005 års album »Keeper of the seven keys – the legacy« var ett framgångsrikt segertåg. Efterspelet bjöd inte bara på livedokumentationen »Live in Sao Paulo« utan också på tåga och geist i överflöd. I synnerhet hos Markus Grosskopf, tidigare förvisad till skapandet av b-sidor. På »Gambling with the Devil« ståtar han med hela fem låtar. Tre av dem är förvisso b-sidor men självförtroendet är på topp och »See the night« en av hans finaste stunder som kompositör. Andra låtar som imponerar är Andi Deris thrashflört »Kill it« och atmosfäriska pophårdrock i »Fallen to pieces« samt Sascha Gerstners power metal-rökare »Paint a new world« och 80-talsflörten »Dreambound«. Även Michael Weikath visar sig från sin bästa sida i »The saints« – urtypen av hans Helloween-essens. Gladpoppiga »Can do it« är dock ett skämskuddebidrag.

Som bonus serveras fyra låtar, samtliga bättre än »I.M.E.« och »Can do it« som hamnade på plattan. Men det är också allt, då ljud och texthäfte har hämtats från originalet.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Långfinger

Live

BEDUIN

Livealbum

Långfinger är ett explosivt band. Särskilt tydligt blir detta live på scen, vilket märks på detta livealbum. Man kan lägga nålen i princip var som helst och få sig en sprudlande fest i riff, melodi och sväng. Bandet lyckas dessutom låta både gammaldags och fräscht på samma gång. 70-tal är onekligen vad som gäller, men på Göteborgstrions stenar växer ingalunda någon mossa. Låtar som »Fantasy« och »Fox« mottas entusiastiskt av publiken och konstigt nog är det inte bara för att de är bäst. Det vore annat: musikens mustiga energi når inte bara ut till dem, utan spritter hela vägen till skivlyssnarens öron. I slutändan är det dock de två långkörarna som tar hem spelet. I »Ragnar« och »Herbs« – båda över åtta minuter långa – sprider Långfinger ut fjädrarna som påfågeln. Och så skadar det inte att sångaren Victor Crusner låter som en blandning av Jim Morrison och Ian Astbury. Roliga vinkar till Ritchie Blackmore här och där också.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL REICHBERG

Märvel

Guilty pleasures

THE SIGN

Coveralbum

Märvel har plockat ihop en handfull låtar med skämskuddepotential och stöpt om dem till högenergisk rock'n'roll. Nu vet jag inte var 80-talets Agnetha Fältskog står på skämsskalan, men Märvels version av hennes låt »Can't shake loose« är ren och skär magi. Lika fantastiskt, om än inte lika överraskande, är att de lyckas trimma den sirapssega Eric Singer-sjungna skitlåten »All for the glory« från Kiss »Sonic boom«-album till en rejäl rockraket i Hellacopters-format. Kiss, Monster Magnet och Rick Derringer är väntade val men desto mer spännande blir det med låtar av Secret Service, Toto och Lee Dresser. Den enda gången Linköpingsbandet är ute på tunn is är i versionen av Dire Straits »Sultans of swing«, där känslan och svänget får stryka på foten för hastighet.

Det låter kanske för bra för att vara sant, men här är nästan full pott på uppgraderingar av originalen. För hur man än gör rår man inte på Elvis Presleys version av »Burnin' love« från liveskivan »Aloha from Hawaii«.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

PELLE GUNNARSSON

4BIKERS WWW.HANDELSBODEN.COM 4BIKERS

Reservation för ev. slutförsäljning, tryckfel och prisförändringar.

KARLSTAD•VÄSTERÅS
GÄVLE•GÖTEBORG•MALMÖ
LINKÖPING•STOCKHOLM
WWW.HANDELSBODEN.COM

HANDELS BODEN
SKINN- OCH MC-KLÄDER

KULTURBOLAGET

PRESENTERAR

UNCLE ACID & THE DEADBEATS
+SPIDERS
9.6 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

DAN BAIRD & HOMEMADE SIN
+ TRUE LIES
11.6 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

A.C.T
15.6 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

DROPKICK MURPHYS
+ MILLENCOLIN
25.6 FOLKETS PARK **MALMÖ**

WILMER X
+ SPECIELLA GÄSTER
26.7 FOLKETS PARK **MALMÖ**
3.8 STADSPARKEN **KLIPPAN**

NAZARETH 19.9 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

MONSTER MAGNET
+ DEVILLE
30.7 KULTURBOLAGET **MALMÖ**

Y&T
11.10 KULTURBOLAGET **MALMÖ**
12.10 STICKY FINGERS **GÖTEBORG**
13.10 SLAKTKYRKAN **STOCKHOLM**

FLER SPELNINGAR & BILJETTER PÅ
KULTURBOLAGET.SE
/ KULTURBOLAGET

EMP

powered by Sweden Rock

FÖRBERED DIG FÖR SWEDEN ROCK FESTIVAL!

www.emp-shop.se/swedenrockfestival

GEFLE METAL 19 FESTIVAL

PRE-PARTY

1 SCEN - 1 DAG - KL. 16.00

18 JULI GASKLOCKORNA GÄVLE

W.A.S.P.

BULLET

WOLF

MISTUR

MISSA INTE FÖRFESTEN DAGEN INNAN
GEFLE METAL FESTIVAL DRAR IGÅNG
(OBS SEPARAT BILJETT)

GEFLEMETALFESTIVAL.SE

GÄVLE · GEFLE HÄRDROCKS KLUBB · Gävle Energi · Bilda · medborgarskolan · Studie främjandet · Studieförbundet Vuxenskolan · TRIFFID DANGER CONCERTS

POSTTIDNING B ECONOMIQUE

SWEDEN ROCK MAGAZINE, NYGATAN 27, 294 34 SÖLVESBORG

GEFLE METAL 19 FESTIVAL

3 SCENER - 2 DAGAR

19-20 JULI GASKLOCKORNA GÄVLE

DIMMU BORGIR

ANTHRAX

PHILIP H. ANSELMO & THE ILLEGALS
PERFORMING THE SONGS OF PANTERA

SATYRICON

KATAKLYSM

AVATAR

MYRKUR

DARK TRANQUILLITY

DEATHSTARS

CHILDREN OF BODOM

BATTLE BEAST

PRIMORDIAL

Evergrey

ELUVEITIE

FLOTSAM AND JETSAM

Equilibrium

CARACH ANGREN

LEGION OF THE DAMNED

JUNGLE ROT

Wolfheart

NERVOSA

GRAVEMIND

VALKYRIA

SCARLET

GENERALS · OCTOBER TIDE · MACABRE DECAY · NIGHT CROWNED
CREEPING FLESH · ELECTRIC HYDRA · CARMILLA · CAEDEM
WORMLIGHT · MURDERMARKET · INSANE · SEEDNA
DIESELKOPF · PRESCRIPTIONDEATH · DISTANCE BETWEEN · INISANS

GEFLEMETALFESTIVAL.SE

GÄVLE · GEFLE HÅRDROCKS KLUBB · Gävle Energi · Bilda · medborgarskolan · Studiefrämjandet · Studieförbundet Vuxenskolan · TRIFFID DANGER CONCERTS

MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR